P. G. Wodehouse

Tavaszi bezsongás

CICERÓ

P G. Wodehouse

TAVASZI BEZSONGÁS

Ciceró Könyvstúdió
Budapest

A mű eredeti címe
Spring Fever

Fordította
Szennai Éva

Szerkesztette
Árokszállásy Zoltán

Fedél illusztráció
Grafikusok Bt.
Rigler György

ISBN 978 963 539 749 5

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate ©
Szennai Éva, Hungarian translation, 2011
© Ciceró Könyvstúdió, magyar kiadás, 2011

Első könyv

1. fejezet

A tavasz megérkezett New Yorkba, a Great Neck-i 8.15-ös vonat megérkezett Pennsylvaniába a végállomásra, G. Ellery Cobbold, ez a pohos pénzember pedig megérkezett belvárosi irodájába - azzal a feltett szándékkal, hogy még több pénzt facsarjon ki a jónépből.

Kellemes idő volt, a levegőben ott érződött a barna sör illata meg egy új baseballszezon kezdetének ígérete, és a vér hevesen lüktetve áramlott Mr. Cobbold ereiben. Külsőre szakasztott olyan volt, mint a nagytőkés karikatúrája egy munkáspárti lapban, ő mégis remekül érezte magát. Csak hajszál híja volt, hogy nem állt neki csűrdöngölőt járni, s ha lettek volna nála rózsák, biztosan maga köré hinti őket a kalapjából.

Ahogy ment fel az irodájába a liften, sorra számba vette azt a temérdek áldást, amely mostanában a fejére szállt. A nyakán lévő pattanás, a kezelésnek hála, már kezdett elmúlni. A golfhendikepje huszonnégyre csökkent. Fia, Stanwood Londonban volt - megnyugtató távolságra a Beverly Hills-i Miss Eileen Stoker démoni bűverejétől. Ráadásul ő maga már csak karnyújtásnyira volt attól, hogy a detroiti Simms és Weinstein urakkal, valamint az Egyesült Körömreszelő és Szemöldökcsipesz Rt.-vel rá nézve igencsak előnyös szerződéseket kössön. És reggel épp jókor pillantott bele a főnemesi almanachba ahhoz, hogy eszébe jusson: holnap lesz Lord Shortlands születésnapja.

Lágyan belibegett az irodába, ahol kiváló titkárnője, Miss Sharples most is, mint mindig, nagy munkában volt. A papírkosárban púposodó felbontott borítékok ékesen bizonyították, hogy a lány már átnézte a leveleket, és bármikor kapható rá, hogy a fontosabbakról részletesen is beszámoljon neki. Ezek között ugyan minden bizonnyal ott volt mind Simms és Weinstein urak, mind a Körömreszelő és Szemöldökcsipesz embereinek fontos közlendője, most elsősorban mégis Lord Shortlands születésnapjával kapcsolatban akart mielőbb intézkedni.

- 'Reggelt, Miss Sharples! - mondta, és lerítt róla, hogy valójában azt szerette volna mondani: „Jó reggelt, jó reggelt, Miss Sharples, milyen meseszép napunk van, nem igaz? Ihaj-csuhaj, sose halunk meg, Miss Sharples!" - Jegyezze, amit mondok!

- Igenis, Mr. Cobbold!

- Western Union.

- Western Union - visszhangozta Miss Sharples, miközben gyorsíró füzetébe bejegyzett valamit, ami leginkább a tüdővészbacillus impresszionista vázlatának tűnt.

- Mondja meg nekik, hogy hívják fel... Mondja, maga szerint hány órakor szokott fölkelni egy angol főrend?

A lehető legjobb helyen érdeklődött.

- Tizenegykor, Mr. Cobbold.

- *Tizenegykor?*

- Abban a könyvben, amit éppen most olvasok, az ifjú Lord Peebles ilyenkor szokott fölkelni. Miután felébredt, nagy keservesen, gyufaszálakra támasztva a szemhéját, nyitva tartja a szemét, majd megnyomja a csengőt, mire az inasa, Meadowes már hozza is neki a szódabikarbónát és a szardellás pirítóst.

- Ugyan már! - legyintett felháborodva Mr. Cobbold. - Az én emberem nem egy züllött, társasági playboy. Vidéken él,

és ötvenkét éves. Azazhogy éppen holnap fogja betölteni. Nekem a hét óra sokkal hihetőbbnek tűnik. Mondja meg a Western Unionosoknak, hogy holnap, angol idő szerint reggel hétkor telefonáljanak Shortlands grófjának a Kent megyei Beevor kastélyba, és énekeljék el neki azt a dalt, hogy „Boldog szülinapot".

- „Boldog szülinapot" - mormolta Miss Sharples, ceruzájával két tekergőző polipcsápot és egy jól táplált amőbát rajzolva.

- Mondja meg nekik, hogy olyan embert válasszanak, akinek kellemes tenor hangja van.

- Igenis, Mr. Cobbold!

- Vagy talán összeterelhetnének pár pasast, akik aztán kánonban kornyikálnak.

- Nem hinném, Mr. Cobbold. Ha jól tudom, csak szólóénekest szoktak biztosítani.

- Igen? Kérem, nézzen utána, hogy rendben menjen a dolog. Ez sokat jelent nekem. Nem szeretném, hogy Lord Shortlands azt higgye, megfeledkeztem a születésnapjáról. Végül is ő a családom feje!

- Ne mondja!

- De mondom. Eredetileg őt is Cobboldnak hívták. Van egy fia, Lord Beevor, az Kenyában él, de a többiek mind Cobboldok. Három lánya is van, akik közül a legidősebb feleségül ment egy Topping nevű fickóhoz, akivel együtt jártam egyetemre. Elmondom, hogyan szereztem tudomást róluk. Egy nap a klubomban a kezembe akadt egy angol hetilap, s ebben láttam egy fényképet egy csuda csinos lányról, alatta a következő szöveggel: Lady Teresa Cobbold, Shortlands grófjának legkisebb lánya. Hohó, mondtam magamban. Cobbold? Hogy is van ez? És máris megbíztam valakit, hogy járjon utána a dolognak Londonban.

- És kiderült, hogy rokonságban állnak?

- Bizony. Persze, hogy milyen fokon, azt meg nem tudnám mondani. Leginkább amolyan unokatestvérféle lehet. Ezzel kapcsolatban pár levelet is írtam Lord Shortlandsnek, meg néhány táviratot is küldtem neki, de eddig még nem volt ideje válaszolni rájuk. Nagyon elfoglalt lehet. De akkor is így áll a helyzet. Az úgy volt, hogy az ezerhétszázas évek elején a család legkisebb fia fogta magát, és elhajózott Amerikába...

Mr. Cobbold hirtelen félbeszakította az óhazából származó beszámolót, és jelentőségteljesen köhintett egyet. Azon kapta magát, hogy a tavasz leheletétől megrészegülve, a szigorú munkahelyi morált aláásva, kis híján olyasvalakivel vitat meg bizalmas dolgokat, aki - lett légyen bármilyen kiváló munkaerő és odaadó hallgatóság - azért mégiscsak a beosztottja.

- Nos, erről ennyit - mondta. - És most lássuk - váltott hivatalos hangra ez után a rövid kisiklás után -, milyen hírekkel tud szolgálni nekem?

Miss Sharples igazán örömmel vette volna, ha többet is megtudhat az Amerikába elhajózott legkisebb fiúról meg az egész tengerentúli rokonságról, hiszen romantikus természetű volt, de már ő is rájött arra, hogy az ilyesminek itt semmi helye nincs. Gyorsíró füzetébe pillantott.

- Simms és Weinstein elfogadják a feltételeit, Mr. Cobbold - tolmácsolta az egyik bejegyzést, amelyik úgy nézett ki, mint egy kiképző őrmester bajuszának szerves tartozéka.

- Még szép!

- Ezzel szemben a Körömreszelő és Szemöldökcsipesz emberei mintha nem lennének igazán elégedettek.

- Ne mondja!

- Nem tudják mire vélni a dolgot.

- Valóban? Majd én lerendezem őket. Valami más?

- Semmi, ami igazán fontos lenne, Mr. Cobbold.

Mr. Stanwood táviratozott.

- Pénz kell neki?

- Igen, Mr. Cobbold.

- No persze. Úgy látszik, Londonban még többet költ, mint idehaza.

Ellery Cobbold húsos arca elsötétült. Bár irigylésre méltó anyagi körülmények között élt, s a nehéz idők dacára is mindig volt mit a tejbe aprítania, ettől még cseppet sem lett kellemesebb számára az az érzés, hogy a fia amolyan fejőstehénszámba veszi őt. Nagyon sok tehetős apából válik irigyen a pénzére tapadó, féltékeny pióca, amikor vagyonából a csemetéje is minduntalan részt követel magának.

Ifjúkorának egyik slágere jutott az eszébe:

Mama pici fiacskája
Elment Philadelphiába.
Azt írja, hogy jól megy sora,
Csak az fura a dologba',
Hogy a pénze mintha fogyna,
Nem vezet ez semmi jóra!

Aztán felderült az ábrázata. Elvégre, bármi rosszban törje is a fejét Stanwood, akármilyen kicsapongó életmódot folytasson is, őt megvigasztalja az a szívet melengető gondolat, hogy legalább Miss Eileen Stoker társaságát nélkülözve csapong ki.

Lelki nyugalma helyreállván, száműzte fiát a gondolataiból, és nekilátott levelet diktálni Scrantonba, a Körömreszelő és Szemöldökcsipesz Rt.-nek, amitől majd az ott dolgozók ráébrednek, hogy az élet nehéz, az élet zord, és hogy a Körömreszelő és Szemöldökcsipesz Rt.-k nem csak azért vannak a világon, hogy tunyán henyéljenek.

Mindenféle ügyes-bajos dologgal eltelt a délelőtt; eljött az ebédidő, majd a délután. Hamarosan minden elkövethető elkövettetett azért, hogy Mr. Cobbold ügyei aznap is a megszokott, szép katonás rendben menjenek tovább, és pénzmágnásunk felszállt a 6.10-es vonatra, hogy visszatérjen Great Neck-i otthonába. Nyolc órakor megvacsorázott, majd kilenckor (szivarral a szájában és egy szódás whiskyvel az asztalán) elhelyezkedett kedvenc karosszékében, hogy elolvassa az esti újságot - mivel az egyik szómenésben szenvedő szomszédja megzavarta abban, hogy a hazaúton átnézze a lapot.

De még miután székébe telepedett, akkor sem fogott hozzá azonnal az olvasáshoz. Miközben ábrándozva bámult a szivarjából felfelé kígyózó füstbe, azon kapta magát, hogy gondolatai ismét visszatérnek Stanwood fiára meg arra, hogy milyen gyorsan és határozottan sikerült derékba törnie a közte és a hollywoodi Miss Eileen Stoker között szárba szökkenni készülő románcot.

A felfedezés, hogy csemetéje be akar házasodni a filmvilágba, alapjaiban rázta meg Mr. Cobboldot, szívét őszinte riadalom járta át, s amíg csak annyira magához nem tért, hogy akcióba lépjen, csüggedt, nekikeseredett emberré vált. Azok alatt az aggodalommal teli napok alatt két ízben is megesett vele, hogy ebédnél mindössze egyszer vett a kedvenc spagettijéből, és a golfhendikepje - az a finnyás jószág - is az egekbe szökött.

Szerette Stanwoodot, mégis úgy vélte: nem elég bölcs ahhoz, hogy egy olyan fontos kérdésben, mint a hozzáillő feleség kiválasztása, helyes döntést hozhatna. Valójában mindig is kissé ütődöttnek tartotta gyermekét. Egyetemi évei alatt Stanwood a futballpályák rettenthetetlen hőse volt, masszív, keménykötésű ifjú, akinek - apja véleménye szerint - az agya helyén sem volt más, mint merő izom. És jó sokan

voltak, akik osztották Mr. Cobbold eme nézetét. Utolsó egyetemi évében Stanwood egészen a válogatottságig vitte, ám a rajongói sem tartották soha szellemóriásnak. Remekül állta útját a lövéseknek, és ügyesen préselte ki a szuszt ellenfeléből, de távol áll attól, hogy lángelme legyen. Mr. Cobbold úgy érezte, meg kell őt mentenie a saját butaságától.

Persze, az egészen más lett volna, ha Stanwood jövendőbelije az a Lady Teresa Cobbold lett volna, akinek fényképét az angol hetilapban látta. Azt a frigyet, melyet fia a család fejének leányával szándékozik megkötni, kitörő örömmel fogadta volna. De egy filmsztárral való egybekelés szóba sem jöhetett. Mindent tudott a filmsztárokról. Szinte még be sem rendezkednek a családi fészekben, amikor már adják is befele a válókeresetet, kibékíthetetlen ellentétre hivatkozva, tetemes tartásdíjat fizettetve maguknak, alaposan kiszipolyozva az újdonsült férjet. És arra a gondolatra, hogy e szerelmi románc következtében ez esetben neki, az újsütetű férj apjának kellene állnia a cehhet, sietve a markába pökött, és ingujját feltűrve gyorsan cselekvéshez látott.

A következő járattal Stanwood már el is hajózott Anglia felé, egy elragadó, Augustus Robb nevű fickó felügyelete alatt, akire Mr. Cobbold egy inasközvetítő ügynökségen bukkant rá. A férfi szarukeretes szemüvegétől lenyűgözve azonnal felfogadta őt, s azzal az utasítással látta el, hogy további értesítésig Angliában kell maradniuk. Többek között azért is jó pénzmágnásnak lenni, mert így az ember hozzászokik ahhoz, hogyan kell villámgyors döntéseket hozni, mintegy csípőből tüzelve. Mialatt egy kisebb kaliberű férfiú csupán a fejét vakargatná vagy malmozna az ujjával, addig a pénzmágnás már régen a tettek mezejére lépett.

Mr. Cobboldot, ahogy szivarozva ott ült, igencsak megnyugtatta a tudat, hogy háromezer mérföldnyi szárazulat meg további háromezer mérföldnyi óceán választja el egymástól a fiát és Miss Stokert, s néhány percig úgy ízlelgette ezt a gondolatot, mint valami ritka és zamatos gyümölcsöt. Azután egy elégedett sóhajtással szétnyitotta az újságot.

Először a pénzügyi részt olvasta el, majd a képregényhez lapozott, mert e műfaj iránt, meglepő módon, még mindig gyermekes érdeklődést táplált. Ezután hagyta, hogy tekintete céltalanul ide-oda kalandozzék a többi oldalon. És ahogy virágról virágra csapongó pillangóként repdesett a rovatok között, hirtelen megragadta a figyelmét az egyik belső oldalon található fénykép. Szemrevaló fiatal nőszemély volt rajta, levesestányér méretű szemekkel, ígéretesen ívelt ajkakkal, vélhetőleg citromszínű hajjal.

Már kis híján elnyomta a buzgóság, hiszen esténként épp ilyenkor szokott egyet szundítani, de volt valami azokban a rámeredő, sóvár szemekben (melyek mintha csak azt sugallták volna, hogy végre egy erős, megbízható férfiúra leltek), ami ébren tartotta. Egy pillantást vetett a fénykép alatt lévő névre, s hirtelen rándulással kiegyenesedett.

Miss Eileen Stoker

Mr. Cobbold horkantott egyet. Sötéten bámult maga elé, mintha csak kígyót talált volna az ölében.

Szóval ez itt Eileen Stoker, hogy a kakas csípje meg! Mivel nem rajongott a filmekért, még sohasem volt szerencséje a lányhoz azelőtt, és most, hogy már látta, egyáltalán nem tetszett neki, amit látott. Egy vamp, gondolta magában. Egy hidegfejű, számító perszóna.

Jottányit sem lehet megbízni benne. Éppen az a fajta, gondolta magában, aki csak úgy repes örömében, ha egy derék embert kiforgathat a vagyonából. Gyanakodva szemlélte a nőt, ahogy bármit gyanakodva szemlélt volna, ami komoly fenyegetést jelenthet a bankszámlájára nézve.

MISS EILEEN STOKER

A közszeretetnek örvendő hollywoodi sztár

Azt állítani valakiről, hogy „közszeretetnek örvend", persze igencsak pontatlan megfogalmazás. Nem gondolhatjuk komolyan, hogy a „köz" mindig mindenkire vonatkozik. Jelen esetben például nem vonatkozott Mr. Cobboldra. Rengeteg olyan társaság létezett az Egyesült Államokban és szerte a világon (hiszen a művészet nem ismer határokat), melyek tagságának leghőbb vágya volt, hogy körberajongja Eileen Stokert vagy hogy csodálattal adózzék Eileen Stoker tehetségének, ám annak valószínűsége, hogy Ellery Cobbold ezek bármelyikéhez is csatlakozzék, igencsak elenyésző volt. Örömmel támogatta volna viszont azt az egyletet, amelyik azt tűzi ki céljául, hogy előbb kátrányban, majd tollban hempergesse meg a művésznőt.

Az után az abszurd kijelentés után, mely szerint Eileen Stoker közszeretetnek örvend, volt még néhány apróbb betűs sor, és Mr. Cobbold, jobb dolga nem lévén, hanyagul átfutotta őket. S alighogy a végére ért, megugrott a székében, olyan tagolatlan üvöltést hallatva, mint egy álmából felriasztott macska, amelynek farkára egy nemtörődöm, negyvenötös méretű cipő tiport rá.

Egyszer a vidéki klubjában, ahogy meztelenül kijött a zuhany alól, Mr. Cobbold éppen letelepedett a legközelebbi padra, hogy megszárítkozzék, amikor felfedezte, hogy

valamelyik tagtársa egy égő szivart felejtett ott. Ma estig ezt az esetet tartotta élete legmegrázóbb pillanatának. Most azonban már hajlott rá, hogy a második helyre sorolja át. Ugyanis ezt olvasta:

Miss EILEEN STOKER
A közszeretetnek örvendő hollywoodi sztár
Angliába érkezett, hogy két filmre szóló
szerződést írjon alá
a londoni Beaumont Companyvel.

E szavakat mintha lángbetűkkel írták volna a lelkébe. Olyan megsemmisítő hatást gyakoroltak rá, hogy jó darabig moccanni sem bírt, csak bénultan ült, halkan bugyborékolva magában. Majd újból megelevenedve, tettre készen felkelt és a telefonhoz pattant:

- Aggya a Western Uniont!

Átfutott rajta a gondolat, hogy mostanában fenemód sok tennivalót ad a Western Unionnál dolgozóknak.

- Western Union?

Hasonló lelki gyötrelmeken ment keresztül, mint azok a tábornokok, akik hagyták, hogy az ellenfél bekerítse a hadtestüket. De honnan is sejthette volna, gondolta magában, az ellenség váratlan csapatmozgásának irányát? Feltételezte, hogy a hollywoodi filmcsillagok éppoly elválaszthatatlanul Hollywoodhoz kötődnek, akár az úszómedencék vagy egy filmstúdióvezető feleségének rokonsága.

-Western Union? - kérdezte Mr. Cobbold, még mindig nehezen artikulálva. - Eppár távratot szeretnék föladni.

2. *fejezet*

Másnap reggel, nagyjából az idő tájt, amikor Lord Peebles - akinek szokásait Miss Sharples oly jól ismerte - kezdeni szokta napjait, egy fiatalember aludt a londoni Park Lane-en, a Bloxham House bérház egyik hálószobájában. Egy cilinder, egy pantalló, egy pár alkalmi cipő, két színes léggömb és egy sípoló guminyuszi hevert az ágy körül szanaszét. A fiatalember időnként halkan felnyögött, mintha csak kínozná valami: éppen azt álmodta, hogy kettéharapja egy cápa, s az ilyesmi mindig embert próbáló.

Tulajdonképpen nem is tudjuk, miért mondogatjuk folyton azt, hogy „fiatalember", ebben a tartózkodó stílusban. Semmi szükség a titkolódzásra és a köntörfalazásra: nem más ő, mint Stanwood Cobbold, és azért alszik a napnak ebben a kései órájában, mert hajnali négykor ért haza arról a partiról, amelyet Miss Eileen Stoker Angliába érkezésének tiszteletére rendezett.

Az ágynemű alól, mely terjedelmes testét borította, egy dudort leszámítva csak nagyon kevés volt látható Stanwood Cobboldból, és ez a kevés sem igen szolgált rá a behatóbb vizsgálódásra, mivel a természet - kétségtelenül a legjobb szándéktól vezérelve - arany szívén kívül egy szeretetre méltó víziló arcvonásaival is felruházta őt. És mindenki tisztában van azzal, hogy (hacsak nem vagyunk különösebben oda a vízilovakért) egyetlen rájuk vetett pillantás is bőven elég. (Fásultabb Afrika-kutatók általában még ennyire sem méltatják őket.)

Augustus Robb, kezében tálcát cipelve, halkan belépett a szobába. Augustus Robb mindig halkan lépett be a szobákba. Mielőtt egy vallásos összejövetelen megtért, az inaskodást

választván hivatásul, ígéretes karrier előtt álló betörő volt, és a szobákba való halk belépés megrögzött szokásává lett.

Szobán belül a mozdulatai immár elvesztették lopakodó jellegüket. A tálcát vad csörömpölés kíséretében vágta le az asztalra, és hatalmas zörgéssel húzta fel a redőnyt.

- Hé! - süvöltötte olyan hangon, mintha csak a csordát hívnák haza a hetedik határból. Betegágy melletti modora elég sok kívánnivalót hagyott maga után.

Stanwood megvált a cápájától, hogy visszatérjen a valóságba. Megérkezve mindkét kezét a homlokára tapasztotta, és azt mondta: - Jaj, istenem!

Az a csalóka érzése támadt, hogy körülötte minden - az inasát is beleértve - megsárgult.

- Reggeli! - bömbölte Augustus Robb, szemlátomást még mindig abban a tévhitben leledzve, hogy negyed mérföldnyire lévő süket barátjához intézi szavait. - Addig egye meg, amíg még meleg, haver! Buggyantott tojást csináltam magának.

Vannak bizonyos szavak, melyek bizonyos alkalmakkor mintha egyenesen a lélek legmélyére hatolnának. A „tojás" szó is ide tartozik, különösen ha a „buggyantott" jelző áll előtte. Stanwood érzékeny személyén heves idegrángás vonult végig.

- Vigye innét! - mondta halk, feszült hangon. - És ne csapjon már olyan átkozott nagy lármát! Fáj a fejem.

Augustus Robb megigazította szarukeretes szemüvegét - mely olyan nagy hatást tett az idősb Mr. Cobboldra -, és lefelé irányozta pillantását az előtte heverő, üveges tekintetű emberroncsra, akár egy pásztor, aki épp egy makrancoskodó bárányt készül megregulázni. A nagydarab, pocakos, tésztaképű férfinak apró gombszeme és lapátfüle volt, elöl pedig már erősen kopaszodott. Rosszallóan

megszívta az egyik metszőfogát, ami bántó szokása volt, valahányszor rátört a szemrehányhatnék.

- Fáj a feje, mi? Nos, ne feledje, csakis magának köszönheti, pajti. Hallottam, amikor ma hajnalban hazajött. Összevissza csetlett-botlott a lakásban, és szanaszét borogatta a bútorokat. „Á!" - aszontam magamban. „Csak várd ki a végit" - aszontam. „Az ítélet napja közeleg" - aszontam. - „Mikor is lészen jajveszékelés és fogaknak csikorgatása". Na és így is lett, pajtikám. De most, hogy mán felébredt, jobban tenné, ha szépen megenné a reggelijét, oszt felkelne és egy jó tempós sétát tenne a park körül.

Ez a javaslat a jelek szerint úgy érte Stanwood Cobboldot, akár egy ökölcsapás. Feljebb húzta magán a takarót, részben, hogy kirekessze a világosságot, de főleg azért, hogy ne kelljen látnia az inasát, akinek a látványa még olyankor is hervasztóan hatott rá, amikor ő maga csúcsformában volt. Úgy vélte, van valami szörnyű abban, ha egy inas szarukeretes szemüveget visel, és ez az érzése ebben a válságos pillanatban hágott tetőfokára.

- Gyönyörű időnk van, hetvenhét ágra süt a nap, a kicsiny madárkák meg majd megszakadnak a nagy fütyörészésbe - tette hozzá az inasa, további vonzó kilátásokkal egészítve ki a mondandóját. - Sipirc ki az ágyból, én meg összekészítem a cókmókját, mire kikászálódik a kádból.

Amilyen legyengült állapotban volt, Stanwoodnak már-már emberfeletti erőfeszítésre volt szüksége ahhoz, hogy kinyissa valahogy az egyik szemét.

- Hozzon nekem egy szódás whiskyt!

- Egy csepp italt sem hozok magának.

- Ki van rúgva!

- Ugyan mán! Ne beszéljen zöldségeket! Még hogy ki vagyok rúgva? Nem, haver, szódás whiskyt nem kap, de megmondom, mit kaphat helyette. Az imént átnéztem a

patikushoz, hogy kérjek tőle valamit, ami segít kikúrálni magát a macskajajból, és ezt adta nekem.

Stanwood a palackot vizsgálgatva kissé felderült, mintha csak egy régi barátjával találkozott volna.

- Ez jóféle kotyvalék - mondta, felrázva az üvegben lévő sötét folyadékot. - Már máskor is próbára tettem, és eddig még mindig kihúzott a slamasztikából.

A dugót eltávolítván, nagyot kortyolt a palackból, és egy rövid közjáték után - mely alatt két szeme vadul forgott üregében, és úgy általában véve olyan benyomást tett, mint akibe éppen most csapott bele a tüzes istennyila - szemlátomást kissé megkönnyebbült. Elkínzott vonásai kisimultak, és már a kezét is el merte venni a feje tetejéről, ahová óvatosságból rakta, mivel ez a testrésze mindeddig szétrepedéssel fenyegetett.

- Azannya! - jegyezte meg némi önteltséggel a hangjában.

Augustus Robb eközben még mindig jól mulatott azon, hogy gazdája meg akart válni tőle.

- Még hogy ki vagyok rúgva? - kuncogott a bizarr felvetésen. - Mán hogyan is rúghatna ki maga, mikor engem az édesapja fogadott fel, méghozzá épp azért, hogy a gondját viseljem és amolyan őrangyalféléje legyek. „Robb" - aszongya nekem. Most is magam előtt látom, ahogy az irodájában áll, kigombolt mellénnyel és azzal a könyörgő tekintettel a szemiben. „Robb, hűséges cimborám" - aszongya. - „Magára bízom a fiamat. Vigye az ifjú csirkefogót Angliába, haver, és tartsa rajta a szemit, és próbáljon meg olyan embert faragni belőle, mint amilyen maga" - aszongya. Olyan pasit értvén ezalatt, aki jámbor, istenfélő ember, és soha egy csepp alkoholt sem iszik.

- És mellesleg betörő! - tette hozzá Stanwood egy pillanatra fellobbanó harci hévvel.

- Volt betörő - javította ki Augustus Robb hűvösen. Ez a téma érzékeny pontja volt. - Mán évekkel ezelőtt megláttam a fényt, halleluja, oszt az egészet magam mögött hagytam. És figyeljen csak ide! - folytatta zaklatottan. - Minek kellett elmondania Mr. Cardinalnek, hogy én valamikor betörő voltam?

- Én ugyan nem tettem ilyet.

- De bizony, hogy megtette, nagyon is jól tudja, hogy igen. Másképp hogyan is jöhetett volna rá? Most mán azt kívánom, bárcsak sose hoztam volna szóba. Ez a baj magával, haver. Pletykás. Úgy tartja csak a titkot, mint szita a vizet. „Szóval, maga betörő volt, igaz?" - aszongya nekem Mr. Cardinal, amikor tegnapelőtt átugrottam hozzá, mert maga megkért, hogy kérjem tőle kölcsön az *Esquire* legújabb példányát. „És Robbnak hívják." „Na és?" - kérdem én. „Ha-ha" - aszongya erre ő, olyan ezüstös, csilingelő nevetéssel. - „Robbló! Frappáns név ez egy betörőnek!" - aszongya. „Maga az ötvenhetedik manusz, aki ezzel jön nekem" - aszondom. „Akkor maga már ötvenhét elbűvölően szellemes embert ismer!" - aszongya. - „Gratulálok!" Oszt néhány olyan kis micsodát levesz a kandallópárkányról, és elzárja őket a szekrénybe, nehogy kísértésbe ejtsenek. Mondhatom, nagyon rosszulesett nekem. Szeretném, ha a jövőben egy kicsit óvatosabb lenne.

- Mike senkinek sem fogja elmondani.

- Nem is erről van szó, hanem az elvekről. Ha valaki eccer mán jó útra tért, nem akarja, hogy a bűnös múltja folyton-folyvást előbukkanjon a süllyesztőből és a képébe röhögve rémisztgesse, mint valami nyamvadt pokolfajzat. A barátja is ott volt a maga tegnap esti buliján?

- Igen, Mike is ott volt - mondta Stanwood. Némi lehangoltság bujkált a hangja mélyén, mert ez a kérdés kellemetlen emlékeket ébresztett benne. Talán csak a

képzelete játszott vele, mikor úgy látta, hogy a tegnapi partin Mike Cardinal barátja túlságosan nagy felhajtást csap Miss Stoker körül, amivel sikerül is mély benyomást tennie a lányra. Persze lehet, hogy ez az egész csupán az általános jókedv számlájára írható, de Mike olyan velőtrázóan jóképű fazon, hogy egy szerelmes - különösen az olyan szerelmes, aki nem ringatja magát illúziókba a saját külsejét illetőleg - az ilyesmitől hajlamos kényelmetlenül érezni magát.

- És le merném fogadni, hogy Mr. Cardinal nem itta le magát a sárga földig - folytatta Augustus Robb. - Ő mindég tudja, meddig mehet el. Láttam, amikor itt vacsorált magánál, és akkor is beérte fél üveg borral. Miközben pedig, ahogy mondani szokták, darabokra tört a szíve, így aztán minden oka meglenne rá, hogy jól betintázzon. Remek fickó. Igazán példát vehetne róla.

Stanwood elámult. - Hogy érti ezt?

- Mit hogy értek?

- Mitől tört össze a Mike szíve?

- Attól, hogy reménytelenül szerelmes, és csak szenved, meg senyved, mert nem tudja rávenni a kis szösszentyűt, hogy hozzámenjen feleségül. Ettől tört ripityára szegény szíve.

- Miféle kis szösszentyűről beszél?

- Hát arról a Lady Teresa Cobboldról.

Stanwoodot érdekelni kezdte a dolog. Terry Cobbold ugyanis régi barátnője volt.

- Ne mondja!

- De mondom.

- Erről eddig még sosem hallottam.

- Ez a történet szinte még el sem kezdődött.

- Mike egy szót sem szólt róla nekem.

- Minek is szólt volna? Egy pasas nem mászkál összevissza, a szerelméről danolászva, mint egy operett

hőscincérje! Különösen akkor nem, ha a lány kikosarazta őt, és a dolog ezzel meg is rekedt.

- Magának bezzeg elmondta.

- Dehogyis mondta el. Tudja, az úgy volt, hogy amikor tegnapelőtt nála voltam, észrevettem egy borítékot az asztalán, ami Lady Teresa Cobboldnak volt címezve, a kenti Beevor-kastélyba. Mellette pedig ott hevert egy befejezésre váró levél, ami úgy kezdődött, hogy: „Terry, én földre szállt angyalkám!" Véletlenül belepislantottam, így szereztem tudomást az egészről.

- Magának aztán átkozottul vastag bőr van a képén, hogy csak úgy beleolvas a mások levelébe!

- Mán megint csúnyán beszél! Ez is egy olyan rossz szokása, amitől meg kéne mán szabadulnia. Amikor igent mondasz, az legyen igen, amikor meg nemet mondasz, az legyen nem, ahogyan az írás mondja. Van is erről egy dolgozat a szobámban, majd idehozom magának. Egen, ebben a levélben próbálta meg rávenni a lányt, hogy legyen a felesége. Nagyon meggyőzően érvelt benne, mán ameddig eljutott vele, nekem legalábbis tetszett, amiket írt, és ezt meg is mondtam neki.

Stanwood kellemes vonásait hirtelen fájdalmas grimasz torzította el, és bár éppen szóra nyílt a szája, egyetlen hangot sem tudott kinyögni. A mellette lévő telefon váratlanul fültépően megszólalt.

- Hoci - mondta Augustus Robb -, majd én elintézem. Halló! Egen? Ó, hello, Mr. Cardinal, éppen magát emlegettük. Egen, haver, megmondom neki. Mr. Cardinal az. Aszongya, nehogy elfelejtse, hogy ma együtt ebédelnek a Barribault's hotelben.

- Ebéd? - remegett meg Stanwood. - Mondja meg neki, hogy ugrott a dolog. Mondja meg neki, hogy feldobtam a talpam.

- Szó sem lehet róla. Ne húzza mán ki magát minden alól! Egen, rendben, pajtikám! Egy tizenötkor a kisebbik bárban. Rendben, viszlát. Szerintem - mondta Augustus Robb, a kagylót helyére téve -, el kellene mennie egy gőzfürdőbe. Az majd visszahozza a rózsákat az arcára. Isten látja lelkemet, mekkora szüksége lenne egy kis színre. Most inkább hajaz egy pislogó hullára, mint bármire, ami emberszabásúnak mondható. De nem állhatok itt naphosszat a szájamat koptatva, haver. Temérdek munka vár rám. Hahó, valaki csenget! Ugyan, ki lehet az?

- Ha engem keresnének, ne engedjen be senkit!

- Hacsak nem a halottkém az, mi? Ho-ho-hó! - nevetett Augustus Robb, és dalolva kiment a szobából.

Magára maradván, Stanwood a gondolataiba merült. Töprengését ugyan néha megzavarta holmi láthatatlan egyed, aki időről időre izzó szögeket vert a fejébe, ezek a gondolatok mégis igen kellemesek voltak. A Mike Cardinalról és Terry Cobboldról szóló hírek hallatán az elméjét nyomasztó gondok elillantak, és mivel az ő elméjét nem arra tervezték, hogy bármi is hosszabban időzzék benne, megkönnyebbülése szinte leírhatatlan volt.

Hiszen, érvelt magában, ha Mike így érez a Terry leányzó iránt, akkor nehéz elhinni róla, hogy alattomban Eileen Stokerre is hajtson.

Vagy lehet, hogy mégis?

Vagy talán mégsem?

Nem, biztosan nem, döntötte el magában Stanwood. Amit a tegnap esti partin látott, csupán kedves gesztus lehetett, amellyel a lelkiismeretes vendég a házigazda jövendőbelijének próbál a kedvében járni. Persze elég fura, hogy Mike semmit sem szólt neki Terryről. De ha a dolgok nem alakulnak valami jól közöttük, akkor - ahogyan Augustus Robb is megjegyezte - valószínű, hogy nem is fog.

Igazán rémes, gondolta Stanwood, hogy az igaz szerelem ilyen csúfos kudarcot valljon. Sőt, mi több, felfoghatatlan. Szerinte Mike Cardinalnek megvolt mindene: vonzó külső, lehengerlő egyéniség, és - társtulajdonos lévén Hollywood egyik legjövedelmezőbb filmügynökségében - a pénz is zsákszámra állt nála. Szinte lehetetlen kitalálni, hogy Terry miért adhatott kosarat neki.

Vérzett a szíve Mike Cardinalért. Igazi kebelcimborája volt, és a legjobbakat kívánta neki. Az alatt a pár hónap alatt pedig, amit Terry Londonban töltött egy népszerű zenés vígjáték tánckarában fellépve, a lányt is őszintén megkedvelte. Gyakran együtt ebédeltek, s ő elmondta neki, mennyire szereti Eileen Stokert, a lány pedig elmesélte, milyen otthon az élete, és azt is, mi késztette arra, hogy elszökjék hazulról és megpróbáljon végre a saját lábára állni.

Stanwood remek kis teremtésnek tartotta Terryt, aki csinos, vidám, és teli van életkedvvel. Röviden: épp az a fajta, akit az isten is Mike-nak teremtett. Stanwood semminek sem örült volna jobban, mint annak, ha szemtanúja lehet, amint a két fiatal sorsa örökre összefonódik.

De hát az élet már csak ilyen, állapította meg, majd gondolatait Eileen Stoker sokkal vonzóbb személye felé terelte és arra, hogy milyen mesés napokat töltenek majd együtt most, hogy a lány is Londonba érkezett. Ez az ábrándozás olyan megnyugtatóan hatott rá, hogy hamarosan sikerült is álomba merülnie.

Nem sokáig szendereghetett.

- Hé! - harsogta egy hang, jóformán még mielőtt a szemét lehunyhatta volna, és már tudta, hogy Augustus Robb ismét visszatért hozzá.

-Most meg mi van? - kérdezte megviselten.

Augustus Robb egy papirost lobogtatott a kezében.

- Távirat a papájától - jelentette be. - Majd én elolvasom, oszt elmondom magának a lényegit.

Letette a szemüvegét, belekotort a zsebébe, előhalászott egy tokot, kinyitotta, kivett belőle egy másik szemüveget, az orrára biggyesztette, az elsőt belerakta a tokba, majd az egészet zsebre vágta, és megköszörülte a torkát. Olyasféle hangot bocsátott ki magából, mint amikor egy teherautó kipufogójában robban be az üzemanyag, melynek hallatán Stanwood, aki már épp felült az ágyban, ismét alászállt a mélyebb régiókba, mintha csak egy tompa tárggyal fejbe csapták volna.

- Máris rátérek a lényegre, pajti. Aszongya...

- Küldött pénzt?

- Egen, ezer dollárt átutalt a számlájára, ha mán mindenáron tudni akarja, de szerintem túl sokat forog a pénz körül az agya, pajtikám. Végül is a pénz nem minden, s jobb, ha ezt mihamarabb a kobakjába vési, akkor sokkal boldogabb lesz. De éppen csak belekezdtem. A java még ezután jön. Aszongya... Hahó, hát ez meg mi a csoda?

- Micsoda micsoda?

- Nahát, nahát, nahát!

- Mi nahát?

- Nahát, nahát, nahát, *nahát!* Ezt nevezem én véletlen egybeesésnek! Az édesapja - folytatta Augustus Robb, elhagyva a rébuszokban beszélést -, aszongya, hogy ízibe a Beevor kastélyba kell utaznia...

A huzamosabb ideig tartó üldögélés nem szerepelt Stanwood tervei között, hiszen ettől az a kellemetlen érzése támadt, mintha valaki izzó szögeket verne a koponyájába, ám e hír hallatán érzelmei olyannyira magukkal ragadták, hogy mégis felegyenesedett.

- Hogy mondta?

- Hallhatta. Azonnal a Beevor kastélyba kell utaznia, és ott is kell maradnia, amíg csak az édesapja azt nem üzeni, hogy tiszta a levegő. Persze, ki lehet találni, mi történhetett. Az apja hallotta, hogy a maga Stoker babája is Londonba jött, ezért megtette a szükséges lépéseket. És most mán azt is tudhatja, miről beszéltem, amikor az előbb a véletlen egybeesést emlegettem. Hiszen épp a Beevor kastélyról beszélgettünk, és ott lakik Mr. Cardinal kis szívszerelme.

Stanwood még mindig azon iparkodott, hogy valahogy megeméssze az imént hallott, rettenetes híreket.

- Hogy én itt hagyjam Londont, és valami nyüves kastélyba menjek?

- Én igazán örülnék egy kis vidéki levegőnek. Magának is javára válna. Tiszta levegő, tej és friss tojás, ez kell magának, haver.

Stanwood megpróbálta szavakba önteni érzéseit:

- Egyetlen nyüves kastélynak sem megyek a közelébe!

- Ezt mondja *maga.* Ha engem kérdez, hát szerintem ez pont a maga gyapotfejéhez illő megjegyzés volt. Hiszen, ha nem azt teszi, amit az édesapja mond, ugrik az apanázs, és akkor aztán mihez kezd? Ez is egy olyan eset, ami az írásban áll, amikor az ürge aszongya, hogy „Menjetek", és ők ménének, vagy aszongya, hogy „Jertek", és ők jövének. Vagy, másképpen világítva meg a dolgot, azt is mondhatnám, hogy az apja az úr a házban, és punktum.

Bár pillanatnyilag köd lepte be az agyát, az igazság még Stanwood számára is nyilvánvaló volt. Fojtott nyögéssel a párnába temette az arcát.

- Azt a kutyafáját!

Hát hiába ábrándozott már olyan sokszor arról, hogy Eileen Stoker mellett ül, s kicsiny kezét a kezébe fogva fülecskéjébe suttogja mindazt, amit már oly régóta el akar mondani neki. Most az egészre keresztet vethet. A lány

Londonban marad, hiszen ideköti a munkája, ő pedig abban a nyüves kastélyban sínylődhet majd. Ahogyan az már Eileen filmjeiben is oly gyakran megesett, kíméletlenül elválasztják egymástól a szerelmeseket.

- Beevor kastély - forgatta meg a nyelvén Augustus Robb a szavakat, mintha csak valami finom bort kóstolna. London milliónyi lakosa közül csak kevesen voltak nála odaadóbb hívei az arisztokráciának. Mindig elolvasta a társasági híreket, és rovott betörői múltjának egyetlen olyan mozzanata volt, amelyre jelenlegi, megtért állapotában őszinte örömmel tudott visszagondolni: mikor is a mosókonyhán keresztül behatolt egy igazi kékvérű hercegnő házába, ahol egy pedigrés drótszőrű terrier az ülepébe harapott.

- Most jövök rá, hogy egyszer mán láttam is a Beevor kastélyt. Kiskölyökként egyszer arra kerekeztem. Piknikezni mentem. Szép kis hely. Romantikus. Egyike Anglia sokat emlegetett főúri otthonainak. Ki hitte volna, hogy egyszer még belülről is megláthatom, nem igaz? Ebből is látszik, hogy sohasem lehessen tudni. És most, haver, legjobb lesz, ha szépen kipattog abból az ágyból, oszt a gőzfürdő felé veszi az irányt. Majd én kikészítem, mit vegyen fel. A kék öltöny a hupilila inggel meg hozzá illő zokni, az lesz a nyerő - jegyezte meg Augustus Robb, egyaránt jó szeme lévén mind a különöshöz, mind a széphez.

Érzése szerint gazdája küllemén az égvilágon semmi sem volt képes akkorát lendíteni, hogy láttán egy festő alkotási lázban égve az ecsetje után kapjon, ám a kék öltöny a lila inggel mégis javíthatott rajta egy hangyányit.

3. fejezet

Mintegy négy és egynegyed órával azután, hogy egy csengő hangú Western Union-énekes (valóságos emberbőrbe bújt csalogány, aki a fellépés előtt még torokpasztillákat is szopogatott) eldalolta neki a telefonon át azt a fülbemászó versikét, ami úgy kezdődik, hogy:

Boldog szülinapot,
Boldog szülinapot,

a folytatásában pedig (arra az esetre, ha az olvasó elfelejtette volna) az áll, hogy:

Boldog szülinapot,
Boldog szülinapot!

egyszóval Claude Percival John Delamere Cobbold, Shortlands ötödik earlje a Kent megyei Beevor kastély földszintjén, a dolgozószobája ablakánál állt, nadrágzsebében havi zsebpénzének nyomorúságos maradékát, két shilling nyolc pennyt csörgetve, és mélyen átérezve, milyen más is lenne minden, ha ez az összeg kétszáz font lenne.

A napsütés, melynek ereje tizenegy órakor olyan lelkes elragadtatást váltott ki Londonban Augustus Robb-ból, ugyanolyan erősen, ha nem még hevesebben tűzött le negyed tizenkettőkor a Beevor kastélyra. Ott ragyogott a várárok víztükrén. Beragyogta a lőrésekkel csipkézett oromzatot, és eljátszott a repkénnyel futtatott falakon, a lakatlan, 1259-ben épült szárnytól egészen a felújított részig, ahol a család lakott. Ám amikor néhány vakmerőbb napsugár a dolgozószobába is megpróbált behatolni, megtorpant, és

bátorságát vesztve sietve kihátrált, amint pillantása erre a köpcös, simára borotvált képű férfira esett, aki pont úgy festett, akár egy búval bélelt komornyik.

Május tizenkettedikének reggele, születésének ötvenkettedik évfordulója ugyanis jócskán formán kívül találta Lord Shortlandset. Sötét kétségbeesés martalékává lett, és úgy vélte, hogy az emberi fajnak egyszer s mindenkorra befellegzett. Homlokát ráncolva nézett a várárok vizére, azt gondolva magában, mint már oly sokszor, hogy milyen nyomorúságos egy vizesárok is ez.

Ami azt illeti, bár kissé iszap- és döglöttangolna-szaga volt, azért a maga nemében egész rendes kis vizesárok volt. De csak időpocsékolás lett volna bárkinek is azzal próbálkoznia, hogy ezt Lord Shortlands-szel megértesse. A rémséges rosszullét, amely ősei hajlékától és minden, azzal kapcsolatos dologtól kerülgette, oly régóta rágta már a lelkét, hogy ez a nyavalya mostanra (mint az előbb jeleztük) abba a végső stádiumba jutott, amit a tudósok jobb híján csak univerzális undoritisznek neveznek.

Egy olyan embernek, aki kilencig szeret aludni, általában négy és egynegyed óránál több idő kell ahhoz, hogy magához térjen az elemi csapásból, amit a hét órakor transzatlanti telefonvonalon keresztül elzengett „Boldog szülinapot" jelent. S eme megrázó élményen kívül ott voltak még a balsors egyéb nyűgei s nyilai, melyek aznap reggel mind ott süvítettek el a füle mellett.

Whiskers, a kutyája belázasodott. Kedvenc kalapja, amin zsírpecsétek éktelenkedtek és megroppant a karimája, szőrén-szálán eltűnt. Gyanította, hogy Clare lánya ragadta el, aki mindenféle ócskaságot összegyűjtött a lelkész közelgő jótékony célú vásárára. Mrs. Punter, a szakácsnő Walham Green-beli rokonaihoz utazott, és távollétében a konyhalány, egy harmatgyenge kezdő, ismét szénné égette a reggelire

szánt szalonnát. Cosmo Blair, a drámaíró, aki (őlordsága erőteljes tiltakozása ellenére) az elmúlt hetet a kastélyban töltötte, határozatlan időre meghosszabbította ott-tartózkodását - holott úgy szólt az egyezség, hogy még aznap délután elutazik.

De igazából az sújtotta porig a grófot, hogy Adela lánya nem volt hajlandó kölcsönadni neki kétszáz fontot. Adela, annak a Desborough Toppingnak a felesége, aki előtt a pénzvilág hódolattal telve megemeli a kalapját! Adela, akinek ez az összeg nemhogy érvágást, de még csak szúnyogcsípést sem jelent!

Még hogy mire kell neki kétszáz font, micsoda ostoba kérdés! Mintha csak elmondhatná neki, hogy azért van rá szüksége, mert kocsmát akar venni rajta, hogy feleségül vehesse Mrs. Puntert, a szakácsnőt.

Hogy átlagosan mekkora balszerencse-fejadagot szoktak osztogatni a grófoknak a születésnapjukon, Lord Shortlands nem tudta, de nem lepődött volna meg azon, ha kiderül, hogy neki még egy szokatlanul bőkezűen mért repeta is kijutott. Már éppen nekikészült, hogy harmadszor is alámerüljön az önsajnálat tengerében, amikor megérezte, hogy nincs egyedül a szobában. Megfordult, és észrevette, hogy Clare lánya jött be.

Önsajnálata jogos indulatnak adta át a helyét. Vannak férfiak, akiket büntetlenül meg lehet fosztani régi fejfedőjüktől, és vannak, akiket nem. Lord Shortlands az utóbbi, erélyesebb csoport tagja volt. Dülledt szemében veszélyes fény gyúlt, és amikor megszólalt, olyan hangot ütött meg, melyet még Lear király is hasznosnak vélt volna megjegyezni magának (amennyiben jelen van).

- Clare! - mennydörögte. - Te vetted el a kalapomat?

A lány rá sem hederített. Idegesítő szokása volt, hogy elengedi a füle mellett a kérdéseket, mivel eleven és

zsarnoki teremtés volt, és a saját ügyeivel volt elfoglalva. Az a fajta lány, akit gyakorta látni, amint túracipőben és tweedkosztümben járja a vidéket, és aki minduntalan beleártja magát a falusiak apró-cseprő dolgaiba, örökösen nevelgetve őket, míg az embert szinte ámulatba ejti, hogy a tömegek elégedetlensége még nem váltott ki valamilyen népfelkelést. Időnként megfordult Lord Shortlands fejében a gondolat, hogy ha ő is a faluban élne, és el kellene viselnie mind Lady Clare Cobboldot, mind a nővérét, Lady Adela Toppingot, csak befordulna a fal felé, és feladná a harcot.

- Ez meg kié lehet, apa? - kérdezte Clare, és Lord Shortlands látta, hogy lánya felé nyújtott kezében valami viharvert kötet van. Lehetett volna például egy bélyegalbum, mint ahogy valóban az is volt.

Érdemes itt megjegyeznünk, hogy ez az album, amely olyan fontos szerepet játszik majd Lord Shortlands életében, első pillantásra nem tett rá mélyebb benyomást. Mielőtt még vége lenne a hétnek, az albumnak oroszlánrésze lesz abban, hogy a gróf megszegi a tízparancsolatot, és kis híján megőrül, ám ekkor még csupán viszolyogva mustrálgatta, ahogyan egy komornyik venne szemügyre egy hitvány lőrével telt palackot. Hiába, az eljövendő események nem mindig vetítik előre árnyékukat.

- Ne szegezd már rám azt a randa vackot! - mondta. - Csupa kosz az egész. Egyáltalán, mi a csuda az?

- Bélyegalbum.

- Nekem inkább porfogó albumnak tűnik. Tedd csak az asztalra! Hol szerezted?

- Egy szekrényben találtam - mondta Clare, kivételesen válaszolva a neki szegezett kérdésre. - Nem tudod, kié lehet? Mert ha nincs gazdája, akkor nekem jó lesz a vásárra.

Amint a végszó elhangzott, megragadhatta volna az alkalmat, hogy ismét felhozza a kalaptémát, de Lord

Shortlandset hirtelen érdekelni kezdte az album. Sok embertársához hasonlatosan egyszer ő is gyűjtött bélyeget, és most különös, nosztalgikus hangulat lett úrrá rajta. Odament az asztalhoz, és finoman megbökdöste a talált tárgyat az ujjhegyével, ahogyan egy kutyakölyök paskolgatná mancsával egy teknőc páncélját.

- Nahát, ez az enyém!

- Már miért lenne a tiéd?

- Én is gyűjtöttem bélyeget valamikor.

- Nem inkább Tony albuma?

- Miért lenne inkább Tonyé, mint az enyém?

- Szóltam róla Desboroughnak, rögtön itt lesz, hogy átnézze. Ő aztán mindent tud a bélyegekről.

Ez így is volt. Desborough Topping már egész fiatalon a megszállott bélyeggyűjtők közé tartozott, aki előtt mostanra nemcsak a pénzvilág, de a filatelisták is fejet hajtottak. A bélyeg meg a krimiolvasás volt élete két fő szenvedélye.

- Lehet valami értékes is benne. Ha van - mondta Clare, aki ugyan hitt abban, hogy érdemes a rászoruló falusiakat támogatni jótékony célú vásárok rendezésével, de azért nem akart túlzásokba esni -, akkor majd kivesszük.

Az ajtó felé indult, és Lord Shortlandsnek eszébe jutott, hogy egy sarkalatos kérdés még tisztázásra vár.

- Egy pillanat! Mi van a kalapommal? Valaki elvitte. Tegnap este bent hagytam a szekrényben a fogason, és ma reggel már nem volt sehol. A kalapok nem szoktak csak úgy elbitangolni. Nem pattannak le a fogasokról, hogy világgá menjenek. Nem láttad a kalapomat?

- Nem láttad Terryt? - kérdezte Clare. Az biztos, hogy nem volt könnyű vele kalapokról beszélgetni.

Gyermekének különös társalgási stílusa megzavarta Lord Shortlandset, akinek agya soha nem tartozott a pengeélesek közé.

- Terryt?
- Láttad őt?
- Nem.
- Akkor, ha látod, mondd meg neki, hogy Cosmo Blair fel szeretné olvasni neki a darabja második felvonását.

A név úgy érte Lord Shortlands érzékeny idegrendszerét, mintha csak smirglivel dörzsölték volna végig.

- Cosmo Blair!
- Miért mondod ilyen hangon azt, hogy Cosmo Blair?
- Milyen hangon?
- Hát ahogyan mondtad.
- Nem is mondtam úgy.
- De igenis, úgy mondtad.
- És ha igen, akkor mi van? - vágott vissza Lord Shortlands, miután védőbástyáját így lerombolták. - Az az alak egy nagybélű naplopó!

Clare egész testében megremegett.

- Ne nevezd nagybélű naplopónak!
- Hát minek nevezzem? - kérdezte Lord Shortlands, mint aki a rokonértelmű szavak szótárához keres anyagot. - Gondosan tanulmányoztam az ipsét, és elhiheted nekem, hogy nem más, mint egy nagybélű naplopó.
- Mr. Blair briliáns elme - mondta Clare, és kiviharzott a szobából, becsapva az ajtót maga mögött. - A legutolsó darabját kilenc hónapig játszották Londonban! - tette még hozzá, megint kinyitva, majd újból becsapva az ajtót.
- New Yorkban pedig egy évig! - mondta, ismét kinyitva az ajtót, majd olyan hangos robaj kíséretében csukva be, hogy szinte robbanásnak hatott.

Lord Shortlands elég lobbanékony alkat volt. Rossz néven vette a lányától, hogy úgy viselkedik, akár egy kakukk a faliórában. S amikor az ajtó egy perc múlva ismét nyílni kezdett, már épp arra készült, hogy maró kritikáját szavakba

öntse, amikor észrevette, hogy nem középső leánya tért vissza, hanem egy rövid pofaszakállas, égi tünemény jött be, aki ezüsttálcán egy pohár malátakávét hozott be neki. Őlordsága többek között azt is felrótta Adelának, hogy mindennap malátakávét itat vele, s ezt hozta be most Spink, a komornyik.

A Természet szeszélyes szereposztó, és figyelmetlenségét mi sem bizonyítja jobban, mint Shortlands ötödik earlje és Spink komornyik külsejének példája. Miután felkérték, hogy alkosson egy grófot és egy komornyikot, alkotott egy komornyikszerű grófot, valamint egy grófszerű komornyikot. Mervyn Spink magas volt, arisztokratikus és elegáns, míg Lord Shortlands alacsony, tömzsi és pórias. Egyetlen szépség-verseny zsűrije sem kezdett volna ingadozni kettejük közt, és e kínos körülménynek senki sem volt jobban tudatában, mint éppen Lord Shortlands. Boldogan odaadta volna a fele királyságát - bár jelenlegi vagyona, mint láttuk, csupán két shilling nyolc pennyre rúgott -, ha cserébe csak tizedannyi kellem és báj birtokában lehet, mint a malátakávék eme hordozója.

Valami olyasmiért pedig, ami akár csak távolról is megközelíti Spink profilját, még ennél is többet adott volna.

A komornyik úgy lépett be a szobába, akár egy nagykövet, aki fontos jelentést készül átadni egy hatalma teljében lévő koronás főnek, és Lord Shortlands elfordult az ablak felé, hogy megkímélje magát a kellemetlen látványtól. Ki nem állhatta Mervyn Spinket.

Vita tárgyát képezheti, hogy kedvezőbb körülmények között vajon meg tudta volna-e kedvelni. Mondjuk, ha megmenti a vízbefúlástól vagy kimenti a lángok közül, hiszen bizonyos emberek közt természetüknél fogva kibékíthetetlen ellentét feszül - mint a filmsztárok és férjeik esetében. És a körülmények távolról sem voltak kedvezőek. Lord Shortlands

feleségül akarta venni Mrs. Alice Puntert, a szakácsnőt - akárcsak Spink. És nem valami kellemes egy büszke család utolsó sarjának, ha a tulajdon komornyikja egyben a szerelmi vetélytársa is.

Nem mintha egy büszke család utolsó sarjának kellene lenni ahhoz, hogy az embert bosszantsa a dolgok ilyetén állása. Egyetlen háziúr sem örülne neki. A szakácsnő kezéért folyó versenyben egy komornyik sokkal előnyösebb helyzetben van, hiszen folyton-folyvást a nő közelében lehet. Miközben a ház ura kénytelen beérni néhány ellopott, édes perccel - s még azalatt is végig attól cidrizik, vajon Adela lánya mikor bukkan fel, hogy fülön csípje -, egy komornyik akár órák hosszat ott sündöröghet körülötte, vonzereje teljes kelléktárát felvonultatva.

És az ember egyszerűen nem engedheti meg magának, hogy a csatában ilyen hátrányba kerüljön egy Mervyn Spink kaliberű ellenféllel szemben, aki nemcsak tetszetős látványt nyújt a szemnek, hanem ráadásul még világlátott ember is, sokfelé megfordult, és érdekes emberekkel találkozott. Spink egyszer még az Egyesült Államokban is komornyikoskodott, így udvarlásának némi nagyvilági színezetet is adhatott. Ráadásul volt még neki egy színész unokaöccse is. S bár meg kell adni, hogy ez az unokaöcs eddig még csak kisebb szerepekhez jutott, és azokhoz is csak elvétve, de egy színész unokaöcs azért mégiscsak egy színész unokaöcs.

Ehhez vegyük még hozzá, hogy Spink ügyesen utánozta Spencer Tracyt, és néhány kártyatrükköt is tudott, és máris könnyen elképzelhetjük, hogy egy ilyen személyiség milyen delejes vonzerőt gyakorolhat a szinte kolostori bezártságban élő Mrs. Punterre. Lord Shortlands, aki most épp ezen járatta az agyát, megborzongott, és olyan halk sóhajt hallatott, amely leginkább egy végelgyengülésben lévő szódásszifon halál-hörgésének hatott.

Ha nincs közöttük hadiállapot, most biztosan váltanak pár szót, s pont az ilyen eszmecserék segítségével szokott elmélyülni a munkáltató és alkalmazott közti jó viszony. Az olyan megjegyzések, mint:

- Szép napunk van, Spink.

- Igen, valóban, mylord. vagy:

- A malátakávéja, méltóságos uram!

- He? Mi? Ja? Rendben. Köszönöm - jutnak hirtelenjében az ember eszébe.

Ám most mély és feszült csend borult a szobára. Spink némán az asztalra lette a tálcát, míg Lord Shortlands továbbra is ridegen a hátát mutatta. Alice Punter árnyéka e két férfiú közé férkőzött.

Spink kecsesen és elegánsan visszavonult; annak a nagykövetnek az önelégültsége lengte körül, aki el van ragadtatva magától, amiért ilyen ügyesen és hiánytalanul sikerült átadnia a rábízott fontos iratokat. Lord Shortlands pedig visszatért gondolataihoz, melyek a másik férfi jövetele kapcsán merültek fel benne. Éppen Mervyn Spink arcélén borongott, és azt próbálta meg elhitetni magával, hogy az mégsem olyan tökéletes - pedig a lelke mélyén nagyon is jól tudta, hogy az -, amikor megszólalt a telefon.

Óvatosan közeledett a készülékhez, ahogyan más is így tett volna, akinek a legutolsó alkalommal, amikor a kagylót fölemelte, egy Western Union-tenor dobhártyarepesztő „Boldog szülinapot" ordított a fülébe. Akit a kígyó megmart, a gyíktól is fél.

- Halló? - mondta.

- Hello! - felelte egy kellemes férfihang. - Beszélhetnék Lady Teresával?

- Terryvel? Ma még nem láttam.

- Kivel beszélek?

- Lord Shortlands vagyok.

- Á, üdvözlöm, Lord Shortlands, hogy van? Biztosan nem emlékszik rám. Mike Cardinal vagyok.

Lord Shortlands kénytelen volt elismerni, hogy a név nem ismerős számára.

- Tartottam tőle, hogy így lesz. Kérem, mondja meg Terrynek, hogy kerestem. Viszonthallásra.

- Viszonthallásra - mondta Lord Shortlands, és ismét töprengeni kezdett. Újból alámerült abba a sötét kétségbeesésbe, ahol a délelőtt túlnyomó részét töltötte, amikor ismét nyílt az ajtó, s ezúttal az a Lady Teresa lépett be rajta, akit a kellemes férfihang említett.

- Á! - mondta felvidulva Lord Shortlands.

Ha azt mondanánk, hogy ráragyogott, eltúloznánk a dolgot. Egy férfi, aki elvesztette kedvenc kalapját, ráadásul egy olyan komornyikot tudhat szerelmi vetélytársának, akit mintha csak egy férfi divatmagazin nyakkendőhirdetéséből szalajtottak volna, nem igazán ragyog rá senkire. Ám rossz kedve most szemlátomást enyhült. Egy perccel ezelőtt még nyugodtan össze lehetett volna téveszteni egy olyan hullával, amelyik már jó néhány napot a vízben töltött. Most azonban már egy jobb állapotban lévő tetemnek is elment volna. Ez után a viszontagságokkal teli délelőtt után Terry látványa olyan hatással volt rá, mint a hajótörött tengerészre, ha a távolban megpillant egy fehér vitorlát.

Még legsötétebb perceiben - amikor a körülötte vészesen gyülekező és a látóhatárt szinte már teljesen elborító koromfekete felhőkön merengett - sem feledte, hogy azért még van egy hely, ahol keskeny, ezüstös fénysugárra lelhet. Hogy legkisebb lánya, aki nemrég egy merész húzással Londonba szökött, és úgy próbálta megkeresni a kenyerét, hogy egy zenés vígjáték tánckarához szegődött, most visszatért, és újra itt van mellette, hogy enyhítse bánatát és okos ötleteivel a segítségére siessen.

Lehet, hogy legidősebb lányát, Adelát, nehéz elviselni, s talán a középsővel, Clare-rel sem könnyű kijönni. Az embert már-már összeroppantja a Mervyn Spink meg a Cosmo Blair-féle alakok okozta feszültség. De Terryvel, hál' istennek, minden rendben van.

4. fejezet

Lady Teresa Cobbold sokkal szemrevalóbb volt, mint a nővére, Lady Clare. Az utóbbi, megjelenésére nézve, az apjára ütött, ami egy lánygyermektől borzasztó baklövés. Mint már említettük, Shortlands ötödik earlje remek fickó volt ugyan, s jutott neki annyi sütnivaló, mint a Lordok Háza bármelyik tagjának, ám külsőleg sokkal inkább köpcös gazfickóra, mint szívtipróra hajazott. Terry már bölcsebb volt; ő néhai édesanyjára emlékeztetett, aki a maga idején London egyik legbájosabb első bálozója volt. Az a fajta karcsú, kék szemű, szőke lány, akiből csak úgy sugárzik a fiatalság, s akinek láttán még az erős férfiak is megremegnek és megigazítják a nyakkendőjüket.

- Jó reggelt, Shorty! - mondta. - Boldog szülinapot, drágám!

- Köszönöm, kicsim.

- Tessék, az ajándékod. Sajnos, csak egy tajtékpipa.

- Ez egy igen jóféle kis tajtékpipa - jelentette ki Lord Shortlands határozottan. - Éppen ilyenre vágytam. Egy pasas telefonált az imént, téged keresett.

- Cardinal?

- Igen. A jelek szerint ismer engem, de én nem tudom hova tenni őt.

- Nem is tudhatod. Jó régen találkoztatok. De sose emészd magad az ifjú Mike Cardinal miatt - mondta Terry,

miközben az elnyűtt pamlag végére telepedett. - Inkább arról mesélj, milyen napod volt! Elhalmoztak-e a többiek minden földi jóval?

Lord Shortlands arca elkomorodott. A születésnapja elég silány termést hozott.

- Adelától egy pár nyakkendőt kaptam, Desborough-tól meg egy könyvet, aminek *Gyilkosság a fészkes fenében,* vagy mi a búbánat a címe. Clare...

- Pénzt senki sem adott?

- Egy huncut krajcárt sem.

- Ezt a szégyent! Reméltem, felosonhatunk Londonba, hogy ott ebédeljünk valahol. Mennyi kápéd van?

- Két shilling, nyolc penny. Hát neked?

- Mindössze három ruppó.

- Na igen. Hát, ez van.

- Bizony, ez van, Shorty.

- Igen, ez van - mondta Lord Shortlands, és komor hallgatásba merült.

Napjainkban bizony eléggé rájár a rúd a grófokra. Az ő aranykoruknak, ami szép volt, jó volt, amíg tartott, mostanra bizony már vége szakadt. Elvétve találni köztük olyat, akinek akár egy lyukas garasa is akad. Nagy részük - miután leszurkolja a jövedelemadót, a földadót meg az összes többi adót, és beleöl némi pénzmagot valamelyik „Legyünk gyorsan milliomosok" tervezetbe, amelyet éppen rájuk bazírozva ötlöttek ki sebtében egyes jólfésült úriemberek a Cityben - általában vészesen közel jár ahhoz, hogy felkopjon az álla. Lord Shortlands a zsebében lévő két shilling nyolc pennyvel aránylag sokkal jobban állt anyagilag, mint a legtöbb főrend. Ám dúskálni ő sem dúskálhatott. Volt idő, amikor jól ment neki, amikor nyugodtan megengedhette magának, hogy a klubjába betérve akár a legfinomabb italokból is rendeljen egy üveggel - most viszont, mint láttuk,

malátakávén tengődött, és anyagilag teljesen Adelától, ettől a józan lánytól függött, akinek volt annyi esze, hogy pénzes férjet fogjon magának.

Az, hogy eltartják, önmagában még nem borította volna szégyenpírba az ötödik gróf orcáját, hiszen született ingyenélő volt. Ám az már egészen más helyzet, ha egy olyan lánytól függ az ember, aki górcső alá veszi a költségvetését, akinek esze ágában sincs lazítani a szoros gyeplőn - amire pedig égető szüksége lenne annak, aki kétszáz fontot szeretne, hogy elvehesse a szakácsnőt -, és aki mindennek tetejébe olyan odaadással csügg ősei hajlékán, hogy egész évben ki sem mozdulna onnét.

Lord Shortlands tudta: számára mindörökre megfejthetetlen rejtély marad, hogy valaki miért akar mindenáron éppen itt élni, amikor megengedhetné magának, hogy másutt lakjék, a Beevor kastély pedig nyáron fullasztóan meleg, télen pedig hideg, akár a jégverem.

- Tudod-e, Terry - kérdezte, mivel a beszélgetésben beállt rövid szünet alatt gondolatai ismét visszatértek kedvenc vesszőparipájához -, hogy utoljára akkor tettem ki innét a lábam, amikor tavaly nyáron azok az amerikaiak bérbe vették? És Adela akkor is rábeszélt, hogy kísérjem el abba a förtelmes Harrogate-be. Hogy miket össze nem hordott nekem Desborough lumbágójáról! Felajánlottam neki, hogy én majd meghúzom magam a klubomban, de azt mondta, nem reszkírozza meg, hogy felügyelet nélkül Londonra szabadítson.

- Azt hiszem, elég kockázatos dolog téged egyedül Londonra szabadítani.

- Én is azt hiszem - mondta Lord Shortlands némi büszkeséggel a hangjában.

- Alaposan felforgattad a régi szép napokban, nem igaz?

- Mondhatni, hogy a feje tetejére állítottam - ismerte be Lord Shortlands. - De azóta az orromat sem dugtam ki erről a nyomorult helyről. Olyan vagyok, akár egy aranyozott kalitkába zárt madár.

- Téged egy aranyozott kalitkára emlékeztet ez a hely?

- Na jó, akkor olyan vagyok, mint egy kórságos kriptába zárt madár.

- Szegény Shorty! Nemigen kedveled őseink büszke várát, nem igaz?

- Ráadásul pokoli érzés, hogy eltartanak. Mondom Adelának, hogy kéne nekem egy shilling. Erre ő: „Minek neked egy shilling?" „Pipadohányra" - mondom. Mire ő: „Azt hittem, van még dohányod." „Már elfogyott" - mondom. „Na jó, itt a shillinged. De lassan már annyit füstölsz, mint egy gyárkémény." Az ilyesmi pedig vérig sérti férfiúi önbecsülésemet. El sem tudom mondani neked, Terry, mennyire csodáltalak, hogy olyan bátran a sarkadra álltál és elszöktél innen. Úgy feldobott a dolog, hogy napokig alig értem szilárd talajt. Karakán kitörési kísérlet volt. Bárcsak bennem is lenne ehhez elég kurázsi.

- Talán ott hibáztunk, hogy nem beszéltünk össze. Együtt kellett volna meglépnünk. Lehet, hogy leszerződhettünk volna egy kabaréhoz valami bohózatba.

- Egyáltalán mi vett rá, hogy visszagyere?

- A korgó gyomrom, édesem. A darab, amiben szerepeltem, megbukott, és sehogy sem sikerült másutt elhelyezkednem. Nyelted már valaha az éhkoppot, Shorty?

- Úgy érted, annyi pénzed sem volt, hogy ennivalót vegyél magadnak?

-Ha egy hű barátom, aki mellesleg igazi angyal, nem húz ki a pácból, éhen vesztem volna. Gyakran elvitt ebédelni, meg sokat mesélt arról a lányról, akibe szerelmes. Az apja küldte át Angliába, hogy távol tartsa a nőtől. Tudod, a barátom

amerikai, és bármilyen fura, de ugyanúgy hívják, mint engem.

- Mármint Cobboldnak?

- Azt ugye nem vetted komolyan fontolóra, hogy Teresának hívják?

Lord Shortlands felkapta a fejét. Aznap reggel hét óra óta a Cobbold név kitörölhetetlenül az agyába vésődött.

- Kíváncsi vagyok, rokona-e annak az agyament alaknak, aki fúrton-fúrt leveleket írogat nekem és táviratokkal bombáz engem. Ezt az embert, akinek mellesleg már rég a diliházban lenne a helye, Ellery Cobboldnak hívják, és New Yorkban él. Ma reggel rávette egy buggyant barátját, hogy hívjon fel telefonon, és harsogja a fülembe, hogy: „Boldog szülinapot!". Pontban hajnali hétkor! Tudom, mert az istálló falán az óra épp ütni kezdett, amikor ez a vérlázító eset történt.

- Azt hiszem, Stanwood az ő fia lehet. Mesélte nekem, hogy az apja New Yorkban vagy valahol a környékén él. Mindenesetre Stanwood életben tartott, bár napról napra egyre jobban zörögtek a csontjaim, míg végül beláttam, hogy nem bírom tovább, Shorty, ezért hazajöttem.

- Hogyhogy nem kaptál másik munkát? Az ember azt hinné, egy ilyen csinos lánynak, mint te, szinte az ölébe hullik minden.

- Talán inkább nekem kellett volna valakinek az ölébe hullanom. De ez nem az én stílusom. És azt már nem engedhettem meg magamnak, hogy tovább várjak.

- Mert nem volt pénzed?

- Mert nem volt pénzem.

Lord Shortlands bólintott.

- Igen, helyben is volnánk. Mármint az égető pénzhiánynál. Akármerre induljon is el az ember, mindig csak ide lyukad ki. Vegyünk például engem. Ha lenne kétszáz

fontom, lerázhatnám a láncaimat. De Mrs. Punter még mindig hajthatatlan.

- Tudom, nekem is említette.

- Csakis olyan emberhez megy feleségül, aki kocsmát tud neki venni Londonban. Elege van a cselédsorból, szeretné végre a saját életét élni. Élvezni akarja élete alkonyát, estébé, estébé. Persze, őt is meg lehet érteni. Minden nőnek szüksége van egy meghitt, családi fészekre, ahol a saját dolgai veszik körül. De ettől ez az egész olyan átkozottul kellemetlen. Még nem jöttem rá, honnan tudnék ennyit összeszedni, és akkor még ott van Spink, akinek mindennap csurran-cseppen valami. Tulajdon szememmel láttam, amikor ez a Blair nevű ipse a minap egy fontot csúsztatott oda neki. Egészen belebetegedtem. És ki tudja, azok a Rossiterék tavaly nyáron mennyivel dobhatták meg. Spink mostanra már igencsak a cél közelében járhat.

- Csakhogy ő lóversenyezni szokott.

- És mi van, ha egyszer megtesz egy sokat fizető nyertest?

- Mrs. Punter szerint folyton csak veszít, és ez jelentős mértékben ront az ázsióján. A mi szakácsnőnk józan, megbízható férjet szeretne magának.

- Ezt ő maga mondta neked?

- Igen, ezek a saját szavai. Mielőtt elutazott volna, odamentem hozzá, hogy szóljak pár jó szót az érdekedben. Kiderült, hogy Mrs. Punter egyszer már csúnyán megjárta. A részletekbe nem mentünk bele, de úgy vettem ki a szavaiból, hogy egyszer valaki rútul rászedte, ezért most olyan férfit keres, akire mindig lehet számítani.

- Aki jóban-rosszban kitart mellette.

-Pontosan. Agyba-főbe dicsértelek neki, milyen megbízható vagy, és ő egyet is értett velem. „Az édesapjából hiányzik Mr. Spink vonzereje és csiszolt stílusa" - mondta. -

„Nem olyan finom úriember, mint Mr. Spink. De lehet rá építeni."

- Á!

- Szóval én azt mondom neked, hogy fel a fejjel, ki a mellel, gyáva ember, aki nem mer. Rá se ránts Spink vonzerejére és csiszolt stílusára. A belbecs viszi el a pálmát, márpedig ebben te mindenképp lekörözöd őt. Ha lóverseny-nyelven akarok fogalmazni, szerintem te lehetsz a nap tuti tippje és biztos befutója. Kenterbe vered Spinket, szívem.

Lord Shortlandsnek ugyan jólestek lánya buzdító szavai, örömujjongásban azért mégsem tört ki tőlük. Az utóbbi években olyan cudar élete volt, ami gyakorlatiassá teszi a férfit.

- Addig nem, amíg meg nem szerzem azt a kétszáz fontot.

- Igen, ezt a kérdést még meg kell oldanunk valahogy.

Megszólalt a telefon, és Lord Shortlands ezúttal már nagyobb önbizalommal ment oda, hogy felvegye. Úgy érezte, hogy a légiriadót lefújták.

- Téged keresnek!

- Mike Cardinal?

- Igen. Azt kérdezi, megkaptad-e a levelét.

- Igen, megkaptam. Mondd meg neki, hogy nem leszek.

- Nem leszel?

- Nem leszek.

- Mi nem leszel?

- Egyszerűen csak nem leszek. Meg fogja érteni.

- Igen - mondta Lord Shortlands a készülékbe. Bár nem értette a dolgot, de készségesen követte a kapott utasításokat. - Azt mondja, megkapta a levelét, de nem lesz. He? Megkérdezem. Mike azt szeretné tudni, hogy ugyanolyan-e a frizurád, mint volt?

- Igen.

- Azt mondja, igen. He? Jó, megmondom neki. Viszonthallásra. A fickó azt mondja, hogy nagyon bölcsen teszed, mert ezzel a hajjal olyan vagy, mint egy Botticelli-angyal. Különben mi nem leszel? - kérdezte Lord Shortlands, aki e kifejezést illetően továbbra is sötétben tapogatódzott.

Terry felnevetett: - A felesége.

- El akar venni feleségül?

- Igen, egyre csak ezt hajtogatja.

Lord Shortlands egy olyan lelkiismeretes atya arckifejezését öltötte magára, aki szívén viseli gyermeke jólétét - már amennyire ez telik tőle.

- Egyszer csak férjhez kell menned!

- Magam is azt hiszem.

- Gondolj csak bele, mit jelentene ez neked. Szabadságot. Függetlenséget. Soha többé nem kellene látnod ezt a vizesárkot.

- Adela azt akarja, hogy Cosmo Blairhez menjek.

- Isten őrizz!

- Eszem ágában sincs.

- Ez a beszéd! Már úgy értem, a mindenségit, az egy dolog, ha meg akarsz szabadulni ettől a vizesároktól, de így túlságosan borsos árat fizetnél érte.

- Egyetértek. Mellesleg Cosmo Blair Clare-t fogja feleségül venni.

- Szent ég! És az ipse tudja már?

- Még nem. De majd megtudja.

Lord Shortlands fontolóra vette a dolgot.

- Teringettét, azt hiszem, igazad van. Clare épp az imént harapta le a fejemet, mert nagybélű naplopónak tituláltam a pasast. Már akkor is gyanús volt nekem a dolog. Hát, örülök, hogy ami téged illet, Cosmo részéről nem fenyeget semmi veszély.

- Egy csipetnyi sem. Ki nem állhatom a lekezelő stílusát. Úgy bánik velem, mintha még mindig hátulgombolós lennék.

- Velem meg úgy, mintha ostoba fajankó lennék - mondta Lord Shortlands, aki, ostoba fajankó lévén, igencsak szívére vette a dolgot. - Mesélj nekem erről a Cardinalről. Hol ismerkedtetek meg?

- Emlékszel arra, amikor nagyjából nyolc évvel ezelőtt Tony a nyári szünidőre lehozta ide az egyik barátját?

- Ugye nem várod el tőlem, hogy emlékezzem Tony összes rémséges cimborájára?

- Ez az egy nem volt rémséges. Hanem észvesztően jóképű. Legközelebb akkor futottunk össze, amikor egyszer épp Stanwooddal ebédeltem. Még Amerikából ismerik egymást.

- Szóval, Cardinal is amerikai?

- Igen. Bár egy iskolába járt Tonyval, de Kaliforniába való. Odajött hozzánk, és megkérdezte, emlékszem-e rá.

- És emlékeztél?

- Hát persze. Úgyhogy leült hozzánk, és velünk ebédelt, majd amikor befejeztük, és Stanwood elment, hogy levelet írjon szíve hölgyének, Mike azon nyomban megkérte a kezemet a kávéscsészék felett.

- Nem sokat teketóriázott.

- Én is épp ezt mondtam neki. Erre azt felelte, hogy már az első pillantásra belém szeretett, csak akkor túlságosan is nyuszi volt hozzá, hogy ezt megvallja nekem.

- Nekem nem tűnik nyuszinak.

- Igen, azóta kinőtte a nyusziságot.

- Amúgy miféle?

- Akár egy megtestesült Adonisz, Shorty.

- Úgy értem, miből él?

- Filmszínészügynökséget vezet. Az ilyen ügynökök szerződtetik le a színészeket a különböző filmstúdiókhoz. Tíz százalék jutalék üti a markukat a gázsiból.

Lord Shortlandsnek elkerekedett a szeme. Tisztában volt vele, melyik bérkategóriába tartoznak a filmszínészek.

- Szent Habakuk! Egy kisebb vagyont kereshet!

- Hát, egyelőre még csak üzlettársként működik, de azt hiszem, egész jól mehet neki.

Lord Shortlands megindultan nyeldekelni kezdett.

- Én megfognám a helyedben.

- Én viszont nem akarom.

- Talán nem kedveled?

- De, kedvelem. Nagyon is. De nem fogok hozzámenni feleségül.

- Miért nem?

- Megvan rá az okom.

- És mi lenne az az ok?

- Hát, csak egy jó ok. De ne velem foglalkozzunk, hanem inkább rólad beszélgessünk. Rólad és a kétszáz fontodról.

Lord Shortlands szíve szerint tovább kutakodott volna lánya indokai között, hogy miért nem akar feleségül menni egy gazdag és jóképű fiatalemberhez, akit saját bevallása szerint még kedvel is, de teljesen egyértelmű volt, hogy Terry lezártnak tekinti ezt a témát. És különben is mindig kapható volt rá, hogy a kétszáz fontjáról beszéljen.

- Ebbe a kétszáz fontba mindig beletörik a bicskám. Még mindig nem sikerült rájönnöm, honnan szerezhetnék ennyi pénzt.

- Megpróbáltál már Desborough-tól kölcsönkérni?

- Többször is azon voltam, hogy előkészítem nála a talajt, de mindig úgy eltűnt, mint üregi nyúl a vackában. Szerintem tudja, hová vezetne a kérdezősködés.

- Bármelyik percben itt lehet, hogy átnézze ezt a bélyegalbumot, amit Clare talált. És most nem tudja felkötni a nyúlcipőt, mert kiújult a lumbágója.

- Ez igaz.

- Kapd el a grabancát. Csak semmi cicó. Egyenesen bele a közepébe. Ó, szia, Desborough!

Alacsony, törékeny, csíptetőt viselő, negyvenes évei közepén járó férfi jött be a szobába, aki olyan benyomást tett, mintha egy cég alelnöke lenne. Lassan járt, és botra támaszkodva lépkedett, mégis csak úgy égett a türelmetlenségtől. Ha bélyegről volt szó, Desborough Topping mindig egy olyan alelnökre emlékeztetett, aki éppen most ébredt rá, hogy valami nem stimmel a havi kimutatásban.

- Szia, Terry! Mondd csak, hol van az a... Á! - mondta, az albumot megpillantván, s ezzel a külvilág megszűnt létezni számára.

Lord Shortlands és lánya tekintete sokatmondón összevillant.

- Gyerünk, apa! - mondta Terry szeme. - Hogyne. Persze. Mi az hogy! - felelte a Lord Shortlandsé.

Az asztalhoz ment, és kezét lágyan a veje vállára tette.

- Érdekes bélyegek vannak benne, igaz? - kérdezte kedvesen. - Desborough, öreg harcos, kölcsön tudnál adni nekem kétszáz fontot?

Az invalidus görcsösen összerándult, ahogy más is görcsösen összerándulna, ha a derült égből váratlanul ilyen tekintélyes summára szeretnék megvágni.

- Kétszázat?

- Tiéd lenne örök hálám.

- Miért nem kérsz Adelától?

- Már megtettem. Elutasított.

Desborough Topping űzött pillantást vetett maga köré.

- Tudod, milyen vagyok. Az utolsó ingemet is neked adnám, ha arról lenne szó.

Lord Shortlands erélyesen tagadta, hogy a veje akárhányadik ingére ácsingózna. Amire szüksége lenne, nyomta meg ismét a szót, az nem férfi fehérnemű, hanem kétszáz font.

- Izé, figyelj csak! Van egy kis bibi a dologban. Adelával közös a folyószámlánk.

Ez volt a vég. Egy bizonyos ponton túl az ember már hiába hadakozik a végzet ellen. Lord Shortlands sarkon fordult, az ablakhoz ment, és olyan pillantást vetett a vizesárokra, amelyhez képest minden eddigi pillantása szeretetteljes és elismerő volt.

- Na mármost, ami a házastársak közös folyószámláját illeti... - kezdett bele hevesen, mert ez a téma azok közé tartozott, melyekről igen határozott nézeteket vallott, ám megállapításait félbeszakították. Az ajtó ismét kinyílt, és legidősebb lánya lépett be a szobába.

Lady Adela Topping mintegy tizenöt évvel lehetett fiatalabb a férjénél. Magas volt és csinos, nagyjából olyan termetű, mint Nagy Katalin, minden oroszok cárnője, akire egyébként erős jellemével és parancsoló modorával is emlékeztetett. Látszott rajta, hogy nem tűri, ha packáznak vele. Viselkedése most mégis arra utalt, hogy valaki nemrég packázni mert vele. Napnál is világosabb volt, hogy alaposan felbosszantották és csak úgy forr benne a méreg; s ha Desborough Topping, aki most ismét belefeledkezett a bélyegalbum vizsgálatába, felfigyelt volna indulatosan remegő állára és lángot lövellő szeme párjára, már réges-rég labdává gömbölyödött volna, hogy az ágy alá guruljon előle.

- Ismersz te egy Cobbold nevű embert, apa? - kérdezte Adela. Ránézett a kezében szorongatott papírcetlire. - Úgy írta alá, hogy Ellery Cobbold.

Miként a pikador megzavarta bika fordul el a matadortól (akiről addig szinte le sem vette a szemét), úgy söpörte szőnyeg alá Lord Shortlands egy időre a közös bankszámlák témáját, hogy harciasan felfújja magát.

- Ellery Cobbold? Az a New York-i pofa? De még mennyire, hogy ismerem. Életem megkeserítője.

- Egyáltalán hogy kerültél kapcsolatba vele?

- A rokonom. Legalábbis ezt állítja. Szerinte kuzinok vagyunk.

- Akkor sem látom be, hogy ezért nekünk meg kellene hívnunk ide az ő Stanwood fiát vendégségbe!

- Ezt akarja?

- Szóról szóra ezt kéri a sürgönyében. Hallatlan, hogy milyen szemtelen!

- Olyan, akár a piaci légy - értett egyet Lord Shortlands. Bár felháborítónak találta a dolgot, de egyáltalán nem volt meglepve. Az aznap reggel történtek után - melyek akkor estek meg vele, amikor az istálló falán az óra hetet ütött - Mr. Cobbold szertelen szemtelenségei már nem tudták kihozni a sodrából.

Csak Terry örült a hallottaknak.

- Stanwood Cobbold idejön? - kérdezte. - Hát ez remek!

- Ismered?

- Sülve-főve együtt vagyunk.

- Ezt meg hogy érted?

- Úgy értem, remekül kijövünk egymással. Stanwood egy angyal. Londonban megmentette az életemet.

Az asztal végében valami mozgás kélt. Desborough Topping volt az, amint éppen felszínre bukkant az album mélyéről.

- Ellery Cobbold? - kérdezte, ahogy a név lassan átjárta bélyegektől kába agyát. - Együtt jártunk egyetemre. Egy dagadt fazon.

- Csakugyan?

- Azt hiszem, mostanra már alaposan megszedte magát. Lady Adela meghökkent.

- Gazdag?

- Szerintem többszörös milliomos lehet - jegyezte meg Desborough, majd újból alámerült az albumba.

Lady Adela acélos ellenállása megingott. Tekintete lágyabbá vált, szeméből eltűnt a rideg, Cobbold-ellenes csillogás.

- Ó, szóval milliomos? És azt mondod, apa, hogy még rokonunk is? És a fia jó barátod, Terry? Akkor természetesen meg kell hívnunk ide - mondta Lady Adela szívélyesen. - Desborough, menj és küldj a fiúnak egy táviratot - itt a címe -, amelyben megírod, mennyire örülünk, hogy vendégül láthatjuk. Úgy írd alá, hogy Shortlandsék. A sürgönyt neked küldték, apa.

- Ezért kellett neked felnyitnod? - firtatta Lord Shortlands, akinek kedélye ismét kezdett felborzolódni azon a közös bankszámlán.

- Írd meg azt is, hogy apa ma délután kocsival érte megy...

Lord Shortlands felkiáltott. Végre elengedik Londonba, miközben mindössze két shilling nyolc pennyje van, hogy ott elverje! Úgy vélte, ez is azok közé az esetek közé tartozik, melyekre Cosmo Blair célzott előző este, amikor a vacsoránál a sors iróniájáról beszélt.

-...és magával hozza. Megértetted? Akkor szedd a lábad! Ó, és jobb lesz, ha Mr. Cobboldnak is küldesz táviratot, és megírod neki, mennyire örülünk, hogy vendégül láthatjuk a fiát. Pistachio, New York. New York egy szónak számít.

- Igen, drágám. Magammal viszem ezt az albumot. Igazán érdekes. Máris találtam benne egy olyan bélyeget, ami jó pár fontot megérhet.

- Akkor természetesen Clare addig nem adhatja oda a vásárra, amíg alaposan át nem nézted - jelentette ki Lady Adela határozottan. Ő is osztotta húga ama nézetét, mely szerint nem kell túlzásba vinni a rászoruló falusiak támogatását.

Lord Shortlands úgy látta, eljött az ideje, hogy szilárd alapokra helyezze az albummal kapcsolatos tulajdonjogait. A több fontot érő bélyegek említése teljesen feldúlta a lelkivilágát, és úgy vélte, most azonnal véget kell vetnie a jótékony célú vásárokra tett frivol megjegyzéseknek.

- Egy pillanat, egy pillanat! - mondta. - Clare nem kaphatja meg ezt az albumot. Ez egyszerűen nevetséges. Képtelenség.

- Hogy érted ezt?

- Színtiszta halandzsa. Soha nem hallottam még ehhez foghatót!

- De mi közöd neked ehhez?

- Az, hogy ez az én albumom!

- Ugyan már!

- De bizony én mondom neked. Valamikor én is gyűjtöttem bélyeget.

- Az már régen volt.

- De ez az album is biztosan több évig ott hevert abban a szekrényben. Nézd csak, milyen poros! Szerintem nagyon is lehetséges, hogy beraktam egy szekrénybe, és aztán megfeledkeztem róla!

- Most nem érek rá ezt megvitatni. Igyekezz, Desborough!

- Igen, drágám!

Ahogy az ajtó bezárult a férje mögött, Lady Adelának újabb ötlete támadt.

- Talán az lenne a legjobb, apa, ha rögvest elindulnál. Akkor meghívhatnád Mr. Cobboldot ebédre.

- Micsoda?

Lady Adela megismételte, amit mondott, és Lord Shortlands egy pillanatra lehunyta a szemét, mintha imádkoznék.

- Remek ötlet - mondta gombócos hangon. - A Ritz-be fogom vinni.

- El vagy tájolva, Shorty - jegyezte meg Terry. - Stanwood kedvenc helye a Barribault's.

- Jó, akkor legyen a Barribault's - egyezett bele Lord Shortlands.

- És Terryt is magaddal vihetnéd.

Terry pislogni kezdett.

- Te is azt hallottad, amit én, Shorty?

- Én azt hallottam, hogy „Terryt is magaddal vihetnéd".

- Én is így hallottam. Komolyan gondoltad, Adela?

- Csinosítsd ki magad.

- Szép leszek, mint egy álom - felelte Terry, és kiviharzott, hogy a szavának álljon.

Egy sokkal derűsebb Lord Shortlandset hagyott a szobában, aki azonban értetlenül állt az események előtt. Fel nem foghatta e váratlan bőkezűségi roham okát egy olyan lány részéről, aki általában fukarabb a skótnál. Óhatatlanul a néhai Scrooge karácsonyi Terrykedése ötlött fel előtte.

- Talán nem is alakulhattak volna jobban a dolgok, apa - mondta Lady Adela. - Terry rendkívül vonzó teremtés, és a jelek szerint ő és ez a Mr. Cobbold már most is nagyon jó barátok. Azt is mondta, hogy a fiú megmentette az életét. Különös, hogy ezt eddig még egyszer sem hozta szóba. Kíváncsi lennék, hogyan is történt. Szerintem, ha itt sok időt együtt töltenek, könnyen megeshet, hogy...

- Szent Kleofás! - kiáltott fel megrökönyödve Lord Shortlands, akinek hirtelen leesett a tantusz. - Ti, nők sohasem tudtok másra gondolni a fiatalok összeboronálásán kívül?

- Már épp ideje, hogy Terry férjhez menjen. Megkomolyodna végre.

- Terrynek semmi szüksége sincs rá, hogy megkomolyodjék.

- Hogy mondhatsz ilyet, apa, azok után, hogy csak úgy megszökött, és ...

- Jól van már, na! És most - mondta Lord Shortlands, úgy érezve, hogy már épp elég időt fecséreltek el a különböző csip-csup ügyek megvitatására - térjünk rá a piszkos anyagiakra. Szükségem lesz egy rakás költőpénzre.

- Ugyan minek? Két font bőven megteszi.

Ritkán lehet bárki szemtanúja annak, amint egy earl éppen nem hisz a saját fülének. Lady Adela most ebben a kiváltságban részesült. Lord Shortlands két gülüszeme, melyet olyan remekül lehetett hitetlenkedve meregetni, most vészesen közel állt ahhoz, hogy végleg elhagyja üregét.

- Két font? - kiáltotta. - Az ég szerelmére! És miből futja majd koktélokra? Meg szivarokra? Meg borokra, likőrökre és egyéb szeszes italokra?

- Nem hagyom, hogy nyakló nélkül vedeld a borokat meg likőröket. Tudod, hogy nem bírod az italt. Rögtön a fejedbe száll.

- Dehogyis száll a fejembe! Olyan erős fejem van, akár egy bivalynak. De nem is arra céloztam, hogy a te kifejezéseddel élve, nyakló nélkül vedeljem a borokat meg likőröket. Jól kell tartanom ezt a gyereket, nemde? Tán azt akarod, azt higgye, hogy egy sóher fószer vendégszeretetét élvezi? Ez már igazán több a soknál! - tette hozzá Lord Shortlands, s hangját megremegtette az önsajnálat, melybe mindig könnyen belelovallta magát. - Secperc Londonba zavarsz, felforgatod az egész napomat, egy csomó kellemetlenséget okozol nekem, hogy egy olyan ifjoncot traktáljak ebéddel, akiről csak annyit tudok, hogy az apjának nincs ki a négy kereke, és

akkor még azt is elvárnád tőlem, hogy hitvány két fontból kihozzam az egészet?

- Jó-jó.

- Szép kis kutyaszorítóba kerülök majd az ebéd végén, miután a kávét felszolgálták, és ez a fiatal fickó ital után epekedve mered majd rám, amikor is azt kell mondanom neki: „Likőr, az nincs, Cobbold. Arra már nem futja. Rágcsáljon fogpiszkálót!" Lesül majd a bőr képemről.

- Jó-jó, rendben van. Tessék öt font.

- Nem lehetne inkább tíz?

- Nem, tízről szó sem lehet - mondta Lady Adela annak a bűvésznek az ingerültségével, akitől azt kérték, hogy a nyúl után még egy galambot is húzzon elő a cilinderéből.

- Hát, legyen, ahogy akarod. Bár, ami azt illeti, nagyon kicentized a dolgot. Már látom magam előtt a kínos jelenetet, amikor az az ipse épp a bort gurítja le a gigáján, és nekem majd rá kell szólnom: „Csak ne olyan hevesen, Cobbold fiam! Lassan a testtel, fiatalember. Ossza be jól, mert nincs több!" És mi lenne, ha hét font tízet adnál? Akkor megfeleznénk a különbséget, ha érted, mire gondolok! Jó, jó, csak kérdeztem! - mondta Lord Shortlands, immár a csukódó ajtóhoz intézve szavait.

Miután a tivornya-alapítvány létrehozója kiment a szobából, Lord Shortlands néhány percig a vizesárokra meredt - immár sokkal derűsebb hangulatban. Az őt gyötrő balsejtelmek dacára, melyeknek az imént hangot is adott, egyáltalán nem volt elégedetlen a kialakult helyzettel. Persze ahhoz, hogy egy lukulluszi lakomákat megszégyenítő, pazar dáridót csapjon az ember, öt font igencsak szerény összegnek tűnhet, de azért kétségtelenül azzal is lehet már kezdeni valamit. Tudta jól, hogy nemegy ágrólszakadt főrend örömrivalgásban törne ki egy ötös láttán. Mégis azt szerette volna, ha valami angyal alászállna, hogy a vagyonát föl-

kerekítse tíz fontra - mert szerinte ez az összeg képezte a művészi önkifejezés legalsó határát.

Olyan halkan nyílt az ajtó, hogy csak akkor figyelt fel veje jelenlétére, amikor az elfojtott érzelmektől fűtött szuszogás a fülébe hatolt. Desborough Topping oly óvatosan osont be a szobába, mint egy idegbajos alvilági bandatag, aki épp az első gyűlésére igyekszik.

- Pszt! - mondta.

Hátralesett a válla felett. Az ajtó be volt csukva, ahogy kell, mindazonáltal továbbra is rekedtes, összeesküvőkhöz illő hangon suttogott.

- Figyelj csak, ami azt a kétszáz fontot illeti... Annyit nem tudok kiszorítani, de...

Valami kemény és zizegős csúszott Lord Shortlands markába. Mialatt elképedve meredt rá, látta, hogy veje az ajtó felé hátrál. A csíptető mögött megbúvó szemekben esdeklő fény villant, és Lord Shortlandsnek nem okozott gondot megfejteni a bennük rejlő üzenetet. Ama meghitt, családi mottót közvetítették, mely szerint: „Az asszonynak egy szót se!" A következő pillanatban jótevője köddé vált.

A tíz perc múlva visszatérő Terry elképedten hallgatta az égből hullott manna történetét.

- Tíz font, Terry! Desborough tíz ficcsel rukkolt elő! Nincs rá szó, hogy érdemeinek megfelelően méltassam a fickó merészségét - mit merészségét, hősi tettét! Voltak, akik ennél sokkal kevesebbért lovagkeresztet kaptak. Ez annyi, mint tizenöt font, és pont! Tizenöt ragyogó aranycsikó a legjavából! Nem is számítva a két shilling nyolc pennymet!

- Ez igen, Shorty! Ezt nevezem szülinapnak!

- És a java még csak ezután jön! Ma, gyermekem, olyan ebédet szolgálnak fel a Barribault's Hotelben, melyet még évszázadokig fognak emlegetni. Sőt, dalban és prózában egyaránt megörökítik az utókor számára.

- Ennek Stanwood is nagyon fog örülni.

- Stanwood? - horkantott egy nagyot Lord Shortlands. - Stanwood még csak bele sem szagol majd. Csak te meg én, szívem. Nehogy már a keservesen kicsikart kápémat egy olyan ipsére pazaroljam, akinek az apja képes rávenni a cimboráit, hogy gyanútlan embereket verjenek ki hajnali hétkor az ágyból, boldog szülinapot vonyítva a fülükbe! - jegyezte meg Lord Shortlands bántó éllel.

Ugyanekkor a szalonban Lady Adela megnyomta a csengőt.

- Ó, Spink! - mondta, ahogy a komornyik kecsesen átsuhant a küszöb felett.

- Asszonyom?

- Egy bizonyos Mr. Cobbold, egy amerikai úriember, aki látogatóban van ideát, ma délután ideérkezik. Kérem, majd a Kék Szobában szállásolja el őt.

- Igenis, asszonyom. - Némi érdeklődés villant Mervyn Spink érzelemmentes tekintetében. - Elnézést, asszonyom, de ez az illető, akit említett, netán Mr. Ellery Cobbold lenne, a Long Island-i Great Neck-ből?

- Nem, hanem a fia. Ismeri Mr. Cobboldot?

- Rövid ideig az alkalmazásában álltam, asszonyom, amikor az Egyesült Államokban tartózkodtam.

- Akkor Mr. Stanwood Cobbolddal is találkozott már?

-Ó, igen, asszonyom. Igen kellemes modorú fiatalembernek ismertem meg.

- Á! - mondta Lady Adela.

Valójában egy olyan ember lelkiállapotában hívta meg vendégét a kastélyba, aki éppen beleharapni készül a gyorsbüfében vett, kétes külsejű szalámis zsemlébe - miközben ugyan a legjobbakban bízik, de nem igazán tudja, mire is számítson -, ám ettől a megbízható forrásból származó kijelentéstől máris sokkal jobban érezte magát.

5. fejezet

Nagy örömmel tudatjuk, hogy Stanwood Cobbolddal a gőzfürdőzés csuda jót tett, nem bánta meg, hogy a belépőjegybe pénzt fektetett. Odabent megragadták, megszabadították ruháitól, majd addig-addig párolták, míg csak minden eresztéke veszettül fortyogni nem kezdett. Aztán lecsutakolták és összedögönyözték, hideg zuhany alá dugták, és hideg vízbe lökték, hogy aztán a külvilágba egy sokkal rózsaszínűbb és fittebb fiatalembert eresszenek ki. Már csaknem a régi fényében tündöklő, ruganyos léptű Stanwood volt az, aki valamivel egy óra után a Barribault's Hotelbe csörtetett, hogy az irányt céltudatosan a kisebbik bár felé vegye. Nem mintha a nagyobbik ellen bármi kifogása lett volna - hiszen annak személyzetét és kínálatát egyaránt sokra tartotta -, de jusson eszünkbe: Mike Cardinallel abban maradtak, hogy a kisebbik bárban találkoznak.

Barátja még nem volt ott. A bárban - a pult mögött álló, fehér zakós őrangyalt leszámítva - csak egyetlen ember, egy köpcös, simára borotvált képű, ötvenes éveinek elejét taposó, komornyik külsejű férfi tartózkodott. Ez az ember az egyik asztalnál foglalt helyet, és amit szürcsölgetett, arról Stanwood, a rutinos róka, egy szempillantással megállapította, hogy nem más, mint egy McGuffy-féle koktél. E remek nedű az őrangyal keze munkáját dicsérte, akinek teljes neve (nem mintha ez olyan fontos lenne, hiszen a mostanit kivéve nincs jelenése történetünkben) Aloysius St. X. McGuffy volt. Látszott rajta, hogy az a fajta, kinek ez a McGuffy-koktél az életében nem alapkő, hanem a rangsorban valamivel feljebb van a helye. Hacsak Stanwoodot meg nem csalta a szeme, márpedig ilyen esetekben ez ritkán esett meg vele, ez a rokonszenves idegen az ivászatba igencsak korán kezdett bele.

És valóban így állt a dolog. Egy valódi, fejedelmi lakomával felérő ebéd, melyet évszázadokig fognak emlegetni, dióhéjban: egy olyan ebéd, amilyenre Lord Shortlands azóta fente a fogát, mióta Adela lánya varázspálcájának egy suhintásával valami bűvös világba repítette, szinte szertartásos előkészületeket igényel. Londonba érkezve az ötödik earl először is megbeszélte Terryvel, hogy fél kettőkor találkoznak a Barribault's Hotel előcsarnokában, majd adott neki három fontot, és elküldte kalapot venni. Ezek után a klubjába ment, hogy kivégezzen egy palackkal a kedvenc pezsgőjéből, majd utánaküldött egy erős szódás whiskyt. Ekkor, és csakis ekkor állt készen Aloysius McGuffyra meg az ő koktéljaira.

Stanwood az egyik szomszédos asztalhoz telepedett, és miután megkérte az aranykezű Aloysiust, hogy töltse tele a poharát, a bárra áldott csend ereszkedett. Stanwood időnként vetett egy pillantást a szeme sarkából Lord Shortlandsre, és olykor Lord Shortlands is vetett egy pillantást a szeme sarkából Stanwoodra. Egyikük sem szólt semmit, a még mindig kellemesnek mondható időjárásra sem tettek egyetlen futó megjegyzést sem, mégis mindketten igen megnyerőnek találták a másik külsejét.

Lehet valami a szerelemben peches emberekben, ami összehozza őket, valami alig érzékelhető, éteri kisugárzás veheti körül őket, amely jelzi nekik, ha sorstársukra leltek. Mindenesetre valahányszor Lord Shortlands Stanwoodra pillantott, úgy érezte: bár megjelenésében kétségtelenül túltengenék a vízilószerű elemek, mégis őszintén örülne annak, ha fraternizálhatna vele. És valahányszor Stanwood vetett egy pillantást Lord Shortlandsre, azt gondolta magában: „Ez az apóca tutira olyan, mint egy komornyik, aki éppen kirúg a hámból, valami mégis azt súgja nekem, hogy jó barátok lehetnénk."

Egy ideig mégis mindketten némák és tartózkodók maradtak. Csak amikor London azévi első darazsa berepült a képbe, akkor omlottak le a köztük lévő falak.

Az ember hajlamos ezt az ízeltlábút a Végzet Darazsának nevezni. Csakis úgy találunk magyarázatot arra, hogyan kerülhetett azon a reggelen a Barribault's Hotel kisebbik bárjába, ha feltesszük, hogy a sors eszköze volt. Május tizenkettedikén még falun is szokatlannak számított volna feltűnése - hiszen a hivatalos darázsévad általában csak július derekán szokta kezdetét venni -, és hogy milyen úton-módon került London acél- és téglatengerének kellős közepébe ilyenkor, olyan ravasz, fogós kérdés, amellyel kapcsolatban jobb, ha nem bocsátkozunk találgatásokba.

Ám a darázs mégiscsak ott volt, és egy darabig siklórepülést végzett meg bukfenceket hányt Lord Shortlands orra körül, alaposan ráijesztve ezzel a derék főrendre. Majd ezek után leszállt Stanwood zakójának hátuljára, hogy szusszanjon ott egyet, és Lord Shortlands - úgy érezve, hogy eljött a soha vissza nem térő alkalom - meglendítette péklapátnyi mancsát, és úgy lecsapott rá, mint sas a gödölyére.

Ha valakinek, aki éppen koktélt iszik, jókorát sóznak a lapockái közé, az nem maradhat észrevétlen. Stanwood is heves fuldoklásba kezdett, és arca paprikapiros lett. Miután újból levegőhöz jutott, teljes joggal egy „Hé!" felkiáltást hallatott, mire Lord Shortlands sietős magyarázatba fogott:

- Darázs.

- Darázs?

- Darázs - erősítette meg Lord Shortlands, és ujjával lefelé bökött, hogy a másik figyelmét a tetemre terelje. - Darázs - tette még hozzá, hogy mondandójának ne sikkadjon el a lényege.

Stanwood szemrevételezte a földi maradványokat, és minden kétsége eloszlott afelől, hogy társa tetteit a színtiszta, segítő szándékon kívül más is vezérelhette.

- Darázs - értett egyet száz százalékig az előtte szólóval.

- Darázs - foglalta össze igen takarosan Lord Shortlands a dolgot. - Ott viháncolt a maga hátán, én meg lelapítottam.

- Ez igazán rendes volt magától.

- Ugyan már, szóra sem érdemes.

- És nagy bátorságra is vall.

- Nem, nem. Talán csak némi lélekjelenlétre volt szükség hozzá, ennyi az egész. Meghívhatom egy koktélra?

- Vagy én magát?

- Nem, én hívom meg magát.

- Oké, most maga fizet - adta be a derekát Stanwood udvariasan, hogy a másik kedvében járjon. - De a következő kört én állom.

Ezzel, ahogy mondani szokták, meg is tört a jég.

Amikor két olyan férfi találkozik egymással, akik nemcsak pechesek a szerelemben, de egyaránt csordultig tele vannak McGuffy-koktélokkal, óhatatlanul rövid időn belül kiöntik egymásnak a szívüket. A megsebzett szív fájdalmán sokat enyhít, ha az ember jól kipanaszkodhatja magát. Stanwoodon, ahogy ott ült, lélekben mind közelebb és közelebb kerülve új barátjához, szinte ellenállhatatlan kényszer lett úrrá, hogy minden gondját-baját megossza vele.

A hagyományos eljárás persze az lett volna, ha Aloysius McGuffyt avatja bizalmába - hiszen ő, mondhatni, többé-kevésbé éppen ezért volt ott -, de ez túl macerás lett volna. Ehhez ugyanis fel kellett volna kelnie, hogy a bárhoz sétáljon, és lábát a rácsra téve, előre kellett volna hajolnia, hogy Aloysius McGuffy vállát markolászva tegye meg

mindezt. Mennyivel egyszerűbb, ha szívét ennek a rokonszenves idegennek önti ki!

Így aztán röpke pár perc alatt Lord Shortlandsnek mesélte el teljes részletességgel, mennyire balszerencsés az élete. Beszélt neki Eileen Stoker iránti odaadó szerelméről, apjának kurta-furcsa bánásmódjáról az olyan fiakkal szemben, akik Eileen Stokerbe szerelmesednek bele; hogy milyen örömmámorban úszott, amikor meghallotta, hogy Eileen hamarosan Angliába jön, és micsoda fogadást rendezett a tiszteletére, amikor végre megérkezett. Végül azt is elregélte, milyen súlyos csapás érte, ami újból meglelt boldogságát szétzúzta, amikor apja váratlan sürgönye tüstént a főváros azonnali elhagyására ítélte, s most valami nyamvadt kastélyba kell mennie, amelynek neve momentán nem jut az eszébe.

Ezt a hosszú és olykor összefüggéstelen beszámolót Lord Shortlands annak az embernek a bagolyszerű pislogásával és merev figyelmével kísérte végig, aki már az ebédjére készül. Egyszer egy kedves „A"-t, másszor meg egy együttérző „Te jó ég!" felkiáltást vetett közbe, ám a kastélyba menetel említésére zord kifejezés költözött az arcára. Megkedvelte ezt a fiatalembert, és nem akarta ölbe tett kézzel nézni, amint vakon a vesztébe rohan.

- Egyetlen kastélynak se menjen a közelébe! - tanácsolta.

- De a fenébe is, azt nem tehetem!

- Kastélyok, no hiszen! - jegyezte meg Lord Shortlands epésen. - Mondok én magának valamit a kastélyokról. Vizesárok veszi körül őket.

- Mgen, de...

- Undok, büdös vizesárkok! Már a középkorban is dögletes bűz áradt belőlük. Hallgasson rám, drága fiam, és nagy ívben kerülje el a kastélyokat.

Stanwoodnak megfordult a fejében, hogy talán okosabban tette volna, ha inkább a régi, jól bevált utat választja, és mégis a csaposnak mondja el, ami a lelkét nyomja. Ez az idegen megértőnek látszott, ám az agya csak csigalassan kapcsolt.

- Hát nem érti? Muszáj abba a kastélyba mennem!

- Miért?

- Mert a fater azt parancsolja.

Lord Shortlands fontolóra vette a dolgot. Ez a mozzanat - bár Stanwood a lelkét is majd kitette, hogy e témát minél bővebben kifejtse - eladdig elkerülte a figyelmét. Ám nem kellett hozzá sok idő, hogy remek javaslattal rukkoljon elő.

- Húzzon be neki egy jókorát!

- De hogyan húzzak be neki, amikor Amerikában van?

- Az apja Amerikában van?

- Mgen.

- Az Amerikában lévő apákról is mondok én magának valamit - kezdte Lord Shortlands. - Pont ma reggel, ahogy az istállóépület falán az óra hetet kezdett ütni...

- Ha nem azt teszem, amit a fater mond, befagyasztja a zsebpénzemet. Ahogyan az a Bibliában áll - mondta Stanwood, szemléletes példa után keresgélve,

Augustus Robb e témakörben tett megjegyzését felidézve. - Tudja, amikor a fazon azt mondja, hogy „Jertek", és ők menének.

Lord Shortlands alkoholgőzös agyában lassan kezdett összeállni a kép.

- Áhá, most már értem. Maga anyagilag az apjától függ, igaz?

- Igaz.

- Akárcsak én Adela lányomtól. Nagyon kellemetlen, ha másoktól függ az ember anyagilag.

- Mérget vehet rá.

- De különösen akkor, ha az ember tulajdon lánya az illető. Adela - ezt nem mondanám el akárkinek, de a maga arca tetszik nekem - zsarnokoskodik fölöttem. Biztosan hallott már olyan férfiakról, akik a feleségük igája alatt nyögnek. Engem a lányom terrorizál. Miatta vagyok kénytelen állandóan a kastélyomban lenni.

- Magának van kastélya?

- Van bizony. A legdögvészesebb kastélyok egyike. És a lányom arra kényszerít, hogy benne éljek. Úgy érzem magam, mint egy kalickába zárt dalos pacsirta.

- Én meg úgy érzem magam, mint egy darab birsalmasajt. Hogy a fater rajtam üt Londonban, pont most, amikor kullancsként Eileenre kéne tapadnom, és egészen addig a tetves kastélyig kerget. Pokoli egy szitu, nem igaz?

Lord Shortlands, akinek keblében érző szív dobogott, megvallotta ifjú barátjának, hogy szomorú története könnyeket csalt a szemébe.

- Ezzel együtt kötve hiszem - tette még hozzá -, hogy mindezt egy napon lehetne említeni azzal a kulimásszal, amibe én keveredtem bele. Annyiba se vesznek, mint egy kivert kutyát.

- Az imént még pacsirtához hasonlította magát!

- Igen, de ugyanakkor kivert kutya is vagyok.

- Magának is egy kastélyba kell mennie?

- Én már rég ott vagyok. Mondtam már.

- Tyűűű, az már komoly!

- Mérges... Hogy is mondta az imént? Á, igen: mérget vehet rá.

- Elég rémes lehet magának, hogy már rég egy kastélyban van.

- Mérget vehet rá, hogy az! És bár a helyzet elég komoly, mégsem ez a legfőbb problémám.

- Miért, mi a legfőbb problémája?

Lord Shortlands vacillált egy ideig. Jellegzetesen brit tartózkodó természete mindeddig derekasan állt ellen fél liter pezsgőnek, egy dupla szódás whiskynek és három McGuffy-féle koktélnak, de most már érezte, hogy kezd elpilledni. Rövid lelki tusa után arra az elhatározásra jutott, hogy ő is mindent kitálal.

- A helyzet a következő: a kastélyomban van egy szakácsnő.

- „...nézd, itt jön ő, a szakácsnő!"

- Tessék?

- Csak egy dal jutott az eszembe.

- Értem. Szóval, ahogy mondtam, a kastélyomban van egy szakácsnő.

- Egy másik szakácsnő?

- Nem, egy és ugyanaz a szakácsnő. És az a nagy helyzet, hogy én... öööö... szeretném feleségül venni.

- Sok boldogságot!

- Úgy gondolja, helyesen teszem?

- Még szép!

- Igazán nagyon örülök, hogy így gondolja, kedves fiam. Tudja, sokat adok a véleményére. Szóval azt tanácsolja, hogy vegyem el feleségül?

- Mérget vehet rá!

- De van a dolognak egy hátulütője: a komornyikom is feleségül akarja venni!

- A komornyik a kastélyában?

- Abbizony. Ez egy elég nehéz eset.

Stanwood szemöldökét összevonva töprengett a megoldáson.

- Nem vehetik mindketten feleségül.

- Pontosan.

Ez a kristálytiszta logika elbűvölte Lord Shortlandset. Milyen fiatal, és mégis milyen bölcs - gondolta.

- Fején találta a szöget. Van valami ötlete?

- Szerintem ügyes húzás lenne kitenni a fickó szűrét.

- Az lehetetlen. Amikor úgy emlegettem, hogy az én komornyikom, nem fogalmaztam elég világosan. A komornyik Adela lányomtól kapja a fizetését. A személyzet szűrének kitevése az ő hatáskörébe tartozik, s e jogokat féltékeny pasaként őrzi.

- Tyűűű, én is pont így vagyok Augustus Robb-bal. Akkor nincs más hátra, le kell csapnia a komornyik kezéről a nőt.

- Könnyű ezt mondani! Az ipse szinte felháborítóan jóképű. A profilja már önmagában is... Egyedül abban bízom, hogy a fickó lóversenyezni szokott.

- Tényleg, nincs valami jó tippje Kempton Parkba, a következő péntekre?

- Kötve hiszem. Eddig csak vesztesekre tett. És mivel folyton csak veszít, ezért jó nekem az, hogy lóversenyezik. Csak a pénzét pocsékolja, és Alice ezt igen rossz szemmel nézi.

- Ki az az Alice?

- Hát a szakácsnő.

- A szakácsnő a kastélyában? Az a szakácsnő, akiről eddig diskuráltunk?

- Pontosan. Alice megbízható férjet szeretne magának, és úgy gondolja, hogy rám lehet számítani.

- Tényleg?

- Egy kismadár legalábbis ezt csiripelte nekem.

- Akkor minden rendben. Nyert ügye van. Csak azt kell tennie, hogy továbbra is kitartóan ostromolja és személyes bűvkörébe vonja a nőt. A komornyikot meg ki fogja ütni a nyeregből.

- Komolyan így gondolja, drága fiam? Maga aztán tudja, hogyan kell az emberbe lelket önteni. De sajnos a dolognak még van egy igen komoly akadálya. A szakácsnőm ugyanis

addig nem megy hozzá senkihez, amíg az illető nem képes kétszáz fontot összeszedni, hogy kocsmát vegyen rajta.

- Á, szóval igazából a dohány körül van a zűr?

- Mérget vehet rá. Ezen a földön - jegyezte meg Lord Shortlands nyomatékosan - igazából mindig a dohány körül van a zűr. Mióta az eszemet tudom, mindig, mindenütt csak ezt tapasztaltam. És én már megettem a kenyerem javát. Ma töltöttem be az ötvenkettőt.

Stanwood, mintha csak rugóra járna, összerezzent. Hátracsapta a fejét, és zengő baritonján dalolni kezdte:

Ma ötvenkettő lettem,
Ötvenkettő lettem.
Most kapukulcsot is kapok,
Mert már ilyen nagy vagyok.

Tehetek, amit csak akarok,
Hát hip-hip-hurrát kiáltsatok,
Ez igazán remek egy alkalom,
Hogy most...

Hirtelen félbeszakította az éneklést, és mindkét kezét a halántékára szorította. Túl későn döbbent rá, hogy ez az egész fejhátrahajtósdi meg régi kuplédaléneklősdi - bár eleinte jó ötletnek tűnt -, mégis azon tettei közé tartozik, melyek végrehajtásától minden barátja óva intette volna.

- Bocsásson meg - mondta, miközben felemelkedett. - Azt hiszem, kimegyek a mosdóba, hogy a hideg vizes csap alá dugjam a fejem. Érezte már úgy, hogy valaki izzó szögeket ver a kobakjába?

- Az utóbbi években már nem - felelte Lord Shortlands, enyhe sóvárgással a hangjában. - De amikor még fiatal voltam...

- Persze a jég sokkal jobb lenne - tette hozzá Stanwood -, de az ember olyan furán fest, ha rendel egy vödör jeget, aztán meg beledugja a fejét. De talán a hideg víz is segít valamit.

Támolyogva, tele reménnyel, kifelé vette az irányt, és Lord Shortlands, alsó állkapcsát kényelmesen alábocsátva, átadta magát a tűnődésnek.

Mrs. Punterre gondolt meg arra, vajon hogy érzi magát Walham Green-i rokonainál. Aztán Terryre gondolt, és remélte, hogy csinos kalapot vesz magának. Meg arra, hogy rendel még egy McGuffy-koktélt, de aztán úgy vélte, nem éri meg a fáradságot. Majd hirtelen azon kapta magát, hogy valami másra gondol, valami olyasmire, amitől jeges áramlat futott végig a gerincén, és olyan kijózanítólag hatott rá, hogy akkor sem lehetett volna tisztább a feje, ha egész nap csak malátakávét ivott volna.

Vajon bölcsen járt-e el, tette fel magának a kérdést, eléggé megfontolta-e, amikor féltett titkát erre a remek fiatal fickóra bízta, aki pont most ment ki, hogy fejét a csap alá dugja? Tegyük fel, hogy a dolog Adela fülébe jut.

Lord Shortlands szemébe a dermedt iszonyat kifejezése költözött. Homlokát ellepte a hideg verejték, és ajkát egy „Azt a kirelejzomát!" kiáltás hagyta el.

Udvarlásának legeslegelső percétől kezdve gyakran töprengett el azon, hogy vajon mi a fészkes fene történne, ha Adela tudomására jutna a dolog.

Aztán az észérvek megnyugtatták. Ő meg ez a fiatalember olyanok csupán, akár az éjszakában egymás mellett elsuhanó hajók. Bár összefutottak és beszélgettek egy jót, de most elválnak útjaik, és soha többé nem fognak találkozni. Kizárt, hogy a másik valaha is Adela berkein belülre kerüljön. Teljesen felesleges ezen idegesítenie magát.

Megnyugodva és lecsillapodva, ám egy azonnali szíverősítő utáni ellenállhatatlan kényszertől hajtva megfordult, hogy kapcsolatba lépjen Aloysius McGuffyval, s ekkor vette észre, hogy egy rendkívül jóképű ikerpár kutatón fürkészi őt. Behatóbb vizsgálódás után ez az ikerpár egyetlen rendkívül jóképű, szürke öltönyös fiatalemberré állt össze, aki észrevétlenül jött be, és a szomszédos asztalnál foglalt helyet. Lord Shortlands meglepetésére ez a fiatalember most felkelt, és kinyújtott kézzel közeledett felé.

- Üdvözlöm! Hogy van?

6. fejezet

Lord Shortlands pislantott egyet.

- Jól - felelte óvatosan. Tizenhat évvel ezelőtt egyszer öt fontra megvágta egy barátságos idegen, akivel egy bárban ismerkedett össze, és nem feledte, hogy e percben csaknem tizenkét font van nála. „Félnetek jó lesz!" - mondogatta magában.

- Ugye, nem tévesztettem össze valakivel? - folytatta a másik férfi. - Ön valóban Lord Shortlands?

Az ötödik earl gyanakvása ugyan nem szűnt meg, ám semmi kivetnivalót nem talált abban, hogy ezt beismerje. Azt mondta, Terryleg ő az, mire a fiatalember azt válaszolta, hogy bármibe lefogadta volna, ugyanis ő, mármint az ötödik earl jóformán semmit sem változott, mióta utoljára látta; az igazat megvallva, neki legalábbis úgy tűnik, hogy jobban néz ki, mint valaha. Lord Shortlands - habár egyik kezét továbbra is a zsebében lévő pénzre tapasztotta - kezdte megkedvelni ezt a fiatalembert.

- Ön nem emlékszik rám, persze nem is emlékezhet. Jó régen találkoztunk. Még az ön Tony fia vitt le magával

Beevorba egyszer a nyári szünidőre, amikor együtt diákoskodtunk. Cardinal a nevem.

- Cardinal?

- Ma reggel már említettem ezt a telefonban, ha emlékszik, de úgy tűnt, semmi nem rémlik önnek. Igazán remek, hogy így egymásba botlottunk. Hogy van Tony?

- Tony jól van. Kenyában él, kávét termeszt, meg ilyesmi. Cardinal? - kérdezte Lord Shortlands, akinek McGuffy-koktélban ázó elméjében végre motoszkálni kezdett valami. - Nahát, maga az a fickó, aki szerelmes az én Terry lányomba!

A fiatalember meghajtotta a fejét.

- Kívánni sem tudnék ennél találóbb leírást magamról - jegyezte meg. - Minden felesleges mellébeszélés nélkül azonnal a lényeget ragadja meg. Egy nap majd az Egyesült Államok elnöke leszek, de tökéletesen beérem azzal, ha úgy vonulok be a történelembe, mint az a pasas, aki szerelmes volt az ön Terry lányába. Igazán csodálatos lehet, ha ilyen lánya van az embernek!

- De még mennyire!

- Képzelem, csak úgy dagadozik a keble a büszkeségtől!

- Mérget vehet rá.

- Meglepő, hogy nem dallal az ajkán járkál fel-alá. Hatalmas kő esett le a szívemről, amikor ön elárulta nekem, hogy Terry még mindig ugyanazt a frizurát hordja. Őrültség lenne egy szálat is másképpen fésülni azon a csodás hajkoronán. Bár ki tudja? Kétlem, hogy bármilyen tincselkedés elcsúfíthatná a bájos fürtöket. Amikor legelőször láttam Terryt, éppen két copfba fonva engedte le a hátán a haját, és emlékszem, már akkor is azt gondoltam, hogy az úgy maga a tökély.

- Igen, Terrynek szép haja van.

- Én inkább káprázatosnak mondanám. A szemét is imádom. Hát ön mit gondol róla?

Lord Shortlands azt mondta, véleménye szerint Terrynek kedves a szeme, mire a fiatalember rosszallóan összevonta a szemöldökét.

- Ne mondjunk „kedvest". Ha már Terryről beszélünk, vegyük magunknak a fáradságot, hogy megtaláljuk a helyes kifejezést. Terrynek tündérszép a szeme. Nem hinném, hogy van még az övéhez fogható szempár ezen a földön. És mit szól az orrához? Ahhoz, ahogy a hegye olyan piszén felfelé meredezik?

- Aha! - felelte Lord Shortlands, bölcsen tartózkodva attól, hogy határozottabb véleményt nyilvánítson egy ilyen szőrszálhasogató jelenlétében, és a fiatalember elhallgatott, hogy cigarettára gyújtson.

Lord Shortlands arcán feszült figyelemmel, kerekre tágult szemekkel meredt rá. Már látta, mit értett Terry azon, hogy a fickó jóképű. A szó azonban erőtlennek bizonyult. Cardinal amolyan szuper-Spink volt. Ahogy ott ült, a profilját fordította Lord Shortlands felé, s így az utóbbinak módjában állt tanulmányozni azokat a finom metszésű vonásokat. Nem lehetett kibújni a Terryk alól: a pasi ott kezdte, ahol Spink abbahagyta.

Mike Cardinal meggyújtotta cigarettáját, és készen állt folytatni a beszélgetést.

- Igen, Terrynek aztán megvan mindene, nem igaz? Nem hiszem, hogy önnek a leghalványabb sejtelme is lenne arról, mennyire szeretem én azt a lányt. Milyen szép nap is volt, amikor visszatért az életembe; és ráadásul a maga hús-vér valójában, nem csupán mint egy becses, ámde testetlen emlékkép. Szerencsés véletlen folytán futottunk össze, s pont amikor - bármilyen különös is - épp nem őrá gondoltam, hanem bélszínen, kelbimbón és sült krumplin

járt az eszem. Ahogy átbattyogtam itt az éttermen, szabad asztal után keresgélve, megpillantottam egyik barátomat, amint egy lánnyal ücsörög. Odamentem, hogy pár szót váltsak vele, és...

- Igen, Terry már mesélt erről nekem.

- Há, szóval mesélt rólam? Ez igazán biztató.

Mellesleg megengedi, hogy udvaroljak a lányának? Jobb, ha az ember tisztázza ezeket a dolgokat!

- De hát a mindenségit, már eddig is udvarolt neki!

- Engedélytelenül, igen. De eredménytelenül. És miért eredménytelenül? Mert engedélytelenül!

- Ezt mondja még egyszer! - kérte Lord Shortlands, aki nem igazán volt szellemi képességei teljes birtokában.

- Úgy értem, rosszul fogtam hozzá a dologhoz. Erkölcsi támogatásra van szükségem. Ha atyai áldás is kíséri széptevésem, biztos vagyok benne, hogy elnyerem Terry kezét. Az apai befolyás olyan sokat nyom a latban. Alkalomadtán egy-két jó szót is szólhat majd az érdekemben, hogy Terry gondolatait a helyes irányba terelje. De először is, meghívhatna Beevorba, és abban a vadregényes környezetben...

- De nem tehetem! Én senkit se hívhatok meg Beevorba!

- Ugyan már, egy gyerek is meghívhatja a pajtásait!

- Csak én nem. Adela lányom nem engedi, hogy bárkit is vendégül lássak.

- Á! Ez igazán roppant kellemetlen. Milyen kár, hogy sohasem találkoztam Lady Adelával!

- Adela nem volt Beevorban, amikor maga nálunk járt?

- Nem.

- Azok voltak a szép napok! - sóhajtott egy nagyot Lord Shortlands.

Mike hibát fedezett fel társa érvelésében, ezért, amikor megszólalt, a hangja egy kicsit ridegen csengett. - Akkor mi a helyzet Stanwood Cobbolddal?

- He?

-Nekem nagyon úgy fest, hogy ez az egész nem-hívhatok-meg-senkit-Beevorba szöveg nem áll meg a lábán. Épp most jártam Stanwood lakásán, és a komornyikja elmondta nekem, hogy ön egy táviratban leterítette elé a vörös szőnyeget. Kíváncsian várom, hogy ehhez mit tud hozzáfűzni?

- Azt a táviratot valójában nem én küldtem, hanem Adela! Miért is akarnám, hogy a pasas ott rontsa a levegőt? Biztos csak egy kellemetlen fráter.

- Egyáltalán nem az.

- Az apja viszont igen!

- Hát, erről nincs mit mondanom. Sohasem találkoztam az apjával. De ön kedvelni fogja Stanwoodot. Őt mindenki kedveli. Stanwood a legremekebb fazon, akit csak ismerek, és én bátyámként szeretem őt. Szerencsés ember, aki hozzájut egy eredeti Stanwoodhoz ebben a tolongásban. De, hogy visszakanyarodjunk hozzám, azt hinné az ember - mivel már máskor is megfordultam a kastélyban, és ottlétem közmegelégedésre szolgált, legalábbis senki sem penderített ki onnét -, hogy Lady Adela a kedvemért kicsit rugalmasabban állna a dologhoz.

- Ne is reménykedjen. Senki sem szívesen látott vendég a kastélyban, aki nem ír vagy fest, vagy ehhez hasonló. Csak elvarázsolt művészeket hív meg hozzánk!

- Stanwood sem elvarázsolt művész!

- Az övé kivételes eset.

- Szóval, nincs meghívó?

- Egy szál se!

- Hát, ez elég elkeserítő! Látja, milyen reménytelen így a helyzetem? Egyetlen udvarló sem képes csodákra, ha ő Londonban van, az imádott lény pedig Kentben, és még a telefont sem veszi fel. Nem keres véletlenül komornyikot?

Lord Shortlands hatalmasat sóhajtott.

- Már így is eggyel több van belőlük a kelleténél. De semmi értelme, hogy Beevorba jöjjön, Terry úgysem lesz a felesége.

- Csak azt hiszi, hogy nem lesz. De csak jussak be...

- Valami oka is van annak, hogy nem megy magához, de nem árulta el nekem, hogy mi.

Mike összevonta a szemöldökét.

- Egy oka van rá, mégpedig az, hogy egy kockafejű mitugrász, aki nem képes felfogni, mi jó neki - mondta. - De ebből a kockafejűségből kikupálom, ha addig élek is. Annyiszor a szájába rágtam már, hogy hiába néz ki úgy, mint egy angyal, ha nem veszi észre, ki a rendes ember, ha mindjárt belebotlik is. Márpedig hogy külsőre pont olyan, mint egy angyal, azt egyetlen épeszű ember sem tagadhatja. Az utóbbi öt évet Hollywoodban töltöttem, a szó szoros értelmében derékig gázolva a csodaszép nőkben, de egyetlen olyat sem találtam köztük, akit egy napon lehetne említeni Terryvel. Neki egyszerűen nincs párja.

- Igen, Terry mondta nekem, hogy maga Hollywoodban dolgozik. Filmszínészügynök, vagy mi, igaz?

- Igaz.

- Na, és jól megy a sora?

- Egy szavam se lehet. Cseppet se tartson tőle, hogy mikor eljő az idő, nem tudom majd azt az életszínvonalat biztosítani a lányának, amelyhez hozzászokott. De, mint már mondtam, létkérdés, hogy Beevorban lehessek, mert azzal nem jutok sehová, hogy levélben teszem neki a szépet, mire ő azt üzeni nekem valakivel a telefonon keresztül: „Terry azt

mondja, hogy nem lesz!" Találjon már nekem valami kiskaput, amin keresztül bevehetem magam kedves, öreg kastélyukba!

Lord Shortlands törni kezdte a fejét. Egy ilyen rendkívül kellemes és készséges vőért - akinek a tetejébe még gyümölcsöző kapcsolatai is vannak Hollywoodban - már évek óta tűvé tette a környéket. Még akkor is a megoldáson töprengett, amikor Stanwood Cobbold visszatért, immár majd kicsattanva az egészségtől. A hideg vizes terápia hasznosnak bizonyult.

- Hah, Mike! - rikkantotta jókedvűen.

- Hello! - felelte Mike. - Meglep, hogy ilyen virgonc vagy. Hogy lehet ez? Idefelé jövet beugrottam hozzád, és Augustus Robb azt mondta, hullában is látott már élénkebbet nálad.

- Voltam gőzfürdőben, most meg a mosdóból jövök, ahol a hideg vizes csap alá dugtam a fejem."

- Értem. Ismered Lord Shortlandset?

- Sose hallottam róla.

- Ez itt Lord Shortlands.

-Ja, akkor ismerem! Egészen mostanáig vele beszélgettem. Mindent elmesélt a szakácsnőjéről.

-Ő pedig, Lord Shortlands, az a Stanwood Cobbold, akiről már olyan sokat hallott; leendő vendége, aki... De hát mi a baj? - kérdezte nyugtalanul Mike. Az idősebb férfit szemmel láthatóan erős felindulás kerítette hatalmába, ami külsőleg leesett állkapocs és borzalomtól kiguvadt szemek formájában nyilvánult meg.

- Maga Stanwood Cobbold? - kiáltotta Lord Shortlands, szemlátomást hangképzési nehézségekkel küszködve.

-Ja. Miért is ne lennék? Ezt meg mi lelte, Mike?

Mike maga is pont ezen tűnődött. Egy lehetséges megoldást már ki is ötölt.

- Talán csak örömében kukult meg. Augustus Robb mondta nekem, hogy ma a Kent megyei Beevor kastélyba utaztok. Lord Shortlands, aki a Beevor kastély tulaja, ennélfogva a házigazdátok lesz. A jó hír hallatán most aztán szinte azt sem tudja, hová legyen. Ki ne lenne boldog, ha téged vendégül láthat?

Lord Shortlands még mindig alig talált szavakat.

- De hát ez rettenetes!

- Ugyan már! Stanwood igazán rendes gyerek!

- Tudja, feleségül akarom venni a szakácsnőmet...

- Részemről semmi akadálya. Hát te mit szólsz hozzá, Stanwood?

- ...és ezt el is mondtam neki. Mi van, ha Beevorba érve elszólja magát Adela lányom előtt?

- Miért, Adela talán rossz néven venné a dolgot?

- Egyszerűen pokollá tenné az életemet. Ennek a Cobbold gyereknek könnyen eljár a szája? - kérdezte Lord Shortlands, miközben két dülledt szemét vesékig ható tekintettel Stanwoodra szegezte, mintha csak a lelkébe akarna látni.

- Attól tartok, nagyon is.

- Szent isten!

- Nem azért teszi, mert rosszat akar. Stanwood Cobbold lelke olyan patyolattiszta, akár egy kisgyermeké. De mint ama gyermek, akire úgy hasonlít lelkileg, ő is hajlamos rá, hogy ártatlanul kikottyantsa, ami az eszébe jut. Már komoly hírnévre tett szert mint hamisítatlan, két lábon járó pletykafészek. Sohasem bírt titkot tartani, és soha nem is fog. Az édesmamájára egyszer ráijesztett egy rádióbemondó.

- Te jó ég!

- A nyakamat tenném rá, hogy a Beevor kastélyban eljön majd az a perc, amikor Lady Adelával meghitt beszélgetésbe merülve, olyan témát keresgélve, ami egyszerre lebilincselő, szórakoztató és élvezetes, Stanwoodunk a társalgás menetét

majd önre és a szakácsnőre tereli. Persze, senkinek sem akar ártani, csak egy kis színt akar vinni a partiba.

- Az ég szerelmére!

- A katasztrófa alighanem már ma este, a vacsoraasztalnál bekövetkezik. Az ember szinte látja maga előtt. A halat és a sült krumplit már felszolgálták, és a mi Stanwoodunk nekiáll magába lapátolni az ételt. „Teringettét, Lady Adela!" jegyzi majd meg, teli szájjal. „Igazán remek szakácsnőt tart!" „ Örülök, hogy ezt mondja, Mr. Cobbold. Egyen csak, amennyi jólesik." „Ez az a szakácsnő, akit Lord Shortlands feleségül akar venni?" kérdi majd Stanwood. „Nem vagyok meglepve. Magam is szívesen elvenném ezt az asszonyt." Jobb, ha felkészül az ilyesmire.

- De hát ez egyszerűen iszonyú!

- Igen, az ember át tudja érezni, milyen kínos lesz ez önnek. Akkor igazán mindent be kell majd vetnie, hogy megőrizze a hidegvérét. De szerencsére van egy ötletem, amit, ha elfogadnak, szerintem nagyot lendíthet a helyzeten. Mi szólna hozzá, ha Stanwood Londonban maradna, és Beevornak még a közelébe se szagolna?

Stanwood rosszallóan meredt a barátjára. Már kezdte egész jól érezni magát, erre az most ilyenekkel hozakodik elő.

- De hát muszáj Beevorba mennem, te szerencsétlen balfék! A fater ragaszkodik hozzá.

Lord Shortlands is bosszúsnak tűnt.

- Pontosan. Nem szép magától, kedves fiam, hogy mindenféle tücsköt-bogarat összehord. Adela épp azért küldött Londonba, hogy a barátját magammal vigyem. Mit szól majd, ha vendég nélkül térek vissza?

- De nem fog vendég nélkül visszatérni! Én is önnel megyek! Már korábban is mondhattam volna.

- Maga?

- Ez az egyetlen ésszerű megoldás. Én Beevorba szeretnék menni, Stanwood Londonban szeretne maradni, önnek pedig egy olyan vendégre van szüksége, aki biztosan kihagyja a szakácsnő motívumot a társalgásból. Ez az apró cselfogás, amit az imént javasoltam, mindenkinek sokkal jobbá tenné az életét.

Lord Shortlands elég nehéz felfogású volt.

- De Adela nem magát akarja, hanem a barátját!

- Jelen körülmények között természetesen álnevet fogok használni. A Stanwood Cobbold név szinte tálcán kínálja magát.

Stanwood örömében fülsértő diadalüvöltést hallatott. Ettől ugyan ismét hasogatni kezdett a feje, de az ember nem lehet mindig tekintettel a fejére.

- A nemjóját, Mike! Össze tudjuk hozni ezt a balhét?

- Mi az, hogy!

- Ez egyszerűen zseniális!

- Erre számíthatsz is, ha velem fogsz hozzá, hogy rászedj másokat.

- Tyűűű, és én csak félórája hívtam fel Eileent, és mondtam meg neki, hogy itt kell hagynom. Már itt se vagyok, azonnal látni akarom!

- És mi lesz az ebédünkkel?

- A pokolba az ebéddel!

- És mi lesz Augustus Robb-bal?

- A pokolba Augustus Robb-bal!

- Izgatottan dobogó szívvel várja, hogy Beevorba utazzatok.

- A pokolba Augustus Robb szívével, mindkét tüdejével, de még a májával is! Ha elkezd ugrálni, kitolom az egyik szemét a hüvelykujjammal! - jelentette ki Stanwood, és boldogságban úszva ellebegett.

Lord Shortlands, aki, ha elég időt kapott rá, képes volt kiókumlálni a dolgokat, mostanra kezdett képbe kerülni.

- Úgy érti, maga jön le Beevorba helyette?

- Pontosan.

- Úgy tesz, mintha maga ő lenne, meg minden?

-Bizony. Nagy élmény figyelni önt, amint lassan elkapja a fonalat.

- De a mindenségit!

- Valami nyomja a begyét?

- Hogy tehetné meg ezt, amikor Terry ismeri magát? És, Jupiterre, most jut eszembe, hogy Stanwoodot is ismeri! Gyakran együtt ebédeltek.

- Erre is gondoltam, de biztosra veszem, hogy gyermeki szeretete lakatot tesz majd a szájára.

- Ez igaz. Igen, gondolom, így lesz.

- De azért nem ártana felhívni őt, hogy felkészítse a várható eseményekre.

- De hiszen Terry Londonban van! Van már fél kettő?

- Nagyjából annyi lehet.

- Akkor kint lesz az előtérben. Abban maradtunk, hogy idejön fél kettőre.

- Ez szuper! Épp egy Terryvel való csevely hiányzott ahhoz, hogy kerek legyen a napom. Tisztáznom kell ezt-azt azzal a féleszű kis fruskával. Terry meg az ő „azt mondja, hogy nem leszek"-jei. Hahó, hát ez meg mi?

Egy pöttöm boy jött be a bárba. A Barribault's Hotel minden alkalmazottjának dallamos, tisztán csengő hangja volt. Ez a fiú dallamos, tisztán csengő hangján azt ismételgette: - Lord Shortlands, Lord Shortlands!

Lord Shortlands kérdőn Mike-ra hunyorított.

- Ennek én kellek.

- És ki ne akarná önt?

- Itt vagyok, fiam!

- Lord Shortlands, uram? Telefonon keresik lordságodat.

- Hát ez meg ki a bánat lehet? - álmélkodott Lord Shortlands.

- Menjen és derítse ki! - javasolta Mike. - Én meg azalatt kitárgyalom Terryvel a dolgokat. Nem bánja, ha azt a turcsi orrát jó alaposan beleverem a szőnyegbe?

- He?

- Még hogy „Terry azt mondja, hogy nem lesz"! - mondta Mike zordan.

7. *fejezet*

A Barribault's Hotel előcsarnoka, kedvenc találkahelye lévén a gazdagoknak - s általában még rájuk nézni is rossz -, fél kettő tájt zsúfolásig megtelt emberforma vízköpőre emlékeztető alakokkal. Az új kalapjában ott várakozó Terry - Mike-nak legalábbis úgy tűnt - tetemesen javított a színvonalon. A lány az egyik asztalnál, két vastag tokájú bankár közelében ücsörgött. Mike odament hozzá, s hogy észrevétesse magát, kedélyesen belehuhogott a lány bal fülébe. Terry, miután mintegy húsz centit ugrott ültő helyéből, hitetlenkedve meredt rá. - Te itt?

- A torkodhoz kellett volna kapnod a kezed, miközben a szemedet forgatod - jegyezte meg Mike. - Adjuk meg a módját, ha már „Te itt?" felkiáltást akarunk hallatni. De azért sejtem, mire gondoltál. Folyton-folyvást előbukkanok a süllyesztőből, igaz? Az embernek kezd halvány sejtelme lenni arról, mit is jelent az a szó, hogy: lerázhatatlan.

- Igen, azt hiszem, a felmenőid között biztosan jó néhány kullancs is akadt. Persze azért nagyon örülök neked.

- Hát persze.

- De honnan tudtad, hogy itt vagyok?

- Édesapád mondta, hogy itt leszel.

- Szóval találkoztál vele?
- Összefutottunk pár perce.
- Kicsi a világ, nem?
- Már hogy lenne az? Egyáltalán miért kell neked ilyen leereszkedő stílusban beszélned a világról? Csak azért, mert találkoztam az apáddal? Még ha akartuk volna, sem kerülhettük volna el egymást. Bent volt a bárban, én meg bementem, és akkor ott voltunk mind a ketten, szemtől szembe.
- És milyen kedvében találtad?
- Úgy is mondhatnám, virágos jókedvében.
- Ezzel ugye nem arra céloztál, hogy az orra volt borvirágos?
- Ugyan, dehogy!
- Tudod, ma van a születésnapja, és burkoltan többször is utalt rá, hogy nagy murit akar csapni. Nem tetszik nekem, hogy mindenféle bárokban lebzsel.
- Már nem lebzsel. Most éppen telefonhoz hívták.
- Telefonhoz hívták?
- Telefonhoz hívták, nagyokos. Miért is ne?
- De hát ki a csudának jutott eszébe itt keresni őt? Hiszen senki sem tudja, hogy hol van, a családot kivéve, persze.
- Akkor talán a családból hívta fel valaki. Nézd, nem bánod, ha lapozunk egyet? A telefontémát szerintem már teljesen kimerítettük. Inkább arról a levélről beszélgessünk, amit írtam neked. Minden benne volt, ami csak kell, magvas gondolatok, remek fordulatok, nem igaz?
- De igen.
- Egy barátom, név szerint Augustus Robb is így gondolta. Ahogy a szobámba léptem, rajtakaptam, amint a levelemet olvassa. Barátságosan azt mondta rá, hogy ez már döfi, és Augustus Robb nem az az ember, aki ok nélkül dobálódzik a dicsérő szavakkal. Én személy szerint azt hittem, hogy ettől a

levéltől még egy kőszív is garantáltan megolvad. „Ha ezt elolvassa, karjaimba omlik majd!" - gondoltam magamban, ahogy felbélyegeztem a borítékot. De úgy látszik, tévedtem. Vagy apukád tolmácsolta volna félre az üzeneted, midőn úgy szólt: „Terry azt mondja, hogy nem lesz"?

- Nem. Pontosan ezt mondtam neki.

- Úgy vélted, így kell gyengéden tudtomra adni a rossz hírt?

- Talán nem kellett volna ennyire szókimondónak lennem?

- De még mennyire, hogy nem! Szóval, nem leszel a feleségem?

- Nem.

- Valakinek csak hozzám kell jönnie!

- De nem nekem.

- Bár most ezt mondod, én nem teszek le rólad.

- Nem?

- A világért sem! Sok mindent elérhet az ember, ha makacskodik és ragaszkodik! Állandóan a sarkadban leszek, és szinte le sem veszem rólad forró szerelemmel teli tekintetem, míg delejes pillantásom egy szép napon meg nem hozza gyümölcsét. Úgy jársz velem, mint az ételből kunyeráló kutyával. Azt gondolod magadban: „Egy falatot sem adok ennek a kutyának. Az nem tenne jót neki!", de ő esdeklő szemével addig tapad rád, amíg végül csak megesik rajta a szíved. Ha már a házasságnál tartunk: apád említette, hogy el akarja venni a szakácsnőt. Mondtam neki, hogy ne fogja vissza magát.

- Jaj, Shorty! Tudtam, hogy valami balul üt majd ki, ha hagyom, hogy egyedül lófráljon Londonban, azzal a sok pénzzel a zsebében! Tényleg ennyire beavatott mindenbe? Ugye nem adod tovább senkinek?

- Pecsét lesz az ajkamon.

- Ha valaha is Adela nővérem fülébe jut a dolog, apának befellegzett.

- Belőlem harapófogóval sem tudja kiszedni az apád titkát. Még a trappista szerzetesek is tőlem tanulják, mi a hallgatás.

- Akkor jó! És most mondd, mi szél hozott erre? Valami leányzóval ebédelsz itt, igaz?

- Dehogy. Stanwood Cobbolddal.

- Tényleg? Drága, édes Stanwood, hogy áldja meg az Isten!

- Ámen. Ő hozott össze minket. Emlékszel még arra a napra? Itt ültél az étteremben, és Stanwoodot hallgattad, amint a Stoker lányról mesél neked, én meg erre jártam. „Szent isten!" mondtam magamban. „Hiszen ez Terry!"

- És Tényleg ő volt?

- Bizony.

-Ezt nem nevezném valami falrengető történetnek.

- Ez egy nagyon remek kis történet. Igazán nem értem, mit hiányolsz belőle!

- Stanwood mondta neked, hogy Beevorba jön?

- Nem jön.

- Már hogyne jönne! Ma délután levisszük magunkkal. Az apja sürgönyözött Shortynak, abban kérte, hogy hívja meg hozzánk Stanwoodot vendégségbe.

- Hallottam róla. Az örege távol akarja őt tartani a Stoker lánytól, aki nemrég Londonba érkezett. De rosszul tudod a forgatókönyvet. Hogy teljesen képbe kerülj, vissza kell mennünk a kezdet kezdetéhez. Idejöttem, hogy Stanwooddal találkozzam, és apádba botlottam. Eddig világos?

- Mint a vakablak.

- Szuper. Szóval, mint már említettem, édesapád addig egész jó kedvében volt. Bemutatkoztam neki, aztán

tereferéltünk egyet. Rólad meg arról, hogy milyen gyönyörű a hajad, és hogy milyen pisze az orrod, meg hogy feleségül foglak venni, és így tovább. Minden csupa dal, móka és kacagás. Aztán, ahogy Stanwood befutott, apád arcáról lefagyott a mosoly.

- Talán nem sikerült megkedvelnie Stanwoodot? - Épp az a baj, hogy túlságosan is megkedvelte.

A jelek szerint nemrég találkoztak, és teljesen összehaverkodtak. Tudod, milyenek ezek a barátságok, amikor egyik barát nem képes eltitkolni semmit a másik elől és vice versa?

- Úgy érted, hogy apa...?

- Pontosan.

- Jaj, Shorty, Shorty, Shorty!

- Nem vitás, az egészet Stanwood kezdte, amikor mindent kitálalt apádnak a Stoker lányról, mire ő, kölcsönkenyér visszajár alapon, mindent elmondott Stanwoodnak a szakácsnőről. Persze fogalma sem volt róla, hogy Stanwood ki fia-borja. Ezeknél a felszínes, bárban kötött ismeretségeknél a tagok csak ritkán kezdik azzal, hogy ez-és-ez vagyok. Amíg be nem mutattam őket egymásnak, addig édesapádnak Stanwood csak egy rokonszenves idegen volt, aki a megszólalásig hasonlít egy vízilóra.

- Ugye, hogy tisztára olyan, mint egy víziló?

- Méghozzá a legtöbb vízilónál olyanabb.

- Nem mintha ez bármit is számítana.

- Persze, hogy nem!

- Az viszont fontos, hogy tud-e titkot tartani. Mert ha Beevorba jön...

- ...akkor elkerülhetetlenül találkozik Adela nővéreddel. És ha erről a csekélységről említést tesz Adelának, akkor a pokol is alapjaiban rendül majd meg. Pontosan. Éppen erre gondolva borult el apád derűs homloka. Szerette volna, ha

megnyugtatom, hogy felesleges az aggodalom, de hiába. Meg kellett vallanom édesapádnak azt, hogy Stanwood Cobbold szótárából a „titoktartás" kimaradt. Ő egy igazi, első osztályú pletykafészek. Nálunk, Amerikában már csak ritkán adunk fel hirdetést a lapokba. Ha közzé akarjuk tenni a dolgokat, elmondjuk Stanwoodnak. Így olcsóbban megússzuk a dolgot.

- De hát ez rettenetes!
- Apád is pontosan ezt mondta.
- Ó, édes istenem!
- Abban már nem vagyok olyan biztos, hogy ezt is mondta, de azért nem zárnám ki a lehetőségét. Teljesen átérzed a helyzet komolyságát? Gondoltam, hogy így lesz. De már minden rendben van. Csak azért festettem ilyen sötétre a helyzetet, hogy annál hatásosabb legyen a boldog végkifejlet.
- Van boldog végkifejlet?
- Mindig van, ha én tartom kézben a dolgokat. Egy tündérszempillantás alatt rájöttem a megoldásra.
- Hát van olyan, amire ez a szupermen ne lenne képes?
- Eddig még egyszer sem vallott kudarcot. Pofonegyszerű megoldásra leltem. Azt javasoltam, hogy Stanwood maradjon csak szépen Londonban, én meg majd lemegyek helyette Beevorba.
- Úgy érted, hogy Stanwoodként jönnél le?
- Pontosan - mondta Mike.

Olyan derűsen sugárzó arccal nézett rá, mint aki elismerő mosolyt és dicsérő szavakat vár, ám Terry inkább látszott gondterheltnek, mint hálásnak.

- Értem.
- Leleményes, igaz?
- Nagyon is.

- Ez az egyetlen kiút vezet ki a patthelyzetből. Persze biztosra veszem, hogy nem teszel nekem keresztbe azzal, hogy lebuktatsz?

- Persze hogy nem! Nem hagyhatom cserben Shortyt.

- Még szép, hogy nem. Jól mondád, kis fityfiritty. Akkor ez a tervem, ami szerintem igazán remek. A nővéred Stanwood Cobboldot szeretné vendégül látni, és egy sokkal jobb kiadású Stanwood Cobboldot kap, mint amilyenre eredetileg igényt tarthatott volna. Stanwood Londonban szeretne maradni a Stoker lány kedvéért. Az apád is azt szeretné, ha Stanwood Londonban maradna, hogy végzetes titka ki ne tudódjon. Én viszont Beevorban szeretnék lenni, hogy végre teljes életnagyságban lássak már neki az udvarlásnak. Bajosan lehetne bármit is tovább csiszolni a dolgok állásán. Ez így tökéletes leosztásnak tűnik. Az ember, ahogy jár-kel a világban, szeret fényt és boldogságot széthinteni maga körül, és most mindenkinek sikerült kedvére tennem.

- Csak nekem nem!

- Ugyan már, hogy mondhatsz ilyet?

- Megismétlem: csak nekem nem.

- Talán nem óhajtja, hogy Beevorban legyek, Lady Teresa?

- A legkevésbé sem, Mr. Cardinal.

- Most ezt mondod, de csak várj, amíg már meg sem bírsz lenni nélkülem. Míg csodás természetem fokról fokra kitárulkozik előtted, ahogyan egy szépséges virág bontja ki szirmait. Hát nem látod, milyen remek alkalmad lesz rá, hogy felfedezd rejtett belső értékeimet?

- Neked vannak rejtett belső értékeid?

- Már hogyne lennének! Több tucatnyi is akad!

- Továbbra is csak annyit mondhatok: nem akarom, hogy Beevorba gyere.

- Mázlista vagy, hogy Beevorba megyek. Milyen élénken is emlékszem a jó öreg Beevorra, minden meghitt kis zugára

és szegletére! A szerelmesek valóságos paradicsoma! Ahogy majd jókat csatangolunk a csalitban, egymás mellett üldögélünk a rusztikus padokon, együtt andalgunk a gyepen az illatos alkonyatban, és jó sokat pecázunk angolnára a vizesárkon, egy-kettőre kiverjük a buksidból azt a képtelen ötletet, hogy nem leszel a feleségem. „Teringettét!" kiáltasz majd fel. „Milyen csacsi is voltam, amikor nem jöttem rá azonnal, hogy ezt a pasast az idők kezdetétől fogva nekem szánták!" És ha arra gondolsz, hogy miattad milyen sok időt elfecséreltünk, talán még egy-két könnycseppet is ejtesz. Hát nem látod, hogy ha a józan eszedre hallgatsz, mostanra már öreg házasok lehetnénk?

- Stanwood meg eközben hiába vár rád.

- Stanwood már rég elpályázott. Az ebédünket lefújtuk. Majd hozzátok csapódom ebédre.

- És ki hívott meg?

- Senki, de engem nem is kell. Hiszen született kullancs vagyok. Nézd csak, ott jön édesapád!

A telefonfülkék irányából Lord Shortlands az előtéren átvágva éppen feléjük tartott, és olyan furcsán viselkedett, hogy Terry meglepetésében felsikkantott.

- Vajon mi baja lehet?

Mike Cardinalnek az a benyomása támadt, s ezt kereken ki is mondta, hogy jövendő apósát valaki megétette.

Lord Shortlands viselkedésében kétségkívül szokatlan pezsgés mutatkozott. Bár nagydarab ember volt, most járás közben mégis fickándozni látszott. Kinézetre szakasztott úgy festett, mint Stanwood Cobbold közvetlenül azután, hogy bevette az Augustus Robb szerezte orvosságot. Stanwood szeme vadul forgott üregében, akárcsak most az övé. Stanwood olyan benyomást tett, mint akit váratlanul fültövön csapott az istennyila - Lord Shortlands is hajszálra olyan volt.

- Terry! - kiáltotta. - Emlékszel arra az albumra?

Nyelnie kellett egy párat, hogy folytatni tudja.

- Pont most beszéltem Desborough-val telefonon. Azt mondja, talált benne egy bélyeget, ami több mint ezer fontot ér!

Második könyv

8. fejezet

Westminsterből London fölé szállt a Big Ben hangja, amint elütötte a fél hármat, és Augustus Robb halkan a Bloxham House bérház 7. számú lakosztályának nappalijába lépett. Az imént költötte el kései ebédjét, és most, az étkezés méltó befejezéseként azt tervezte, hogy elszív egy finom szivart, amit gazdája dobozából akart elemelni. Miután tervét végrehajtotta, meglepetten és kissé zavartan vette észre, hogy Stanwood ott hever a díványon.

- Nahát, mizujs, haver? - kérdezte, miközben a szivart gyorsan eltüntette a zsebében. - Nem is hallottam, hogy hazajött!

Stanwood meg sem mukkant, csak feküdt arccal a fal felé, és ennek láttán Augustus Robb kézenfekvő következtetést vont le.

- Hűha! - kiáltotta. - Mán *megint?* Maga aztán tudja, hogyan kell élni, pajtikám! Alig pár órája még úgy ki volt ütve, hogy annál nagyobb KO-t csak bokszmeccsen láttam, erre tessék: mán megint ugyanúgy betintázott! Akármi legyek, ha tudom, hogyan csinálja. Szerencséje, hogy nem az én régi szakmámat űzi, mert ott a mértéktelen vedelés csak bajba sodorná. Egen. Régebben ismertem egy fickót, Harry Corker volt a neve, de mi magunk közt csak Vén Szittyósnak hittük. Egyszer betört egy házba hóttrészegen, nagy nehezen elkapta a széfet, amint az bolondmód forgott körülötte, tekergetni kezdte a gombokat, és mire észbekapott, mán be is jött neki egy olyan tánczenés rádióállomás. Még jó, hogy nem vesztette el a fejit, és üvegestül kivetette magát az ablakon, különben nyakon csípték volna. Nem is piált annyit

ezek után. Na, asszem, most megyek, oszt szerzek még egy palackkal abbul az elixírbül. Majd megmondom a patikussegédnek, hogy ezúttal kutyulja egy kicsit erősebbre.

Stanwood felült. Bár az arca nyúzott volt, tisztán és tagoltan beszélt.

- Én nem vagyok berúgva!

- Nem-e? - kérdezte döbbenten Augustus Robb. - Pedig nagyon úgy fest, mint aki a pohár fenekére nézett! Friss, vidéki levegő kell magának, haver! Mán be is pakoltam a cuccait a bőröndbe.

- Akkor pakolja csak ki!

- Micsoda? Hát nem megyünk abba a Beevor kastélyba?

- Nem - mondta Stanwood, és elkezdte magyarázni a dolgot.

Az embert jogos büszkeség fogja el Augustus Robb láttán. Hiszen ő, ritka szép hajjal borított feje búbjától egészen hegedűtok méretű cipője talpáig ízig-vérig sznob lévén, repeső szívvel várta, hogy végre a Beevor kastélyba mehessen. Kellemes várakozás töltötte el, ha arra gondolt, hogy abból a nemesi kúriából írhat majd leveleket a barátainak; később pedig fel akart vágni előttük, hogy milyen meghitt és közeli kapcsolatba került a kékvérű nemességgel. Ezért Stanwoodot hallgatva most úgy érezte magát, akár egy szarukeretes szemüveget viselő angyal, aki kiűzetett a paradicsomból.

Nagyszerű természete azonban felülkerekedett a rámért csapáson. Néhány, a bajsza alatt elmormolt „Hűha!" után már megint a régi volt. Az összes szakma közül egyik sem edzi olyan acélosra a jellemet, mint a betörőé. Ha valaki fáradságos munkával kitanulja a besurranó tolvaj mesterségét, ahol az ember gyakran fél éjszaka vesződik egy-egy széf felnyitásával csak azért, hogy a végén rájöjjön: csupán áporodott levegő meg egy döglött pók van benne,

megtanulja, hogy nincs öröm üröm nélkül és miként kell bátran elviselni a kudarcokat, melyektől egyetlen ember élete sem lehet mentes ezen a Földön.

De ha bölcs belátással fogadta is a helyzetet, távol állt attól, hogy mindennel egyetértsen. - Nem lesz ennek jó vége - mondta.

- Miért nem?

- Haver, a csalás és ámítás sosem vezet jóra. Előbb-utóbb maga is azt veszi majd észre, hogy e miatt a sok linkeskedés miatt nyakig ül a kakaóban. „Kusza hálót sző, mely nem ereszti, ki egyszer az ámítást elkezdi." Mennyit mondogattam én ezt sráckoromban! Emlékszek, Fred bácsikámtól mindég egy zacskó borsmentacukrot kaptam, csak hogy abbahagyjam. Aszonta, ettől a kerepléstől emésztési zavarai lesznek. Folyton tartott a keze ügyiben pár mentacukrot arra az esetre, ha újból rákezdenék. De hogyha nincs becsípve, akkor mitől néz ki így?

- Miért, hogyan nézek ki?

- Hát úgy, mint akit megrágtak, oszt otthagytak az út szélin heverni - mondta Augustus Robb, akire nem lehetett ráfogni, hogy hajlamos elkendőzni az igazságot.

Stanwood általában kétszer is meggondolta volna, hogy szíve legbenső titkát olyasvalakinek a két lebegő lapátfülére bízza, aki már így is túl sokat enged meg magának, és ha egy kicsit is bátorítják, attól valószínűleg csak vérszemet kap - de hát éppen nagy bánat érte, álmai édenkertjét földrengések és kemény fagyok sújtották, és az embert ilyenkor szinte ellenállhatatlan kényszer fogja el, hogy mindent elmondjon az első útjába kerülőnek.

- Hát, ha tényleg tudni akarja - közölte tompa hangon -, megszakadt a szívem!

- Hűha! Tényleg? - mondta Augustus Robb egyszerre meglepve és kíváncsian. - Nézzük csak; most, hogy a maga

Stoker babája Londonban van, és magának nem kell őt itthagynia, aszittem volna, örömében fülig ér majd a szája. Mi történt? Bolondot csinált magából, ugye? Ezekkel az agyondédelgetett sztárokkal mindég csak a baj van! A magafajták tejben-vajban fürösztik meg a tenyerükön hordozzák őket, amitől aztán fejükbe száll a dicsőség. Pedig igazából azt érdemelnék, hogy valaki jól hókon nyomja őket. Talált magának valaki mást, igaz, magának meg kiadta az útját? Tartottam tőle, hogy ez lesz majd a dolog vége.

Stanwood felnyögött. Beszélgetőtársa modorát kezdte fárasztónak találni, de a vágy, hogy valakinek elmondja a bánatát, még mindig erős volt benne.

- Nem erről van szó. De amikor nemrég átugrottam hozzá...

- Kár volt ugrálnia, haver. Ezt elkapkodta. A lányok sokszor morcosan ébrednek, ha átlumpolták az éjszakát.

- Eileen nem volt morcos. De azt mondta, sokat gondolkozott a kettőnk dolgán, míg végül eldöntötte: csak olyan emberhez megy feleségül, akinek jó sok dohánya van.

- A kis anyagias! Örüljön, hogy ilyen olcsón megúszta!

- Eileen nem anyagias, hogy a fene enné meg magát!

- Vigyázzon a szájára!

- Csak annyit mondott, hogy párszor már hozzáment csóringerekhez, de az valahogy nem jött össze. Azt is mondta, hogy szerinte minden házasság eleve kudarcra van ítélve, ha csak a feleségnek van pénze.

Augustus Robb (miután gazdája két lábát félresöpörte, mert sehogy sem bírt kényelmesen elhelyezkedni tőlük) a díványra telepedett, és összeillesztette az ujjbegyeit - mint amikor egy ügyvéd készül jogi tanácsadásra az irodájában.

- Nos, a hölgynek tökéletesen igaza van - állapította meg. - Ezt magának is be kell látnia. Nem is hittem volna, hogy egy hollywoodi sztárnak ennyi sütnivalója legyen. Sosem vezet

jóra, ha a férjnek minduntalan az asszonykához kell szaladgálnia, valahányszor csak cigit akar venni vagy meg akar tenni egy pacit, amelyikről fülest kapott. Ettől bajos úgy csinálnia, mintha ő viselné a nadrágot a családban, már ha érti, mire gondolok. Vegyük csak az én famíliámat. Reginald bácsikám...

- A durrogós ménkű csapjon bele a maga Reginald bácsikájába!

- Mondtam mán, hogy vigyázzon a szájára! - emelkedett fel Augustus Robb, vérig sértve. - Rendicsek. Az előbb még mesélni akartam magának róla, de most mán nem fogok. De a tény akkor is tény marad, hogy a szívszerelmének száz százalékig igaza van. Aszittem volna, hogy erre magától is rájön. Azt maga sem akarhatja, hogy a neje tartsa el, ugye? Hát hová lett az önbecsülése?

- A pokolba az önbecsüléssel!

- Ne kelljen mán folyton magára szólnom! Kíváncsi lennék, belegondolt-e valaha is abba, hogy ha ilyen csúnyán beszél, könnyen a gyehenna tüzére juthat! De mitévő lesz a nővel?

- Azt nem tudom.

- Én se. Csak azt tudom, most mit teszek, ha már a dolgok idáig fajultak. Kegyetlenség lenne, ha nem tennénk talonba egy időre a rideg házirendet. Kerítek magának egy konyakot szódával.

- A szódát nyugodtan elfelejtheti!

- Rendben, pajtikám, ahogy akarja. Ezen mán nem fogunk összeveszni!

Augustus Robbnak beletelt némi idejébe, hogy visszatérjen, mert valaki feltartotta azzal, hogy csengetett a lakásajtónál. Mire megjött, látta, hogy a gazdája már kezdi összeszedni magát; időközben legalábbis felült a díványon, és cigarettával tömte a fejét.

- Elmondom, mire jutottam - kezdte Stanwood, hálásan fogadva a konyakot. Látszott rajta, hogy időközben jól meghányta-vetette magában a dolgokat. - Megyek, és lebeszélem Eileent erről a butaságról!

Augustus Robb kétkedve ingatta a fejét.

- Föl nem foghatom - mondta -, hogyan tudna módot találni rá. Ehhez körbe kellene udvarolnia, oda kéne mennie hozzá, hogy telebeszélje neki a fejit, és ezzel levegye a lábáról, ha érti, mire gondolok.

- Hát pont erre készülök!

- Mán hogy készülhetne, haver? Ne beszéljen butaságokat! Hogy tudná körbeugrálni a lányt, amikor ő Londonban lesz, maga meg vidéken? Ez pont az a dilemma, amivel Mr. Cardinal is bajmolódott, csakhogy náluk a kicsike volt vidéken, és ő Londonban. De ez akkor is ugyanaz a fennforgás.

Stanwood a konyak után ugyan sokkal jobban érezte magát, ám ahhoz mégsem volt megfelelő hangulatban, hogy egy olyan inas hagymázas locsogását hallgassa, akinek a jelek szerint teljesen elment az esze. Morózusan meredt Augustus Robbra.

- Maga meg mit hablatyol itt nekem összevissza? Már megmondtam, hogy nem megyek vidékre!

- Mán pedig most, hogy jött ez a távirat, le kell mennie, ha tetszik, ha nem!

- Miféle távirat?

Augustus Robb a homlokára csapott.

- Elfelejtettem, hogy maga még nem látta! Olyan az agyam, akár a szita! Akkor jött, amikor a konyakért mentem, és miután a hallban elolvastam, otthagytam az asztalon. Az édesapja írt magának. Újra eszibe jutott valami.

- Jaj, istenem! Mi van már megint?

- Hát, a fényképekről beszélek.

- Miféle fényképekről?

- Jól van, nyugi, ne siettessen mán annyira! Rögvest rátérek. Ez egy hosszú távirat, nem tudhatom betéve az egészet, de mingyár mondom a bökkenőt. Lényegiben azt akarja az édesapja - aki, a maga kifejezésével élve, tutira veszi, hogy elutazik a Beevor kastélyba -, hogy küldjön neki egy csomó olyan képet a kastély belsejiről, amin maga is rajta van.

- Micsoda?

- Egen. Elég fura - morfondírozott Augustus Robb, arcán elnéző mosollyal -, hogy valaki képeket akarjon egy ilyen fizimiskáról, mint a magáé, nem igaz? De az édesapjának jó oka van rá, hogy ezt kéri. Bár nem mondta ki nyíltan, de aki tud a sorok között olvasni (ahogy mondani szokták), rájöhetett, hogy azért kér fényképeket, mert rázni akarja a rongyot a New York-i cimborái előtt. Érti, mire gondolok, ugye? Mondjuk, az apja összefut az egyik úri barátjával a klubban, vagy akárhol fussanak is össze, amikor is az úri barátja aszongya neki: „Mondd csak, haver, mi van a fiaddal? Mán jó ideje nem láttam errefelé." Erre aszongya az édesapja: „Hát nem hallottad? Angliában vendégeskedik, egy valódi kékvérű gróf ódon kastélyában". Mire a barát: „Hűha! Egy grófnál van vendégségben?"

„Egen" - aszongya az apja. „Ez a gróf az egyik legősibb család sarja, na és a kastély, hát az valami csoda! Azt látni kell, hogy elhiggye az ember! A fiam pont most küldött nekem pár képet onnét. Nézd csak, ez itt ő, amint a sárga szalonban lézeng, ezen a másik képen meg épp a képtárban lődörög. Ugye, milyen príma kis hely, és a fiam azt írja, úgy bánnak vele, mintha ő is a famíliához tartozna." Oszt pöffeszkedve kidülleszti a mellit, és mán megy is, hogy másokat is ezzel traktáljon. Persze a büszkeség bűn, de hát ez van. Stanwood arca betegesen zöld színűre sápadt.

- Az is... Az iskoláját!

- Mondhatja, hogy az iskoláját, de nem hinném, hogy megtűröm a használatát, mert nálam ez is a szitokszavak címszó alá tartozik, de legalábbis határeset.

- De hogyan tudnék képeket csinálni annak a nyüves kastélynak a belsejéről?

- Ez egy jó kérdés, amire mind tudni szeretnénk a választ. Szép kis kalamajkába keveredett, igaz? Mondhatnám úgy is, hogy tettei elnyerték méltó büntetésüket. Szerintem csak egy dolgot tehet: siessen, és kapja el Mr. Cardinalt, még mielőtt útnak eredne, és mondja meg neki, hogy mégis maga megy abba a Beevor kastélyba! A maga helyiben én csipkedném magam.

Stanwood csipkedte magát. Öt másodpercen belül kint volt a lakásból, taxival a Barribault's Hotelhez száguldott, ott kisüvített belőle, és az ajtónál megragadta a cifra egyenruhás alkalmazott karját, aki mind Mike-ot, mind őt jól ismerte.

- Ide figyeljen! - kapkodott levegő után. - Látta Mr. Cardinalt?

- Hát persze hogy láttam, uram - felelte a portás. - Egy perce sincs, hogy elutazott, Mr. Cobbold! Autóval ment el, egy idősebb úriember és egy fiatal hölgy társaságában.

Stanwood úgy érezte, itt már csak egyet tehet. Betámolygott a kisebbik bárba, és elhaló hangon egy koktélt kért Aloysius McGuffytól. Ahogy az italt kortyolgatta, elkínzott tekintettel a homályos jövőbe meredve úgy festett, mint valami, amit a hullámok sodortak ki a partra; az ilyen hordalékot a kényesebb ízlésű sirály csupán egy megvető csőrrázásra méltatja.

9. fejezet

Az autó áthajtott a Beevor-kastély parkjának főkapuján, befordult a kanyargós bekötőútra, s miután keresztezte a

vizesárkot, a belső kapu elé gördült. Mike az ablakon kinézve érzelmes sóhajt hallatott.

- Egyszeriben hogy megrohantak az emlékek! - mondta. - Pont itt álltam, amikor először megláttalak!

- Tényleg? - kérdezte Terry. - Nem emlékszem rá.

- De én igen. Sosem fogom elfelejteni. Éppen abból a fenti ablakból hajoltál kifelé.

- Az volt a tanulószobám.

- Mivel csupa lekvár volt az arcod, magam is erre a következtetésre jutottam. Biztos ozsonnaszünet lehetett.

- Nekem sohasem volt lekváros az arcom!

- Már hogyne lett volna! Málnalekvár volt. Minden cseppjét külön imádtam. Csak még jobban kiemelte a bőröd tökéletes fehérségét.

Lord Shortlands felmorajlott, mint a tengerár, mielőtt partot érne. Az utolsó húsz mérföldet valamiféle ólmos kábulatban töltötte, mélyen a gondolataiba merülve, ám még előtte, az út elején és az ebéd alatt igencsak bőbeszédű volt. Mike előtt mostanra a Shortlands-Punter-féle románc legapróbb részlete sem maradt rejtve, és mindent tudott a - szerencsére immár veszélytelen - riválisról, Spink komornyikról is.

Ami pedig a bélyeget illeti, abból addigra már bármilyen vizsgán sikeresen átment volna.

A bélyeg, miként azt Lord Shortlands számtalanszor elmondta neki, egy 1851-es kiadású, spanyol, postatiszta, kék *dos reales* volt. Desborough, akinek kitartó munkáját és gyors felfogását őlordsága szerint minimum az egekig illene magasztalni, pont akkor bukkant rá, amikor megszólalt az ebédre hívó gong. Ettől aztán úgy felbuzdult benne a harci szellem, hogy feleségével, Lady Adelával való kapcsolata során első ízben a sarkára állt, és kerek perec megtagadta, hogy asztalhoz üljön, amíg föl nem hívja az apósát, hogy

elújságolja neki a jó hírt. Desborough szerint egy ilyen bélyeg óvatos becslés szerint is legalább ezer fontot ér. Egy hozzá hasonló épp a minap kelt el ezerötszáz fontért.

- Ha jól értettem Desborough-t, színhibás, vagy valami ilyesmi - hozta fel újra a témát Lord Shortlands, ahogy az autó megállt. Ezt már azelőtt is többször megemlítette; ebéd alatt legalább hatszor, és az út kezdeti szakaszán még további négy alkalommal, de úgy tűnt, képtelen betelni vele. - Színhibás. Ezt mondta Desborough. Akármi legyek, ha értem, hogy ettől miért ugrik meg úgy az értéke.

- Amennyire azokból az időkből emlékszem, amikor magam is bélyeget gyűjtöttem - jegyezte meg Mike - egy színhibás bélyeg körül a gyűjtők mindig nagy hűhót csapnak.

- Te is gyűjtöttél bélyeget? - kérdezte Terry.

- Még kiskamasz koromban. Miért, nem emlékszel...?

- Mire?

- Elfelejtettem, mit is akartam mondani.

- Ezt a csalódást!

- Biztosan nem volt igazán fontos.

- De az ember minden szavadat áhítattal lesi.

- Tudom! De most már mindegy. Talán még eszembe jut. Legalább lesz, amire epedve vársz majd!

Amire viszont ő vár epedve, mondta Lord Shortlands, bősz vigyorra húzva a száját, az a Spink nevű csúszómászóval való találkozás. Mostanra, magyarázta, váratlan meggazdagodásának híre biztosan eljutott már a személyzeti fertályra is, és meg sem próbálta véka alá rejteni, milyen élvezettel fogja szemlélni a vetélytársa arcán végigfutó érzelmeket, hiszen - a körülményekre való tekintettel - ez a látvány neki minden pénzt megér. Alig győzi kivárni, mondta. Lord Shortlands alapjában véve kedves és jólelkű ember volt, de ha álnok csúszómászókkal akadt dolga, akkor nagyon be tudott keményíteni.

Éppen ezért csalódott képpel meredt a pöttöm szobalányra, aki ajtót nyitott neki. Annak, aki egy olyan komornyikra számít, aki épp búnak eresztette a fejét, pöttöm szobalányok csak sovány vigaszt nyújtanak.

- Hahó! Merre van Spink?

- Mr. Spink elment motorozni, méltóságos úr.

- Elment motorozni? - visszhangozta Lord Shortlands, szemlátomást elítélve ezt a sportos tevékenységet. - Aztán mire föl ment el motorozni?

De a komornyik, úgy tűnt, az erős, hallgatag komornyikok közé tartozott, és nem kötötte a szobalány orrára, mi okból szánta rá magát e kiruccanásra.

- Annyi baj legyen. Csak meg akartam beszélni vele valamit. De az várhat. Lady Adela a szalonban van?

- Igen, méltóságos uram.

- Akkor jöjjön velem, Cobbold fiam, majd én odavezetem.

Ahogy a szobalány hallótávolságon kívül került, Lord Shortlands máris önelégült hetvenkedésbe kezdett.

- Figyelte, amint Cobboldnak szólítottam?

- Remekül csinálta.

- Az ilyesmit nem lehet elég korán kezdeni.

- Igen, a jó kezdet már fél siker.

- Aztán maga se felejtse el, hogy most Cobbold a neve!

- Csak bízza rám!

- És te, Terry, te se felejtsd el!

- Nem fogom.

- Egyetlen rossz lépés, és leégünk.

- Mint a selyemrongy. De nem gondolod, hogy te viszont megfeledkeztél valamiről, Shorty?

- He? És mi lenne az?

- Arról, hogy Adela esetleg nem adja neked azt a bélyeget. Lord Shortlands eltátotta a száját.

- Nem adja nekem? Úgy érted, hogy meg akarja tartani?

- Pontosan erre céloztam. Azt hiszem, lehetek őszinte ez előtt az ál-Cobbold előtt...

- Hogyne - mondta Mike. - Csak folytasd! Tetszik nekem ez a fenntartás nélküli bizalom.

- ...hiszen az életed már úgyis nyitott könyv előtte. Alig van olyan ügyed, amelyikbe ne avattad volna be. Mostanra nyugodtan megírhatná az életrajzodat. De Adelára visszatérve: mi van, ha lefoglalja a bélyeget a tartozásunk fejében?

Lord Shortlandsnek leesett az álla.

- Csak nem tenne olyat?

- A csontjaimban érzem, hogy meg fogja tenni.

- És micsoda csontok azok! - mondta Mike melegen. - Vékony, kecses madárka-csontok! Még kisfiú voltam, amikor megígértem a mamámnak, hogy ha felnövök, csakis olyan lányt veszek el, akinek vékony, kecses csontozata van.

- Akkor menj és keress magadnak egyet. Köztünk legyen mondva, Shorty, te és én meg Clare mostanra már több mint ezer fonttal tartozunk Desborough-nak koszt-kvártélyért, és nem tartom valószínűnek, hogy Adela ezen nagystílűen átsiklana.

- Akkor mi a csudát kéne tennünk?

- Esetleg érdekelne valakit a tervem? - kérdezte a mindig segítőkész Mike.

- Miért, van terved?

- Méghozzá teljesen bombabiztos!

- Mindig tartogat valamit a tarsolyában! - mondta Terry. - Egyesek csak Sziporka Művek Rt.-nek hívják.

- És rá is szolgáltam - mondta Mike. - Szuper vagyok. Szerintem a következőt kéne tennünk: ahogy Lady Adelához érünk, ön bemutat a lányának. A „Fogj kezet Mr. Cobbolddal!" szövegre gondoltam.

- Az, hogy „Hadd mutassam be Mr. Cobboldot!", nem hangzana sokkal jobban?

- De igen. És akkor mi lesz majd, kérditek ti. Elmondom. Ahogy kezet fogunk, én satuszorításomba préselem őt, hogy moccanni sem tud. Ezalatt édesapád felkapja az albumot, kirohan vele, és elrejti valahol. Ezt nevezik csapatmunkának.

Lord Shortlands szeme ritkán csillant fel, de most csak úgy ragyogott. Ami őt illeti, testestül-lelkestül Mike-hívő volt.

- Micsoda remek ötlet!

- Már mondtam, hogy szuper vagyok! A másik kezemmel meg közben megszorongathatnám Lady Adela nyakát.

- Nem hiszem, hogy ezt kellene tennie!

- Nekem így lenne kerek a jelenet. De ezt a mozzanatot kihagyhatom, ha akarja. Mondd csak! - fordult Terryhez Mike, akiben mind a mostani társalgás menete, mind vendéglátójának és legfiatalabb lányának több korábbi megnyilvánulása után ugyanaz a gondolat vetődött fel -, ha ezzel nem a családi szennyes mélyén vájkálok, ugye, a te Adela nővéred az a fajta nő, akit általában hárpiának szoktak nevezni?

- Igazi vérszívó szörnyeteg. Akit megmar, belehal.

- Magam is erre a következtetésre jutottam. Mégis itt vagyok, ragyogok, és készen állok rá, hogy hidegvérrel a színe elé járuljak, nagybecsű vendégnek kiadva magam. Pedig ettől a kis csalástól, ha kiderül, Adela nővéred holtbiztosan tüzet okád majd. Képzelem, most mennyire csodálsz engem!

- De még hogy!

- És azt gondolod magadban: „én deli vitézem"!

- Pontosan.

- A nyakamat tettem volna rá. A nők mindig is odavoltak a hősökért. És milyen gyorsan szerelemmé változik a csodálat: mint a villám! Nemsokára sós könnyeket ejtesz, és azt

kérdezed tőlem, meg tudom-e valaha is bocsátani, hogy annyit kínoztál a kőszívűségeddel. Egy hetet adok erre. Ez meg milyen ajtó, amelyik előtt megálltunk?

- Ez a szalon ajtaja. Úgy látszik, elfelejtetted a ház beosztását.

- Amikor legutóbb itt jártam, a szalon tiltott terület volt előttem. Helyesen-e vagy sem, de akkor valamiért úgy ítélték, hogy jobb nekem az egyik fészerben, ahol csapd-le-csacsit játszom Tonyval meg egy inassal. Rendben, Lord Shortlands, mutassa az utat!

Lord Shortlands mutatta.

Amikor Mike először pillantotta meg Lady Adela Toppingot, egy percre még az ő halálmegvető bátorsága is megrendült kissé. Persze elegendő figyelmeztetést kapott: megmondták neki, hogy a Beevor kastély úrnője valódi hárpia. Arra mégsem készült fel, hogy *ennyire* félelmetes lesz. Lady Adela éppen akkor jött be a kertből, és még mindig a kezében szorongatott egy masszív metszőollót, melynek láttán az ember szíve elszorult, arra gondolva, hogy ilyen éles pengékkel milyen csúnya sebet lehet ejteni.

De Mike az ollót leszámítva is ijesztőnek találta Lady Adelát, aki, ha lehet, még a szokásosnál is jobban hasonlított Nagy Katalinra, márpedig ez a cárnő - bár különben számos remek tulajdonsággal rendelkezett - általános közfelfogás szerint nem volt mindenkinek a szíve csücske.

Mike ezzel együtt hamar összeszedte magát, és jól szerepelt a bemutatási jelenetben, amiben az is sokat segített neki, hogy vendéglátója a lehető legmegnyerőbb és legnyájasabb oldaláról mutatkozott meg előtte. Mike elképesztően jó külseje mély benyomást tett az olló fedezéke mögötti asszonyra, aki nagy örömmel vette észre, hogy Terry is milyen remekül néz ki. Lady Adela úgy vélte, egy ilyen vonzó teremtésnek csak valami szokatlanul különc

fiatalember lenne képes ellenállni. Ami pedig Terryt illeti - bár az ő viselkedését sokszor nehéz volt előre kiszámítani -, biztos ő sem lesz képes sokáig közömbös maradni egy ilyen rendkívül jóképű férfi iránt, akinek ráadásul milliomos apja van. Mike-kal szemben Lady Adela szinte maga volt a testet öltött szívélyesség.

- Igazán nagyon örülök, hogy el tudott jönni, Mr. Cobbold!

- Igazán kedves öntől, hogy meghívott, Lady Adela.

- Remélem, a kastély tetszeni fog önnek. Terry majd körbevezeti tea után.

- Ő maga is épp ezt javasolta.

- A rózsakert...

- Terry is sokat mesélt a rózsakertről. Elmondta, milyen meghitt és félreeső helyen van. „Ott teljesen magunk lehetünk", mondta.

- Az ablaka is a rózsakertre néz. Terry, megmutathatnád Mr. Cobboldnak a szobáját. Még van rá idő a tea előtt. A Kék Szobát kapta meg.

Az ajtó becsukódott Terry és Mike mögött, mire Lord Shortlands - aki e kifinomult társalgás alatt mindvégig türelmetlenül toporgott - rátért a szívének legkedvesebb témára.

- Hol van az a bélyeg? - kérdezte követelődzve.

- Bélyeg? - Lady Adela mintha csak valami bűvöletből tért volna magához. Az ajtó felé menet Mike a profilját fordította felé, és azóta is ezen ábrándozott, mint akit megigéztek. Úgy érezte, egy ilyen profil, ha hozzávesszük az apa bankegyenlegét, egészen biztos, hogy...

- Ó, a bélyeg? Arra gondolsz, amit Desborough talált?

- Igen. Nekem kell az a bélyeg!

- De hát az nem a tiéd!

- De igenis az enyém. Már hogyne lenne az!

- Ó, persze, el is felejtettem. Te még nem tudod. Az nem a te albumod. Ebéd után Clare körülnézett, hogy találjon ezt-azt a jótékonysági vásárra, és a tiédre ráakadt a dolgozószobádban, az egyik szekrényfiók mélyén. Mivel rajta van a neved, ebben semmi tévedés sem lehet. Tehát a másiknak a gazdája Spink kell, hogy legyen.

Lord Shortlandset az a rémálomba illő érzés fogta el, hogy kezd kicsúszni a talaj a lába alól.

- Spink?

A Spink névnek vannak bizonyos adottságai: teszem azt, „sz"-szel kezdődik, amit dühösen sziszegve is ki lehet ejteni, és kemény „k"-ra végződik, ami így remek lehetőséget ad rá az embernek, hogy torkaszakadtából üvöltse. Lord Shortlands is torkaszakadtából üvöltötte ezt a nevet, és a lánya beleremegett, mintha csak megütötte volna.

- Apa! Megsüketítesz!

- Spink? - ismételte meg Lord Shortlands, ezúttal már kicsit közelebb ahhoz, amit zenei berkekben *pianónak* hívnak, de még mindig jó hangosan.

- Igen. Desborough sokat beszélt ebéd közben a bélyegről, és Clare is elmesélte Mr. Blairnek, hogyan találta meg az albumot az egyik szekrényben. Ebéd után aztán Spink odajött hozzám, és elmondta, hogy azt az albumot Mr. Rossitertől, azoknak az amerikaiaknak a fiától kapta, akik tavaly nyáron kivették a kastélyt. Azt mondta, már mindent felforgatott érte.

Lord Shortlands, támasztékot keresve, az egyik székbe kapaszkodott. Úgy érezte, az már mindennek a teteje, hogy egy ember, akinek eleve magas a vérnyomása, ilyesminek legyen kitéve. Nem feledhette, hogy akkor örökölte meg a címet, amikor Gervase bácsikáját megütötte a guta.

- Spink ezt mondta neked?

- Igen.

Lord Shortlands egyszeriben megelevenedett.

- Ezt a maszlagot! - kiáltotta szenvedélyesen.

Minden ösztöne azt súgta neki, hogy Mervyn Spink sztorija dajkamese vagy, másképpen fogalmazva, átverés, humbug, színtiszta hazugság. Talán szoktak azok az amerikaiak, akik kastélyokat vesznek ki a nyárra, bélyegalbumokat ajándékozni inasoknak? Hát persze hogy nem! Először is, már eleve egy árva album nem sok, annyi sincs náluk, ha viszont mégis van, akkor eszük ágában sincs elajándékozni. Hogy a csudába ajándékoznák már el? És ki hallott még olyan komornyikról, aki bélyeget gyűjt? Ez egyszerűen nevetséges, vélte Lord Shortlands.

- Ez csak süket duma! - mennydörögte.

- Nem értem, miből gondolod. Spink elmondta nekem, hogy már kiskorától gyűjti a bélyeget, és én semmi hihetetlent nem találtam a történetében. Mindenesetre azon erősködik, hogy a bélyeg az övé.

- Tőlem addig erősködhet, amíg megfeszül!

Lady Adela felvonta a szemöldökét.

- Igazán, apa, nem értem, miért csapsz ekkora felhajtást e körül a bélyeg körül.

- Felhajtást?

- Úgy értem, úgysincs semmi esély rá, hogy a bélyeg a tiéd, de mégiscsak kell hogy legyen gazdája. És miért éppen Spinké ne lehetne? Egész biztos, hogy Mr. Rossiter adta neki. Ez pont olyasmi, amit egy amerikai tenne.

- Én viszont továbbra is ellenzem, hogy Spinknek add a bélyeget, amíg csak elő nem keríti valahonnét Rossitert. Azt állítja, hogy az albumot tőle kapta? Rendben, de akkor kerítse is elő!

- Elő fogja keríteni.

Halvány reménysugár csillant meg az elcsüggedt Lord Shortlands előtt.

- Tehát még nem adtad oda neki a bélyeget?

- Pusztán az ő állítása alapján természetesen nem. Azt mondta, Rossiter feltehetően Londonban tartózkodik, így odament, hogy megpróbálja megkeresni. A bélyeg addig is biztonságban van, jó helyre zártam. Á, itt a tea! - örvendezett Lady Adela.

Lord Shortlands, bár ez idő tájt általában szívesen vette a maga csésze teáját, most mégsem tört ki a lányáéhoz hasonló üdvrivalgásban. Vakon maga elé meredt, miközben azt kívánta, bárcsak ott lenne mellette a kedves Aloysius McGuffy, hogy keverjen neki vagy hat-hét adaggal a méltán híres koktéljaiból.

10. fejezet

Dallal az ajkán és diadalmasan csillogó szemmel, vidáman nyomva a gázt és hanyagul dudálgatva, ahogy a motorján hazafelé sietett Londonból, Mervyn Spink olyan ember benyomását keltette, aki majd kibújik a bőréből örömében. Csak azért nem veregette hátba magát, mert mindkét kezét a kormányon kellett tartania.

Mervyn Spink csodaszépnek látta a világot. Fölnézett a kék égre, a fodros felhőkre, nézte a kerge pillangókat, a vadvirágoktól szinte ragyogó élősövényt, a hosszan elnyúló búzamezőket, melyek, amint a könnyű szellő végigborzolta őket, éppen úgy festettek, akár a bársony, ha rossz irányba simítják, és ez az egész mind nagyon tetszett neki. Ha nem is kezdett el trallalázni, csak hajszál híja volt. E percben egész Kent megyében bajosan lehetett volna nála derűsebb komornyikot találni.

Lord Shortlands látványa, amint a kastélykapun kívül, az úton ácsorog, csak tovább fokozta jókedvét. Már alig várta,

hogy találkozzék vele. Ez a bélyegügy biztosan komoly csapást jelentett vetélytársának, vélte az igazsághoz híven, és kárörvendeni akart a másik baján. Mervyn Spink azt vallotta, hogy az embernek nem szabad kesztyűs kézzel bánnia a vetélytársaival.

Leállította a motorkerékpárt, és ülepét felemelve a nyeregből, leszállt.

- Á, Shortlands! - mondta.

Lord Shortlands összerezzent. Természetes pirospozsgás arcszíne mélybíbor árnyalatot öltött, és két szeme úgy kimeredt, hogy szinte kocsányon lógott, akár a csigáé vagy a fűrészes garnélaráké.

- Hogy merészel így szólítani engem?

Mervyn Spink márványsima homlokán egy függőleges ránc jelent meg.

- Ezt a kérdést jobb, ha egyszer és mindenkorra tisztázzuk, Shortlands - mondta hűvösen. - Azt várja tőlem, hogy méltóságos uramnak hívjam, igaz? Ha a kerítés túlsó oldalán állnánk, addig mondanám magának, hogy méltóságos uram, míg csak ketté nem áll tőle a fülem. De ha nem vagyok szolgálatban, és a nyílt országúton futunk össze, akkor nem vagyok az alkalmazottja.

Igazán remek okfejtés volt, jól megválogatott szavakkal előadva, de Lord Shortlands tovább zúgolódott: - De bizony hogy az!

- Nem, nem vagyok. Akkor csak úgy találkozunk egymással, mint férfi a férfival. Ha pedig mégis másképpen gondolná, csak menjen panaszra őladységéhez! Persze, akkor mindenbe be kell avatnia őt, és el kell neki magyaráznia, hogyan is állnak közöttünk a dolgok. Engem nem zavar, ha maga nem bánja.

A bíborszín eltűnt Lord Shortlands arcáról. Akinek olyan magas a vérnyomása, mint az övé, az a szó szoros

értelmében nem képes rá, hogy elsápadjon, ám neki most mégis csaknem sikerült ezt a bravúrt véghezvinnie. E szavak felidézte kép láttán az az érzése támadt, mintha hirtelen eltávolították volna a hátgerincét, hogy aztán valami kocsonyás anyaggal pótolják. Modora, mely eladdig egy középkori hűbérúréra hajazott, amint éppen egy vazallust vagy egy hitvány cenket tanít móresre, gyökeres változáson ment keresztül; már-már olyan lett, mintha csak egy örvös galamb turbékolna a párjának.

- Semmi gond, Spink. Minden rendben. Az egész... öööö... igazán nem is olyan fontos.

- Oké-zsoké, Shortlands.

- Csak egy apró formaság. Hogy is állunk azzal a bélyeggel?

- Miért, hogy állunk vele?

- A lányom szerint maga azt állítja, hogy a magáé.

- Úgy van.

- Azt is mondta, hogy maga szerint attól a Rossitertől kapta. Egy szavát se hiszem el! - kiáltotta Lord Shortlands, kinek modorába valamelyest visszatért az iménti hév. Harcos ősei szelleme újból erőre kapott benne, és ha ő maga lett volna Lady Adela Topping, akkor sem lehetett volna eltökéltebb. - Ez csak mese habbal!

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Mervyn Spink - a komornyikok szakszervezeti alapszabályzatának első pontjában foglaltakkal éles ellentétben - fel akarna nevetni. De úrrá lett gerjedelmén, és sátáni kacaj helyett mindössze egy szelíd mosolyt eresztett meg.

- Ide figyeljen! - kezdte. - Mondok én magának valamit!

Mi ezt a komornyikot eddig csak a legjobb formájában láttuk, mint a malátakávék avatott hordozóját és olyan férfiút, akinek megjelenése még egy hercegi háznak is dicsőségére válna. Mindeddig csupán arról az egyetlen

hibájáról szerezhettünk tudomást, hogy néhanap feltesz tíz ruppót a fél hármas futamra. Most azonban letépte álarcát, és itt állt előttünk a maga meztelen valójában, mint korunk Machiavellije. Az írógép billentyűi is riadtan összeakadnak, ahogy lejegyzik szavait, és még Lord Shortlands is – pedig mindvégig tisztában volt vele, hogy valami suskus van a dologban - csak ámult és bámult.

- Igaza van, Shortlands, ez *tényleg* csak mese habbal. De mit tehet ellene? Semmit. Az égvilágon semmit sem tehet ellene.

Jó érvelés volt, és ezt Lord Shortlands is belátta. Vastag habhegyek borították a mesét, ő mégsem tehetett semmit, hogy tisztázza a helyzetet. Félelme Adela lányától nemcsak lakatot tett a szájára, de béklyóba is verte. A tehetetlenség megalázó érzésétől gyötörve csupán egy tompa nyögést hallatott. Augustus Robb, hasonló helyzetben, azt mondta volna, hogy: „Hűha!" Jelenteni azonban mindkettő ugyanazt jelentette.

- Az ifjú Rossiter egy szál albumot sem adott nekem. Sőt, még soha életemben nem is láttam azt a vackot. De van egy színész unokaöcsém, aki karakterszerepeket játszik, és szinte semmitől sem riad vissza, ha tudja, hogy neki is leesik belőle valami. Szóval, holnap is eljátszik majd egy szerepet. Épp most beszéltem vele, és mindent elrendeztünk.

Spink itt rövid szünetet tartott, és kissé elborult az arca. Elégedettségének levesébe ugyanis egy légy pottyant bele: úrrá lett rajta a sanda gyanú, hogy ha csak egy kicsit is jobban strapálja magát a tárgyalások elején, unokaöccse talán ötven fonttal is beérte volna - ahelyett, hogy addig szívóskodik, amíg eléri, hogy tíz font előleget kapjon, majd az üzlet lebonyolításakor még további kilencvenet. De az az ember, aki ezerötszáz fontot készül bezsebelni,

megengedheti magának, hogy nagylelkű legyen, így ahogy folytatta, már ismét nekividámodott.

- Elmondom őladységének, milyen szerencsém volt, mert sikerült elcsípnem Mr. Rossitert éppen egy nappal azelőtt, hogy Franciaországba utazott volna. Mr. Rossiter örömest megszakítja útját Dover felé, és eljön a kastélyba, hogy megerősítse a bélyeggel kapcsolatos sztorimat. Nagyjából ebédidő tájt fog találkozni vele. Erről ennyit. Ezt nevezem én gömbölyűnek.

Lord Shortlands nem válaszolt. Megfordult, és hazafelé kezdett botorkálni. Mervyn Spink a motorkerékpárját tolva haladt mellette.

- Szép esténk van, méltóságos uram - mondta tiszteletteljesen. Közben átértek ugyanis a kerítés túloldalára. - A jó idő tovább tart, méltóságos uram.

Legalább úgy hízott a mája attól, hogy társa arcát lesheti, mint ahogy várta. Lord Shortlands szakasztott úgy festett, mint a másnapos Stanwood Cobbold. Ahogy tekintetét a helyi állat- és növényvilág felé fordította, Mervyn Spinkben nőttön-nőtt a jókedv. Őszinte örömét lelte a virágzó orgonabokorban az út bal oldalán, meg abban a piros csőrű madárban, amelyik egy fára telepedett le az út jobb oldalán. Talán az lehetne a legjobb bizonyíték túláradó vidámságára, hogy képes volt még Cosmo Blair külsejében is valami lenyűgözőt találni. Mivel e jeles férfiú, amint épp cigarettázva feléjük tartott - bár fél tucat színdarab szerzője volt, melyek mind Angliában, mind az Egyesült Államokban szép pénzt hoztak neki a konyhára -, igencsak távol állt attól, hogy szemet gyönyörködtető látvány legyen. Az átlagember, ha pillantása Cosmo Blairre tévedt, egy gyors pislogás után legtöbbször sietve másfelé nézett.

A sikeres színműírók általában elég nyiszlettek szoktak lenni. Növésükre nézve legtöbbször igencsak hórihorgasak,

ám a szélességük elhanyagolható. Cosmo Blair új irányzatot képviselt, amennyiben alacsony volt és zömök. Lord Shortlands nagybélű naplopónak titulálta, és bár az ötödik gróf elfogult volt vele szemben, mivel ifjú vendégének megvolt az a rossz szokása, hogy „Kedves Shortlandsem"-nek hívja őt, és minden második szavába belekötött -, azért azt meg kell adni, hogy az ellene felhozott vád nem volt teljesen alaptalan.

Cosmo Blair csillogó szemüvegén keresztül mustrálgatta az útjába kerülő párost.

- Á, kedves Shortlandsem!

Lord Shortlands olyan hangot hallatott, mint az amerikai barnamedve, ha megakad a csont a torkán.

- Á, Spink!

- Jó estét, uram!

- Furikázott egyet?

- Igen, uram.

- Szép esténk van.

- Rendkívül kellemes, uram.

- Ó, jut eszembe, Spink! - folytatta Cosmo Blair.

Ő is remek hangulatban volt. A teához pirítóst szolgáltak fel, ami csak úgy úszott a vajban, épp ahogy ő szerette, és tea után újból felolvasta Clare-nek a darabja második felvonását. A lány őszinte elismerése igen jólesett neki; lelkét eltöltötte a minden embertársa iránti jóindulat, és ezt az érzést a tavaszi este szépsége csak még tovább fokozta. Mervyn Spinkre nézett, és boldog volt, hogy módjában áll valami szívességet tenni neki.

- Jut eszembe, Spink, emlékszik rá, hogy a minap megkért, ajánljam be valahová a maga színész unokaöccsét? Roland Winter, ugye azt mondta, így hívják?

- Roland Winternek hívják, igen, uram.

- Dolgozik most valahol?

- Nem, uram. Jelenleg épp nincs elfoglaltsága.

- Akkor lenne neki valami abban a darabban, amit most írok. Furcsa dolog ez, kedves Shortlandsem - szívott egyet a cigarettáján Cosmo Blair -, hogy az ember milyen feledékeny is tud lenni. Ahogy én is megfeledkeztem kedves barátunk, Spink unokaöccséről. Mióta csak róla beszélt, egyre azon törtem a fejem, honnan is olyan ismerős nekem a Roland Winter név, de csak ma délután ugrott be. Tavaly fellépett az egyik műsoromban, és igazán... Azt akarta mondani, hogy „jó volt", de a szavak döbbent felkiáltássá váltak ajkán. A motorbicikli kicsúszott Mervyn Spink erőtlen ujjai közül, és hatalmas csattanással ért földet.

-Ön ismeri az unokaöcsémet, uram?

-Ó, hogyne ismerném. Magas, sovány fickó, az egyik szemére egy kicsit kancsít, és olyan fura szája van. Vörös a haja, igaz? Igen, most már emlékszem, hogy vörös haja van. Csak mondja meg neki, hogy keresse meg Charlie Cockburnt a St. George-nál. Majd írok Charlie-nak pár sort.

Cosmo Blair, miután ekkora jótettet vitt véghez, elégedetten folytatta útját, Lord Shortlands pedig egy „Hah!" felkiáltásban tört ki.

-Na, most hogyan is állunk, Spink?! - kurjantotta győzedelmesen.

Mervyn Spink semmit sem szólt. Nagyon szerencsétlen képet vágott.

- Ha ez a szörnyszülött Blair olyan jól ismeri a maga szörnyszülött unokaöccsét - folytatta Lord Shortlands, részletesen kifejtve a dolgot, hogy akár a legcsökevényesebb elme számára is érthető legyen -, akkor hogy a csodába akarja őt a kastélyban bemutatni ahelyett a szörnyszülött Rossiter helyett? Megbukott, Spink! Galád cselszövése rút kudarcba fulladt!

Mervyn Spink válaszra sem méltatta. Komoran emelte fel a földről a motorkerékpárt, komoran ült fel a nyergébe, komoran adott gázt és hajtott el a falu felé. Azt is mondhatnánk, hogy ebben a percben bajosan lehetett volna nála komorabb komornyikot találni egész Kent megyében.

Szíve, mely addig olyan pihekönnyű volt, most egyszeriben ólomnehéz lett. A kék égre nézett meg a fodros felhőkre, és rájött, hogy ki nem állhatja őket. A kerge pillangók jelenlétét is zokon vette. A búzamező pedig szinte sértette a szemét. Kevés dolog képes gyorsabban beárnyékolni egy komornyik napsugaras nézőpontját - aki épp nagyban gratulál magának ahhoz, hogy milyen zseniális tervet eszelt ki arra nézve, miként kaparintson meg egy halom pénzt -, mint az a felfedezés, hogy ez a terv, mindenféle szeszélyes és előre nem látható véletlenek sorozata folytán, dugába dőlt.

A pokolba! - merengett magában mélabúsan Mervyn Spink.

Megállt a postánál, és feladott egy táviratot az unokaöccsének, röviden lemondva a megbeszélteket, majd komoran a kastélyba hajtott, és a tálaló magányába menekült.

Egy ideje már ott üldögélt, s a költővel érzett, aki úgy fogalmazott, hogy minden írott és kimondott szó között a legszomorúbb az, hogy: „volna", amikor megszólalt Lady Adela szobájának csengője.

Lehet, hogy fáj a szív, ám a csengőkre akkor is válaszolni kell.

- Asszonyom?

- Ó, Spink, Mr. Cobbold megérkezett. Nézzen már utána, nincs-e szüksége valamire!

- Igenis, asszonyom!

- Sikerült megtalálnia Mr. Rossitert?

- Nem, asszonyom. Sajnálattal közlöm, hogy ez az úriember jelenleg nem tartózkodik Londonban.

- De azért kapcsolatba tud majd lépni vele?

- Egészen biztosan, asszonyom.

Mervyn Spink elment, hogy a dolga után nézzen. Attól sem lett jobb a kedve, hogy egy olyan emberrel veheti fel újra a kapcsolatot, akivel egykor igen jó viszonyban volt. Mialatt Mr. Ellery Cobbold fényűző Great Neck-i házánál szolgált, Stanwood kellemes társaságnak és rokonléleknek bizonyult, azt is lehetne mondhatni, hogy jó haverok voltak. Stanwood, mint igazi társas lény, gyakran benézett hozzá egy italra, meg némi csevelyre, és többször is együtt mentek bokszmeccsekre.

Azonban amint a Kék Szoba felé tartott, Spinknek még mindig nehéz volt a szíve.

11. fejezet

A Kék Szobában tartózkodó Mike, aki már átöltözött a vacsorához, igencsak elégedett volt a szállásával. Lord Shortlandsen, a mai idők e várfogságra kárhoztatott emberén minden, Beevor kastéllyal kapcsolatos dologtól csak egyre jobban úrrá lett a mélységes borzadály, de Mike-nak, akire ez a környezet még az újdonság varázsával hatott, a Kék Szoba olyan Kék Szoba volt, amilyet csak kívánhat magának az ember.

Ablakai, ahogyan a ház úrnője is említette, a rózsakertre néztek, azon túl pedig gyönyörű kilátás nyílt erdőre-mezőre; az előbbiben varjak károgtak, az utóbbiban nyulak szökdécseltek. Ráadásul a szoba berendezése is kellemes, mi több, pazar volt. Különösen a karosszék nyerte el Mike

tetszését. Az angol vidéki házakban a vendég legtöbbször azon kapja magát, hogy valami kényelmetlen és egyenes támlájú hogyishívjákkal szúrják ki a szemét (amit a spanyol inkvizíció valamely belsőépítészének egy kései utódja készített), de ez a karosszék egyenesen pihenésre csábított.

Épp kényelmesen elnyúlt benne, lábát az asztalra téve, miközben epekedve gondolt Terryre, amikor megzavarták az ábrándozásban. Kinyílt az ajtó, és egy jóképű idegen lépett a szobába, aki öltözete és viselkedése alapján csakis a kastély komornyikja lehetett. Mike érdeklődve mérte végig. Tehát ez itt Spink, aki a szerelmi vetélkedés folytán már oly sok fejfájást okozott Lord Shortlandsnek; a pezsgőbontó szépfiú, aki egykor azzal fenyegetett, hogy őlordsága édenkertjében eljátssza a kígyó szerepét. Mike meg tudta érteni, hogy egy ilyen férfitól bármelyik earl tarthatott volna.

- Jó estét, uram!

- Jó estét!

Spink ajkán, bár a szíve még mindig nehéz volt, halvány, tiszteletteljes mosoly jelent meg; annak a komornyiknak a mosolya, aki éppen azt fedezte fel, hogy a vezetőség részéről nevetséges félreértés történt. A főhadiszálláson azt mondták neki, hogy Stanwood Cobboldot találja a Kék Szobában. Nos, ez itt kétségtelenül a Kék Szoba, ebben nincs semmi hiba, de az előtte lévő férfi nem az ő régi cimborája.

- Elnézését kérem, uram, bizonyára rosszul értettem őladységét. Úgy hallottam, mintha azt mondaná, hogy ebben a szobában Mr. Cobbold tartózkodik.

- Én vagyok Mr. Cobbold.

A komornyikok nem szoktak összerándulni. Spinknek épp csak pár szál szempillája rebbent meg.

- Mr. Stanwood Cobbold?

- Pontosan.

Rövid szünet után Spink azt kérdezte: - Csakugyan, uram?

Ha egy komornyik a Kék Szobába lépve egy vízilóképű Stanwood Cobboldra számít, ám helyette egy olyan férfival találja szemben magát, akinek az arca Adoniszéval vetekszik, annak nagyon ostoba komornyiknak kell lennie ahhoz, hogy ne kezdjen rögtön arra gyanakodni: itt bizony igencsak bűzlik valami. Spink, igen jófejű lévén, szinte szédelgett a szobában kavargó szagorgiától, és a szemébe rideg, barátságtalan kifejezés költözött.

Ezzel egy időben - hiszen ha volt rá esély, hogy bármi haszna lehet a dologból, úgy működött az agya, mint a dinamó -, megkísértette a gondolat, hogy most alkalma lehet kiköszörülni az anyagi helyzetén esett csorbát. Olyan, kastélyokba látogató fiatalemberek, akik Stanwood Cobboldnak adják ki magukat, miközben valójában nem is Stanwood Cobboldok, csakis akkor tesznek így, ha jó okuk van erre, és egy komornyik, aki ismeri a titkukat, bizton számíthat rá, hogy megfizetik a hallgatását. Mervyn Spink szerint a dolgok kezdtek jóra fordulni.

- Szabad egy megjegyzést tennem, uram?

- Ki vele!

- Csak azt kívántam megjegyezni, hogy én igen jól ismerem Mr. Stanwood Cobboldot.

Mike belátta, hogy tévedett a karosszékkel kapcsolatban. Azt hitte róla, hogy kényelmes, de valójában tűzforró volt. Gyorsan fel is pattant róla.

- Tényleg?

- Igen, uram. Csaknem egy éven keresztül az idősebb Mr. Cobbold Great Neck-i otthonában álltam alkalmazásban, és naponta láttam Mr. Stanwoodot.

Mike végigfuttatta az ujját a gallérján. Amikor felvette, még kényelmesnek érezte, de most szinte fojtogatta.

- Ez egészen más megvilágításba helyezi a dolgot - mondta.

- Számítottam is erre, uram.
- Új és igen érdekes megvilágításba.
- Igen, uram.

Az a tény, hogy a másik még mindig „uram"-nak szólítja, azt sugallta Mike-nak, hogy társa nem ragadtatta magát arra az elhamarkodott következtetésre (miként egy kisebb kaliberű komornyik tette volna), hogy ő az ezüstnemű eltulajdonítása végett jött a Beevor kastélyba. Nem vitás, hogy lehet valami impozáns a megjelenésében, valami lenyűgözően méltóságteljes a viselkedésében, amiért ez a férfi elvetette ezt a magyarázatot, holott ittlétének egyik logikus indoka lehetett volna.

Mike ebből némi bátorságot merített. Ő lett volna a legutolsó, aki kétségbe vonja, hogy a helyzet még mindig elég zavarbaejtő, de eszébe jutott, hogy mindenkinek megvan a maga ára, és ha minden követ megmozgatnak, talán képesek lesznek mindkettejük számára előnyös megoldást találni. Egy szó, mint száz: a Kék Szobában akkor két férfi, de egy gondolat volt.

Mike abban a reményben folytatta, hogy végül majd csak sikerül közös nevezőre jutniuk.

- Ha jól tudom, a maga neve Spink, igaz?
- Igen, uram.
- Akkor üljön ide ehhez az asztalhoz, Spink. Mint látja, ez egy kerek asztal, ami az ilyen esetekben szinte nélkülözhetetlen. Mindenekelőtt, Spink, meg kell őriznünk a nyugalmunkat.
- Igen, uram.
- Nem szabad zavarba jönnünk. Össze kell dugnunk a fejünket a kerek asztal felett, hogy jó alaposan kivesézzük a dolgot. Csendesen, higgadtan, a kölcsönös megértés szellemében.
- Igen, uram.

- Azzal kezdem, hogy beismerem: nem vagyok Stanwood Cobbold.

- Nem, uram.

- Nagyon jó. Eddig megvolnánk. Ám most óhatatlanul felmerül a kérdés: *kicsoda* vagyok? Van valami ötlete?

- Nem tudom a vezetéknevét, uram, de megkockáztatnám a feltevést, hogy Michael a keresztneve.

- Nahát, ez igazán hátborzongató!

- Azt a feltevést is megkockáztatnám, hogy ön Mr. Stanwood egyik barátja, és ő beleegyezett, hogy ön itt Stanwood Cobboldként szerepeljen, mivel Lady Teresa társaságában kíván lenni.

- Hogy csinálta ezt? Mi a trükkje?

Mervyn Spink finoman elmosolyodott.

- Nemrég egy szenvedélyes hangvételű levél érkezett Lady Teresa részére, „Mike" aláírással.

- Szent isten! Csak nem mutatta meg mindenkinek?

- Nem, uram. A személyzet egyik tagja véletlenül megpillantotta az ön levelét az őladysége toalettasztalán lévő dolgok között, és miután tüzetesen elolvasta, beszámolt róla a személyzeti fertályon.

Mike arcát heves véráram öntötte el. Kicsit még a fogát is megcsikorgatta.

- Nahát, micsoda minden lében kanál inasok vannak itt!

- Az egyik szobalány volt az, uram. Megdorgáltam érte.

- A nyakát nem tekerte ki?

- Ez nem jutott eszembe, uram.

- Nagy kár, hogy elszalasztotta ezt a remek lehetőséget. Legalább jól mulatott rajta?

- Nem, uram. Nagyon szigorú megrovásban részesítettem.

- Mármint a levelemen. Tetszett neki, amit írtam?

- Igen, uram.

- Szuper. Az ember igazán örül annak, ha a leveleit mindenhol zajos siker fogadja. Augustus Robb is jónak találta. Ő még azelőtt nézte át, hogy feladtam volna.

- Uram?

- Egy londoni kritikusom. Maga nem ismeri. Ha valaha is összefutnának, mutassa be őt a szobalánynak. Biztosan szívesen megvitatnák az irodalmi stílusomat. De mivel maga már úgyis mindent tud, beismerem: valóban azért jöttem ide, hogy Lady Teresa közelében legyek. És most mihez kezdjünk? Mellesleg a nevem Cardinal.

- Gyakran hallottam, amint Mr. Stanwood önt emlegeti.

- Az könnyen meglehet. Régi barátok vagyunk. És igaza volt, amikor feltételezte, hogy áldását adta itteni működésemre. Teljesen odavolt tőle.

- Mr. Stanwoodtól pont ezt a hozzáállást várja az ember. Érző szíve van, így aztán mindent megtesz, ami csak módjában áll, hogy egy barátja szerelmi ügyét támogassa. De az imént azt kezdte el mondani, uram...

- Igen, térjünk csak vissza a tárgyra: most mihez kezdjünk?

- Uram?

- Ugyan már, Spink, használja az eszét! Maga is beláthatja, milyen fontos, hogy a maga titoktartása felől nyugodtak legyünk. Ha csak egy szót is szól a főnökasszonynak, én eláshatom magam.

- Csakugyan, uram.

- És hogyan lehetne a maga száját betapasztani?

- Nos, uram, ha szabadna egy javaslattal élnem...

- Tessék, magáé a pálya!

- ... akkor azt ajánlanám, hogy esetleg barátilag is megegyezhetünk.

- Pénzügyi természetű megegyezésre gondol?

- Olyanra, uram.

Mike megkönnyebbülten felsóhajtott. Úgy volt, ahogy remélte. Minden követ megmozgattak, és az egyik alatt rá is bukkantak a megoldásra. Olyan sugárzó arccal nézett Spinkre, ahogyan az athéni lakosok nézhettek a futárra, amikor meghozta nekik a jó hírt Marathónból, miszerint legyőzték a perzsákat.

- Ez a beszéd! Tehát végre tisztáztuk a helyzetet, és ezennel a tárgyra térhetünk. Mi a véleménye egy tízesről?

- Nem igazán vagyok elragadtatva tőle, uram.

- Tíz font nem piskóta, Spink.

- Kétszázhoz képest viszont szerény összeg, uram.

Rövid szünet után Mike elnevette magát.

- Fura, hogy az ember néha a tulajdon fülének sem hihet. Egy percre komolyan azt hittem, hogy maga kétszáz fontot mondott. Csalóka visszhangok vannak ebben a szobában.

- Pedig valóban kétszáz fontot mondtam, uram.

Mike csettintett egyet a nyelvével.

- Figyeljen csak ide, Spink! Nagyon jó kis móka volt, és igazán élveztem az előadást, de ne vesztegessük tovább egymás idejét. Igazából húszra gondolt, nemde?

- Nem, uram. Kétszázra gondoltam. Mr. Stanwood gyakran tett említést arról, mennyire jövedelmező is az ön hollywoodi munkája, és bizonyára ön is úgy ítéli meg: kétszáz font csekély ár azért, hogy huzamosabban is ebben a kastélyban tartózkodhasson. Legalábbis a levele hangneméből ítélve.

- Én nem lovagolnék annyit azon a levélen. Mert még az is lehet, hogy behúzok magának egyet.

- Ahogy gondolja, uram.

- Ami azt illeti, máris eléggé bizsereg az öklöm.

- Ezt sajnálattal hallom, uram.

- Kétszáz font!

- Megvan rá az okom, hogy ezt az összeget kérjem, uram.

- Tudom.
- Őlordsága a bizalmába avatta önt, uram?
- Kívülről fújom az egészet. És ez a másik ok, amiért vacillálni kezdtem. Már önmagában az is elég rémes, hogy kiköhögjek kétszáz fontot, és akkor még ott van az ügy Lord Shortlands-féle aspektusa is. Ettől teljesen padlóra kerülne. Minden reményének és álmának búcsút inthetne.
- Senkinek sem lehet fenékig tejfel az élete.
- Tessék?
- Csak arra céloztam, uram, hogy ha rántottát akarunk készíteni, előbb föl kell törni a tojásokat.
- Komolyan rántottáról kell ilyenkor beszélnie, Spink? Azt, remélem, tudja, hogy maga egy akasztanivaló, hitvány zsaroló?
- Igen, uram.
- És nem viszolyog önmagától?
- Nem, uram.
- Erre már igazán nincs mit mondanom.
- Az íróasztalon talál tollat és tintát, uram.
Mike lassan az íróasztalhoz ment, és kézbe vette a tollat.
- Csak az vigasztal, ha arra gondolok, hogy végül teljesen elhatalmasodik magán a mohó zsarolási vágy, és végül csak azt kapja, amit érdemel - mondta. - Szinte látom a lelki szemeim előtt, milyen sanyarú sors vár magára. Nemsokára megint lehetősége lesz megvágni valakit, és nem tud majd ellenállni a kísértésnek. És aztán újra meg újra, míg egyre jobban és jobban bele nem süllyed a bűn fertőjébe. Evés közben jön meg az étvágy, Spink.
- Igen, uram.
- Nem érzi úgy, hogy most kéne kiszállnia, amíg még lehet?
- Nem, uram.

- Ha így gondolja, ám legyen. Akkor hát előre, rajta, egészen a komor végkifejletig! Úgy lesz, ahogy mondtam: maga addig pumpolja majd a népséget, amíg csak rá nem fázik, ahogy mindenki, aztán puff neki, máris a vádlottak padján csücsül, és a bíró imígyen szól majd: „Örülök, hogy megismertem magát, mákvirág". És jó pár évre bekasztlizza, hogy elvegye a kedvét a bűnözéstől. Látogatási napokon majd elmegyek, és pofákat vágok magára a rácsokon keresztül.

- Nagyon fogok örülni, ha meglátogat, uram.

- Majd nem örül, ha meglátja a csúf pofákat. Hányadika is van ma?

- Május tizenkettedike, uram.

- És magának mi a keresztneve?

- Mervyn, uram.

- Szép neve van!

- Az anyám is így gondolta, uram.

- Hát képes ilyenkor az anyjára gondolni, amikor éppen kétszáz fontot vasal ki egy vadidegenből?

- Igen, uram.

- Jól gondolja meg, Spink! Az édesanyja magára néz a mennyekből...

- East Dulwichban él, uram.

- Hát akkor East Dulwichból. Érvelésemet illetően ez se nem oszt, se nem szoroz. Az édesanyja magára néz East Dulwichból...

- Ha lenne szíves a csekket nyitva hagyni...

- Rendben. Tessék, fogja!

- Köszönöm, uram!

- Igen, az édesanyja...

Mike elhallgatott. Valaki kopogott az ajtón.

- Szabad!

Lady Adela lépett be a szobába.

- Gondoltam, jövök és megnézem, mindent rendben talált-e, Mr. Cobbold - mondta Lady Adela sugárzó mosollyal. - Hogy tetszik a szobája?

- Köszönöm, a szoba remek.

- Úgy sejtem, maga meg Spink jól elbeszélgettek a régi szép időkről. Mondta nekem, hogy egy ideig az apja komornyikja volt. Milyennek találta Mr. Cobboldot, Spink? Sokat változott, mióta utoljára látta?

Mervyn Spinknek voltak olyan tulajdonságai, melyek folytán széles körben nagy népszerűtlenségnek örvendett, de a bérét mindig megszolgálta.

- Szinte semmit sem változott, asszonyom. Ahogy megláttam, azonnal sok kedves emlék jutott róla eszembe. Amíg az Amerikai Egyesült Államokban tartózkodtam, Mr. Stanwood mindig nagyon kedves volt hozzám, asszonyom.

A folyosó vége felől egy bajba jutott férj panaszos siráma hallatszott. A lumbágó markában sínylődő Desborough Topping sehogy sem boldogult a nyakkendője megkötésével. Lady Adela úgy rontott ki a szobából, akár az anyatigris, ha meghallja a kölyke sírását.

- Köszönöm, Spink - mondta Mike.

- Nincs mit, uram.

- Ez a kerek mese igazán jól jött nekem.

- Igen, uram.

- Bárcsak én is tehetnék magáért valamit, hogy viszonozzam a szívességét.

Mervyn Spink jóindulatúan elmosolyodott.

- Máris tett értem valamit, uram.

- A csekkre gondol? Elégedett vele?

- Nagyon is, uram.

- Hát, ez szuper. Magát könnyű boldoggá tenni. Viszont az a csekk fabatkát sem ér. Mint látja, a „Michael Cardinal" nevet írtam rá, ezért a bank úgy vágná a maga képébe,

ahogy a kuncsaftokat hajigálják ki a vadnyugati szalonokból. Mert tévedett, amikor azt hitte, hogy Michael a keresztnevem. Engem Mycroftnak hívnak, akárcsak Sherlock Holmes fivérét, és a bejelentett aláírásomon is az szerepel. Pedzi már?

Mervyn Spink megtántorodott. Simára borotvált arca eltorzult. Ha bajusza lett volna, pont úgy festett volna, akár egy becsapott baronet.

- Egyenesen őladységéhez megyek...

- És elmondja neki, hogy érzékcsalódás áldozata lett, amikor azt állította: csakugyan én vagyok az a Stanwood Cobbold, aki mindig olyan kedves volt magához, amíg az Amerikai Egyesült Államokban szolgált? Én ezt a maga helyében nem tenném. Csak egy csomó fárasztó magyarázkodás lenne a vége. Nem, nem, szerintem ezt az ügyet nyugodtan lezártnak vehetjük. Igazán örömteli nap ez az édesanyjának, Spink. Szeretett fiának végül mégsem kellett olyan bűnt elkövetnie, amelytől az ő gyengéd lelke visszariadt volna. Ha engem kérdez - mondta Mike -, én arra tippelek, hogy most éppen énekszóval járja körbe East Dulwichot.

12. fejezet

Lord Shortlands lassan kezdte összeszedni magát. Egy olyan apának, akit a lánya úgy kezel, mint egy rakoncátlan kölyköt (tudniillik sokszor a legkisebb vétségért is a sarokba állítja és megvonja tőle a zsebpénzt), mindig rendkívül óvatosan kell eljárnia, hiszen számára hatalmas kockázatot jelent, ha ennek a lánynak a házába a várva várt vendég helyett egy cseregyereket csempész be. Az ötödik gróf, mivel mindezzel tökéletesen tisztában volt, Mike Beevor

kastélybeli látogatásának kezdetén a szélsőséges érzelmek teljes skáláján ment keresztül.

Először is a mindent elsöprő félelem kerítette hatalmába. Emiatt minduntalan összerezzent a váratlan zajoktól, és mélységesen átérezte, min mehetett keresztül Damoklész - akiről az iskolában olvasott - a folyton a feje fölött függő kard miatt. Aztán titkon éledezni kezdett benne a remény, amitől elkocsonyásodott hátgerince lassacskán újból szilárd formát öltött. De csak a harmadik nap estéjén jutott el odáig - ahogy a vacsora előtt a dolgozószobájában Whiskers kutya bordáit dögönyözte (az eb szerencsésen felépült pár nappal ezelőtti gyengélkedéséből) -, hogy némi bizakodással tudott a jövőbe nézni. Úgy érezte, a nagy balhé után a kedélyek lassan kezdenek végre egy kicsit lecsillapodni.

Ami viszont a csúszómászó Spink ténykedését illeti, afelől még mindig nem sikerült teljesen megnyugodnia. Ezt az emberbe oltott hüllőt ugyan mindeddig ügyesen leszerelték, de őlordságában azért ott bujkált a félelem: vajon mit tartogat még a közeljövő? A komornyikok, tudta jól, olykor elbuknak ugyan, de képesek újra talpra állni, és a hideg is kirázta, ha arra gondolt, milyen kevésen múlt Mervyn Spink sikere. Tisztában volt vele, hogy ha az ő fiatal Cardinal barátjának az agya nem kapcsol olyan szélsebesen, akkor bizony óriási hétvégéjük lett volna a csúszómászóknak.

Mike beszámolója a Mervyn Spinkkel vívott párbajról velejéig megrázta Lord Shortlandset. Az ötödik earl alig talált szavakat, hogy kifejezze csodálatát e pelyhes állú ifjonc bámulatos képességei iránt, aki olyan körülmények közt állt helyt, melyek még egy harcedzett stratégán is könnyen kifoghattak volna. Ugyanakkor egyre kevésbé érte fel ésszel, hogy Terry lánya, ha már egyszer ilyen kérője akadt, miért nem veti magát örömsikollyal a nyakába és kapaszkodik belé mind a tíz körmével.

Elgondolkozva nézett Terryre, miközben a megfelelő szavak után kutatott elméjében. Lánya pár perccel azelőtt jött be a szobába, hogy segítsen neki a kutyust kényeztetni, s most éppen Whiskers pocakját csiklandozta.

- Terry! - kezdte Lord Shortlands, de mielőtt még folytathatta volna, feltárult az ajtó, és a nyílásban Mike jelent meg.

Mike egész lényét gyengéd érzelmek járták át, ahogyan ezt a bájos családi idillt elnézte. Leendő felesége, leendő apósa és leendő kutyája mind ott volt előtte, és éppen mind azt tette, amit tennie kellett. Mi lehetne ennél kedvesebb látvány? De ha nehezére esett is megzavarnia ezt az idilli jelenetet, fontos hírt hozott, melyet okvetlenül meg kellett osztania velük.

- Jó estét, jó estét, Lord Shortlands! - mondta. - Bár valahogy nem igazán szeretem ezt a lordshortlandsezést. Ha már úgyis az apósom lesz, igazán ideje lenne bevezetnünk valami kevésbé formális megszólítást. Hívhatnám, mondjuk, „Papá"-nak vagy „Apu"-nak? Erre nézve Desborough Topping elkeserítően kevés támpontot nyújt az embernek. Azt reméltem, majd csak ellesek tőle valami hasznos ötletet, de csak ritkán szólítja meg magát, és akkor is csak „Öööö"-nek hívja. Nekem pedig nem tetszik ez az „öööö".

- Adela azt akarta, hogy Desborough „atyám"-nak hívja Shortyt - mondta Terry.

- Az atyáért sem vagyok oda igazán.

- Desborough-nak sem tetszett. Ez már neki is sok volt. Úgyhogy most megszólítás helyett inkább csak egyet köhög.

- Köhögni én is remekül tudok.

Lord Shortlandsnek jobb ötlete támadt.

- Hívjál csak Shortynak, ahogy Terry!

- Köszönöm, ez mindent megold - hálálkodott Mike. - Kétlem, hogy a köhögés tényleg olyan jól bevált volna. Egy

örökösen hörghuruttól szenvedő vővel való folytonos kapcsolat hatására az apósban fokozatosan alábbhagy a szeretet lángja, míg végül teljesen ki nem alszik. Irtó unalmas lehet folyton torokpasztillák után nyúlkálni. Akkor hát, Shorty, most biztosan épp azon tűnődik, mi szél hozott erre és miért törtem így rá magukra.

- Kedves fiam!

- Tudom jól, hogy csak alkalmatlankodom. De az a helyzet, hogy hírt hoztam. Mégpedig, tartok tőle, elég rossz hírt. Kapaszkodjon meg!

Dacára annak, hogy Lord Shortlands elméjére - már amennyi volt neki - már kevesebb gond nehezedett, mint pár nappal azelőtt, még most sem kellett neki sok ahhoz, hogy pánikba essék. E baljós szavak hallatán megremegett, mint a nyárfalevél, és (ahogyan azt Mike javasolta) jó erősen megmarkolta a széke karfáját.

- Csak nem jött rá Adela a csalásra? - kérdezte elakadó lélegzettel.

- Nem, nem, nem. Azért ennyire nem rossz a helyzet. Stanwood Cobboldról van szó. Sajnálattal közlöm, hogy a drága, öreg Stanwoodot is körünkben üdvözölhetjük.

Lord Shortlands tántorogni kezdett, már amennyire egy karosszékben ülő ember képes rá, hogy tántorogjon.

- Komolyan mondod?

- Sajnos, igen. Stanwood itt van. Ő maga, személyesen. Életnagyságban.

Terry felsikkantott: - Csak nem itt, a házban?

- Nem, egyelőre még nincs a házban. Jelenleg a helyi fogadóba vette be magát. Délután onnan üzent nekem, s megkért, menjek át hozzá, hogy összedugjuk a fejünket. De célzott rá, hogy előbb-utóbb be akar ugrani hozzánk.

Whiskers ugyan egy mozdulattal jelezte, hogy egyik porcikája valahogyan kimaradt a masszírozásból, de Lord Shortlands momentán nem volt kutyadömöckölős kedvében.

- Édes istenem! Össze fog futni Adelával! Mike azt mondta, pontosan emiatt fő az ő feje is.

- Mert ha összefutnak, és Lady Adela megkérdezi tőle, hogy ő meg ki fia-borja, nyakamat tenném rá, hogy egyből rávágja: „Stanwood Cobbold, asszonyom". Sose szalasztana el egy ilyen remek alkalmat, hogy a lepcses száját jártatva elrontson mindent. Úgyhogy bedobtam apait-anyait, hogy belássa, milyen életbevágóan fontos a fogadóban maradnia és onnan egy tapodtat se mozdulnia. Megnyugtattam, hogy a kastélyban minden remek koponya azon lesz majd, hogy megoldást találjon a problémájára. Tudniillik az történt, hogy közben kapott egy sürgönyt az apjától, aki arra kérte, küldjön neki egy csomó fényképet innen. A háttérben legyen, mondjuk, a kastély belseje, az előtérben pedig Stanwood maga, amint jól láthatóan benne feszít.

- Szent Habakuk!

- A táviratot aznap kapta, amikor elhagytuk Londont, és azóta is egyre azon tipródott, mit tegyen. Előző este támadt az a ragyogó ötlete, hogy ha lejönne ide, kora reggel becsempészhetném őt a kastélyba, hogy levegyem. Fényképezőgépet is hozott magával.

Lord Shortlands összetekeredett, akár egy megsebzett kígyó, és Terry ismét felsikkantott.

- Kora reggel? - sopánkodott Lord Shortlands. - Az egyszerűen végzetes lenne!

- A lehető legrosszabb időpont - értett vele egyet Terry. - Amikor mindenütt szobalányok nyüzsögnek...

- Akik majd betörőnek nézik...

- Sikoltozni fognak...

- Mire Lady Adela is megjelenik a színen, hogy vasszigorral intézkedni kezdjen, és máris nyakig ülünk a szószban - mondta Mike. - Pontosan ez a kép jelent meg előttem is, amint vázoltam a jelenetet. De senkinek sem kell az orrát lógatnia! Nincs ok az aggodalomra!

Igazán jó szándékú bejelentés volt, ám Terry valamiért mégis zokon vette tőle. Mostani sikkantása egy olyan lányra vallott, aki épp jogosan háborodik fel valamin, és ez a sikoly Mike-ot némi töprengésre késztette.

- Mondd csak - firtatta -, hogy tudsz ilyen különös hangokat kiadni? Mintha csak egy alomnyi pár napos kiskutyát hallanék! Sosem hittem volna, hogy emberi torok is képes lehet ilyenekre.

Terry nem hagyta, hogy a társalgás az emberi hangok mellékvágányára terelődjék. - Hogy gondolod, hogy előbb mindenkit halálra rémítesz, aztán meg kijelented, hogy semmi ok az aggodalomra?

- Mert nincs is. Hagytalak én már valaha cserben?

- Nem. De eddig még lehetőséged sem volt rá.

- Ez igaz. De azt hittem, eddigre magadtól is rájössz, hogy nincs olyan patthelyzet, amelyből a Cardinal-féle szürkeállomány ne találna kiutat. Teljesen ura vagyok a helyzetnek.

- Csak nem gondoltál ki megint valamit?

- Hát persze hogy kigondoltam valamit!

- Akkor ezt hamarabb is kinyöghetted volna ahelyett, hogy a szívbajt hozod ránk. Shortynak magas a vérnyomása.

- De még mennyire! - helyeselt Lord Shortlands. - Nálunk családi vonás a kétszáz per száz.

Mike belátta, hogy igazuk van.

- Igen, azt hiszem, jogos a letolás. Az én hibám. Nem tudom, feltűnt-e már nektek, de megvan az a rossz szokásom, hogy előbb koromfeketére festem a helyzetet

csak azért, hogy a végén annál harsányabb legyen az üdvrivalgás. Rengetegen megmosták már a fejem emiatt.

- Nem is csodálom.

- A művészi vénám tehet róla. Imádom fokozni a feszültséget. De ti most a megoldásra vártok tőlem, hát máris előrukkolok vele. Ugye, jól tudom, hogy ez a történelmi kóceráj a tavaszi és nyári hónapokban minden szombat délután nyitva áll a jónép előtt, ha kipengetnek egy ruppót fejenként?

- Hát persze!

- Csak ne hátperszézz nekem ilyen magától értetődően! Neked ez egymillió év alatt sem jutott volna eszedbe!

- Stanwood eljöhet a tömegbe elvegyülve...

- Fényképezőgéppel a hóna alatt.

- Akár a sárga földig lefényképeztetheti magát.

- Anélkül, hogy ez bárkinek is szemet szúrna.

- De mi lesz Spinkkel? Ő szokta a népet körbevezetni.

- Felejtsd már el Spinket. Spink semmit sem tehet. Lapátra tettük. Spink nekünk már vert sereg.

Terry nagyot sóhajtott.

- Tudod, néha egész bámulatos vagy.

- Miért csak „néha"?

- Stanwooddal már meg is beszéltél mindent?

- Még nem. Az ötletroham azután tört rám, hogy otthagytam a fogadóban. Azt tervezem, holnap reggel benézek hozzá, és megnyugtatom. Elég felajzottnak tűnt, amikor elváltunk. Stanwoodnak az a baja, hogy folyton idegeskedik. Mindig emészti magát valami miatt. De nem kellene már a szalon felé vennünk az irányt? Adela nővéredből kinézem, hogy rémes patáliát csap, ha az ember elkésik a vacsoráról!

Lord Shortlands megriadt: - Kongattak már?

- Még nem. De elmúlt nyolc óra.

- Siessünk, siessünk, siessünk! - harsogta Lord Shortlands lelke mélyéig felkavarva, és két lenyűgöző ugrással már kint is volt a szobából.

Mike és Terry valamivel lassabb tempóban követték.

- Tudtad - kérdezte Mike -, hogy egy bolha, amelyik mindössze pár milliméteres, és a súlya csak egy gramm törtrésze, képes harminccentis ugrásokat tenni?

- Nem.

- Pedig ez tény. Apádat figyelve jutott eszembe. Igencsak fürgén mozgott.

- Hiszen a frászt hoztad rá. Halálosan retteg Adelától.

- Nem hibáztatom érte. Ha a Cardinalek egyáltalán tudnák, mi a félelem, én magam is rettegnék tőle. Olyan kemény egy nőszemély, akár a kaszakő.

- Látnod kellene, amikor egy dühös iskolaigazgatónő szerepébe bújik bele.

- Képzelem, milyen lebilincselő látvány lehet. Furcsa, hogy nővér és nővér között ilyen különbségek legyenek. Azt el sem tudom képzelni, hogy bárki is tartson tőled. Neked áldott jó a természeted: kedves, édes és gyengéd vagy, mondhatni, galambszelíd a lelked. Az a fajta lány vagy, akit az ember örömmel vesz, ha körülötte sertepertél. Hozzám jössz feleségül?

- Nem.

- Szerintem hatalmas tévedésben vagy. Ezt majd jól az orrod alá dörgölöm aznap, amikor kart karba öltve lépkedünk az oltár felé, miközben szól a nászinduló. „Hohó!" mondom majd neked. „Ki is erősködött váltig, hogy úgyse lesz a feleségem?" Akkor aztán pisloghatsz.

Lord Shortlandset a szalon ajtajában érték utol, és olyan ügyesen sikerült lecsillapítaniuk, hogy a végén már egész nyugodtnak tűnt. Egyes-egyedül a gongszó - hívták fel rá a figyelmét - dönti el a kérdést, hogy az ember időben

érkezik-e a vacsorához avagy késve, márpedig a gong mindaddig néma maradt.

Olyan sziklaszilárd alapokon nyugodott ez az érvelés, hogy az ötödik earl már képes volt szinte fesztelenül belépni a szobába. Könnyed magabiztossága kissé megingott, látván, hogy ők érkeztek utolsónak, de még így is megőrizte a meglehetősen merész magatartás látszatát.

- Hahó, hahó! - mondta. - Egy kicsit késik a vacsora, igaz?

Egy halvány ránc nem sok, annyi sem jelent meg Lady Adela homlokán. Egész barátságosnak tűnt.

- Igaz - felelte. - Megkértem Spinket, hogy tíz perccel később tálaljon. Megvárjuk Mr. Rossitert.

A szobába érve Lord Shortlands megállt egy útjába eső kis asztalnál, s felvett róla egy porcelán csecsebecsét, hogy amíg azt babrálja, összeszedje a kurázsiját valahogy. E szavak hallatán a figura kicsúszott az ujjai közül, és darabokra tört a parkettán.

- Rossitert?

- Igen, őt. De szeretném, ha semmit sem törnél össze, apa!

Bármely más alkalommal Lord Shortlands ijedtében alázatosan meghunyászkodott volna, és sebtében előáll egy mesével arról, hogy valaki meglökte a karját, de most teljesen hidegen hagyták az ilyen piszlicsáré dolgok.

- Rossitert? - kiáltotta. - Hogyhogy Rossiter itt van?

- Az a helyzet, hogy Mr. Rossiter éppen lejött ide horgászni, és megszállt a helyi fogadóban. Szerencsés véletlen, hogy éppen akkor volt ott, amikor Spink meg őt kereste. Spink ma este betért a fogadóba, és találkoztak. Én pedig természetesen meghívtam Mr. Rossitert, hogy jöjjön át ide a kastélyba.

Az ajtó feltárult, és Mervyn Spink jelent meg. Lord Shortlandsre vetett pillantásában kihívó fény villant.

- Mr. Rossiter! - jelentette be.

Stanwood Cobbold vonult be a szobába, és azonnal megbotlott az egyik szőnyegben - ahogyan mindig is szokta, valahányszor csak betette a lábát valahová.

13. fejezet

- Nincs értelme tanácsot várnia tőlem, kedves Shorty - mondta Mike. - Teljesen paff vagyok.

Arra a vad, esdeklő kifejezésre szánta ezt válasznak, amelyre felfigyelt a lord tekintetében. A vacsora véget ért, és egy háromfős testületi ülés vette kezdetét Lord Shortlands dolgozószobájában, hogy megvitassa a legutóbbi fejleményeket. A testület elnöke a háta mögött összefont kezekkel rótta a szobát, Mike és Terry, a testület két további tagja a helyén ült. Whiskers kutya is jelen volt, de érdemben nem vett részt a gyűlésen. Egy bolhát próbált meg elcsípni, amely lassan kezdett már az idegeire menni.

- Paff vagyok - ismételte meg Mike. - Sőt, piff-paff. Ledöbbentem, egy árva ötletem sincs. Azt is mondhatnám, befuccsoltam.

Lord Shortlands felnyögött, és égnek emelte a karját, akár egy reményvesztett szemafor. Arra gondolt, milyennek is látta Mervyn Spinket a vacsora alatt. Az idő legnagyobb részében, ahogy egy szolgálatban lévő komornyikhoz illik, Spink arca teljesen érzelemmentes volt, ám egyszer (amikor Lady Adela megkérdezte Mr. Rossitertől, emlékszik-e arra, hogy háztartása fejének ajándékozta a bélyeggyűjtő albumát, mire Mr. Rossiter - egy elég idegbajos természetű fiatalember, aki minden szíre-szóra hevesen összerezzent, és kis híján lenyelte a garatmanduláit - feldöntötte a poharát, és azt felelte: „Ó, hát persze!") arcvonásai egy gyors mosoly

erejéig ellágyultak. Majd az, ahogy az ipse a krumplit kínálta oda neki, szinte felért egy oldalba bökéssel; s ez a mozdulat úgy hatolt át Lord Shortlandsen, mint kés a vajon.

- Nem - folytatta Mike -, semmi értelme úgy tennem, mintha érteném, hogy mi folyik itt. Valahol elvesztettem a fonalat. Mi ez a Rossiter-féle irányvonal?

Terry türelmetlenül csettintett a nyelvével, akár egy gondterhelt tanítónő, akire szokatlanul nehéz felfogású gyermek nevelését bízták.

- Nem hallottad, amit Adela mondott Stanwoodnak a vacsora alatt?

- Miért, mit mondott?

- Amikor arról az albumról beszélt.

- Sajnálom. Nem figyeltem oda.

- Szóval Spink úgy tesz, mintha az albumot azoknak a Rossiter nevű amerikaiaknak a fiától kapta volna, akik tavaly nyáron kibérelték a kastélyt...

- Az álnok kígyófajzat! - vetette közbe Lord Shortlands.

- ...és valahogyan, bár elképzelni sem tudom, hogyan, sikerült rávennie Stanwoodot, mondja azt, hogy ő ez a Rossiter. És amikor Adela megkérdezte tőle, ő adta-e Spinknek azt az albumot, azt mondta, hogy igen, ő adta neki. Most már érted?

Mike füttyentett egyet. Lord Shortlands, akinek idegrendszerét alaposan megtépázták az este történtek, meg is kérte, hogy ne fütyülgessen. Mike megígérte, hogy a jövőre nézve minden erejével megpróbálja majd visszatartani a fütyörészést, de ezt az iménti füttyszót a helyzet rendkívüli súlya váltotta ki belőle.

- Azt hiszem, kapiskálom már - mondta. - Akkor Spink ezek szerint már meg is szerezte a bélyeget?

- Nem, még nem. Vacsora után ugyan bejött a szalonba, hogy elkérje, de Adela azt mondta, sokkal jobb lesz, ha a

bélyeg mindaddig nála marad, amíg Desborough eléggé fel nem épül ahhoz, hogy Londonba mehessen. Adela szerint ő sokkal jobb áron tudja majd eladni, mint amennyit Spink kapna érte, mert Desborough pontosan tudja, kihez érdemes vinni a bélyeget.

- Igazán leleményes.

- Spink ugyan okoskodott még egy darabig, de Adela hamar belefojtotta a szót.

- Jól tette. Ez igazán szuper. így kaptunk némi haladékot.

Lord Shortlands azonban továbbra is vigasztalhatatlan volt.

- Mit érünk a haladékkal? Fityfenét sem számít, hogy az ipse már ma este vagy pedig holnapután, kiskedden teszi rá a mancsát a bélyegre!

- A haladék, kedves Shorty, nagyon is sokat számíthat. Ki időt nyer, bélyeget nyer. Van egy tervem.

-Van neki egy terve! - álmélkodott Terry.

- Igenis, van egy tervem! - mondta Mike. - Most miért vagy úgy meglepve? Tudhatnád, milyen sebesen forog az agyam. Addig még van egy kis időnk, amíg Desborough Topping annyira ki nem szabadul a lumbágó fogságából, hogy el tudjon utazni, és ezalatt mi a tettek mezejére lépünk. Fiúk, lányok, mi meg fogjuk csípni azt a bélyeget!

- Micsoda?

- Megcsípjük - jelentette ki Mike határozottan. - Elemeljük. Lenyúljuk. Erőszakot alkalmazva birtokunkba vesszük. Ez ellen az elvetemült és minden hájjal megkent komornyik ellen nem szabad válogatni az eszközökben. Ő felvonta a zászlót, amin az a meglepő felirat díszeleg, hogy „Foggal-körömmel", úgyhogy vegyük át mi is az ő jelszavát.

Terry komolyan hitte: aki méltó az elismerésre, az kapja is meg - még akkor is, ha fennáll a veszély, hogy a dicshimnusz

hallatán a méltatott személy esetleg csak még inkább elbízza magát. Ezért így szólt:

- Micsoda remek ötlet! Milyen üdítő is olyasvalakire bukkanni, aki képes egy bűnöző fejével gondolkozni! Felteszem, ez is egyike azon rejtett belső értékeidnek, amikről meséltél nekem.

- Bizony. Majd szétvetnek a belső értékek, annyira tele vagyok velük.

Lord Shortlands hozzáállása már távolról sem volt annyira rugalmas, mint a Terryé. Míg lányából ez az ötlet elismerő szavakat váltott ki, addig ő kétkedve kezdte el simogatni az állát.

- De hát csak nem emelhetek el mindent, ami a kezem ügyébe kerül!

- Miért nem?

- Mert nem, a fenébe is!

- Jaj, Shorty!

- Hagyd csak, ebben teljesen igaza van - mondta Mike. - Értem, mire gondol. Visszariad attól, hogy folt eshet a nevén, és én tisztelem őt ezért. De félre az aggályokkal, kedves Shorty! Azzal, hogy elcseni a bélyeget, egyszerűen csak visszaszolgáltatja jogos tulajdonosának. Az album ugyanis Terryt illeti meg.

Terry megrázta a fejét.

- Ügyes húzás lenne, de nem jöhet be. Shorty ugyanis nagyon jól tudja, hogy iskolás korom óta nem gyűjtök bélyeget.

- És iskolás is voltál, amikor ezt a bélyeget begyűjtötted. Már idejövetelem első napján, épp amikor a kocsiból kiszálltunk, sem sok választott el attól, hogy kibökjem, de Shorty annyira meg volt győződve arról, hogy a bélyeg az övé, hogy egyszerűen nem vitt rá a lélek. Emlékezz csak vissza arra az esős délutánra, nyolc évvel ezelőtt! A

tanulószobában ültél az asztalnál, a fejed búbjáig ragasztósan, és teljesen belevesztél a csacska kis gyűjteményedbe. Én beléptem, és azt kérdeztem: „Szia, csak nem a bélyegeidet nézegeted?" Te töredelmesen bevallottad, hogy de igen, a bélyegeidet nézegeted. „Elég soványka a gyűjteményed" - mondtam. „Akarod, hogy neked adjam az enyémet?" kérdeztem, hozzátéve, hogy egy teli bélyeggyűjtő albumot kaptam a születésnapomra az egyik bácsikámtól, akinek sejtelme sem volt róla, hogy az én drága iskolámban milyen rossz néven veszik a tanulóktól, ha bélyeget gyűjtenek. Ott úgy hitték, hogy az ilyen hóbort csak gyerkőcöknek való.

- Tényleg, most már emlékszem!

- Gondoltam, hogy eszedbe fog jutni. Úgyhogy írtam egy levelet az otthoniaknak, amiben kértem, hogy küldjék utánam az albumot, amit én aztán neked adtam.

- És még csak nem is sejtetted, hogy valóságos aranybánya.

- Még ha tudtam volna, az sem számított volna. Mi, Cardinalek már csak ilyenek vagyunk. Semmit sem sajnálunk attól, akit szeretünk. Hát még milyen szuper férj válik belőlünk!

- Mi, Cobboldok viszont tétovázni kezdünk, hogy szabad-e elfogadnunk több száz fontot érő ajándékokat olyan fiatalemberektől, akik úgy néznek ki, mint valami filmsztár.

- Egyáltalán nem nézek ki úgy, mint valami filmsztár. És most már úgysincs mit tenni, hiszen akkor elfogadtad tőlem azt az albumot!

- Még visszaadhatom.

- Ebből a kutyaszorítóból úgy is kimászhatsz, hogy az albumot Shortynak ajándékozod.

- Igazán remek ötlet! Igen, neki fogom adni. Látod már, hogy tényleg tiéd az a bélyeg, Shorty? - kérdezte Terry. - Köszönd meg szépen az úrnak, szívem.

- Kösz - mondta Lord Shortlands. Kicsit zúgott a feje. Rendszerető elméjének túl gyorsan zajlottak a ma esti események; úgy érezte, mintha csak forgószél kapta volna fel. Az a sanda gyanú is az agyába fészkelte magát, hogy van valami hátulütője is a dolognak, de hogy mi, azt már sehogysem volt képes kiókumlálni.

- Most már végre sutba vághatja azokat a fránya skrupulusait - hívta fel a figyelmét Mike arra, hogy a végén minden milyen szépen elrendeződött. - A lelkiismerete is megnyugodhat, hiszen nincs semmi huncutság a dologban, így maga, elégedetten a markába pökve, végre munkához láthat. Vagy talán nem ért egyet velem?

- Hát hogyne. Hát persze. De...

- Most meg mi a baj?

- De hát a mindenségit, az a bélyeg Desborough szerint vagy ezerötszáz fontot ér! Hogyan fogadhatnék el tőled ennyi pénzt, Terry? - Igazából nem ez volt az a hátulütő, amelyet Lord Shortlands keresett, az továbbra is homályban maradt előtte, de azért ezt sem lehetett csak úgy egyszerűen félvállról venni. - De ha megtennéd, hogy kétszázat kölcsönadsz belőle...

- Csacsiság, édesem. Ami az enyém, az a tiéd is.

- Hát, ez igazán rettentő kedves tőled, szívem. Azt se tudom, mit mondjak.

- Igazából Mike-nak tartozol köszönettel.

- Igen. A nagylelkűsége igazán lenyűgöző.

- Na, igen - mondta Mike. - Azért a végén csak kiderül, milyen remek egy fickó is ez a Cardinal. De ne térjünk el a tárgytól! A gyűlés elé felterjesztésre került az a javaslat, miszerint a bélyeget el kell csórni, még mielőtt Spink

elhappolhatná. Egyhangúlag megszavazva? Igen, egyhangúlag megszavazva. Akkor már csak az van hátra, hogy eldöntsük, hogyan kell a dolgot végrehajtani. De ez nem lehet olyan nehéz. Desborough Toppingből ügyesen ki kell szedni, hová tette Lady Adela a bélyeget. Biztosan a szekretere egyik fiókjába vagy valami hasonló helyre zárta el. Ha ez megvan, fogunk egy jó erős vésőt, s azzal máris bele-vághatunk!

- De...

- Ugyan, ne *akadékoskodj* már annyit, drága Shorty! - mondta anyáskodva Terry. - Neked is be kell látnod, hogy nincs más megoldás! Megyek, és ügyesen kiszedem Desborough-ból a rejtekhelyet.

Ezzel elhagyta a szobát, Lord Shortlandsről azonban továbbra is lerítt, hogy általános gyámoltalanságban és kétoldali cidrizésben szenved. Mike aggódó pillantást vetett rá.

- Még mindig látok néhány fátyolfelhőt a homlokán, Shorty - mondta. - Most meg mi bántja? Csak nem megint a lelkiismerete?

Lord Shortlands időközben rálelt a dolog hátulütőjére.

- De kedves fiam, ha Adela feltörve találja a szekretere fiókját, és észreveszi, hogy eltűnt a bélyeg, akkor egyből engem fog gyanúsítani!

- És ez miért izgatja annyira? Csak nevessen rajta! „És most mihez kezdesz?" - ezt vesse oda neki, s ha akarja, még hozzáteheti, hogy: „He?!" Adelát meg legfeljebb némán eheti a méreg.

- Némán? - tamáskodott Lord Shortlands.

- Egy szava sem lehet. Ugyan mit is mondhatna?

- Hm - mondta Lord Shortlands, és olyan szerencsétlennek látszott, hogy Mike nem állta meg, hogy kedveskedve hátba ne veregesse.

- Fel a fejjel! - biztatta.

Lord Shortlands kedve azonban továbbra is nyomott maradt.

- Nagyon szép, hogy azt mondod: „Fel a fejjel!", de nekem akkor sem tetszik a dolog. Minden mást félretéve sem hiszem, hogy képes lennék vésővel nekiesni egy szekreter fiókjának. *Bárkié* legyen is az a szekreter.

- De kedves Shorty, hát ezen emészti magát? A dolognak ezt a részét természetesen én fogom elintézni!

- Még hogy te?

- Hát persze. Ez fiatalembernek való feladat.

- Nahát, hogy én milyen hálás vagyok neked ezért!

- Szóra sem érdemes.

- Tiszta szívemből kívánom, bárcsak Terry hozzád menne feleségül! Nálad jobb férjet úgysem kaphat.

- Csak jó sokat mondogassa ezt neki! Nekem is pont ez a véleményem. Tett már rá Terry bármi célzást, hogy mi baja lehet velem?

- A leghalványabbat sem.

Nyílt az ajtó. Terry jött vissza a szobába. Leült, és Mike észrevette, hogy önbizalommal teli viselkedését mintha csak ottfelejtette volna valahol. Ez Lord Shortlandsnek is feltűnt volna, ha aznap este olyan állapotban van, hogy bármi is feltűnjék neki.

- Nos? - kérdezte Mike.

- Nos? - kérdezte Lord Shortlands.

- Nos - mondta Terry -, beszéltem Desborough-val.

- És sikerült megtudnod, amit akartál?

- Olyasvalamit sikerült megtudnom, amit nem akartam.

- Hagyjuk a talányos körítést!

Terry felsóhajtott. - Csak kíméletesen akartam közölni veletek. Ha mindenáron tudni akarjátok, Desborough gyanakszik Stanwoodra.

- Gyanakszik rá? - kiáltotta Lord Shortlands.
- Mivel gyanúsítja? - firtatta Mike.
- Hogy nem az, akinek mondja magát.
- De hát Spink mutatta be!
- Igen, és ezért Desborough most Spinkre is kiterjesztette a gyanakvását. Azt hiszi, ők ketten kifőztek valamit. „Végül is", kérdezte Desborough, „valójában mit tudunk mi Spinkről?" - és megbízható forrásokra hivatkozva elmondta, hogy egy vidéki ház komornyikjáról általában tíz eset közül kilencben kiderül, hogy egy bűnszövetkezethez vagy ilyesmihez tartozik. Bárcsak Desborough ne olvasott volna annyi krimit!
- De hát mi a csodáért kezdett gyanakodni Stanwoodra?
- Azért, mert vacsora után félrevonta, hogy bélyegekről beszélgessen vele, amikhez persze Stanwood kábé annyit ért, mint tyúk az ábécéhez, és ezt egyetlen percig sem volt képes eltitkolni előtte. Desborough úgy okoskodik, hogy Stanwood és Spink együtt akarják kifosztani a házat. Milyen kár, hogy Stanwood tisztára úgy néz ki, mint valami szélhámos! Még sohasem láttam senkit, akinek ennyire az arcára lett volna írva, hogy rosszban sántikál, mint az övére a vacsora alatt!
- És most mit akar tenni Desborough?
- Nem tudom. Egyelőre csak a bélyeget tette borítékba, és bezárta a páncélszekrénybe.
Szavait hosszú csend követte.
- A páncélszekrénybe? - kérdezte nagy sokára Mike.
- Igen.
- Ebben a házban páncélszekrény is van?
- Igen, a könyvtárban.
- Hogy minek tartanak egyesek páncélszekrényt a házukban! Hát, be kell vallanom, erre az egyre nem számítottam. Egy kicsit magatokra hagylak benneteket, hogy

a megoldáson törjem a fejem. Aki keres, a szobámban megtalál. Páncélszekrényük is van, hogy oda ne rohanjak! - mondta Mike keserűen, és homlokát ráncolva kiment a szobából.

Egészen biztos volt benne, hogy olyan talányos esettel került szembe, amelyet még Sherlock Holmes is csak pipafüst mellett lenne képes megoldani, ezért a Kék Szobába tartott, hogy maga is rágyújtson.

Ahogy belépett, a karosszékből Stanwood Cobbold impozáns tömege emelkedett fel.

14. fejezet

Stanwood eléggé rossz bőrben volt. A vacsora, melyet egy olyan háziasszony társaságában volt kénytelen elfogyasztani, akitől már az első pillanatban a sikítófrász kerülgette, majd az azt követő négyszemközti beszélgetés Desborough-val nem múlt el fölötte nyomtalanul. Életében volt egy olyan időszak - amikor a Notre-Dame meg a Minnesota futballcsapatának tagjai az arcán korzóztak vagy a gyomrába döfték a könyöküket -, melyben Stanwood Cobbold igencsak kellemetlen benyomásokra tett szert, de eddigi pályafutása során még soha, semmi nem viselte meg ennyire (hogy szinte árnyéka lett régi önmagának), mint az a sok kín-szenvedés, amelynek aznap este ki volt téve. Első látásra az ember azt mondta volna róla, hogy a lelke megjárta a pokolnak mind a hét bugyrát, és tökéletesen igaza lett volna. Mike, mielőtt még bármit kérdezett volna tőle, először is a komódhoz sietett, elővett egy flaskát, és a barátja kezébe nyomta.

- Kösz - mondta Stanwood, amint visszaadta az immár kiürült palackot. - Az áldóját, mennyire kellett ez nekem! Szörnyű, miken mentem keresztül, Mike!

Mike, miután az imént jobbik énjére hallgatott, elhatározta, hogy most már szigorú lesz.

- Csak magadnak köszönheted!

- Ki az a csiptetős kis mókus?

- Ő Desborough Topping, a háziasszonyod férje.

- Bélyegekről beszélgetett velem - mondta Stanwood, és az emlék hatására megborzongott.

- Mégis, mit vártál? Ha nagy erőkkel becsörtetsz egy házba, bélyeggyűjtőnek adva ki magad, és abban a házban rajtad kívül még egy bélyeggyűjtő van, akkor számíthatsz rá, hogy előbb-utóbb bélyegekről akarnak beszélgetni veled.

- De hát ez iszonyú! Szerintem eddig még soha, egyetlen bélyeggyűjtővel sem találkoztam. Azt hittem, ez a dolog csak kislányokat érdekel! Most meg mindenütt, csakis és kizárólag bélyeggyűjtőkbe botlom! Kész őrültekháza ez a hely, nem?

Mike nem hagyta, hogy a társalgás a Beevor kastélyban lévők elmeállapotára terelődjék.

- Mi a bánatnak jöttél ide egyáltalán? Mondtam neked, hogy az orrodat se dugd ki addig a fogadóból, amíg nem szólok!

- Persze, tudom, de az volt az érzésem, hogy semmivel sem fogsz előrukkolni. Úgy láttam, kifogytál az ötletekből. így aztán, mikor Spink megkörnyékezett, fejest ugrottam a dologba.

- Egyáltalán hogy futottál össze vele?

- Nem sokkal azután állított be, hogy te elmentél, és dumcsiztunk egyet. Még Amerikából ismerjük egymást, mindig is jó cimborák voltunk. Egy ideig apa komornyikja volt.

- Ezt nekem is említette.

- Szóval, meséltem neki a táviratról meg a fényképekről, és megkérdeztem, nem lenne-e valami használható ötlete, mire ő azt felelte, hogyne lenne. Csak annyit kell mondanom, hogy én vagyok az a Rossiter pasi, és kész. Az egész kóceráj tárva-nyitva áll majd előttem, és ő akkor fényképez le engem, amikor csak akarom. Persze rávágtam, hogy oké, mire ő telefonon átcsörgött őnagyságának, aki meghívott, hogy csatlakozzak a bagázshoz.

- Spink mondott neked valamit arról az albumról?

- Semmi különöset. Csak annyit, hogy kell neki.

- Naná, hogy kell neki! Van benne egy ezerötszáz fontot érő bélyeg!

- Azannya! Tényleg?

- És ez a bélyeg Terryt illeti. Persze nem tudja bizonyítani, hogy az övé, míg Spink, hála neked, most már igen. Csak azt érted el, te szerencsétlen tökfej, hogy kiforgattad ezerötszáz ficcsből azt a szegény gyereket. Egy olyan lányt, aki a kenyeredet ette!

- Ezt nem értem!

- Hogy megértsd, a lehető legegyszerűbb szavakkal felvázolom neked a helyzetet - mondta Mike, és magyarázatba fogott. Mire befejezte, Stanwoodról lerítt, hogy igencsak furdalja a lelkiismeret. Az ember szinte látta maga előtt, amint lyuk lyuk után jelenik meg rajta, míg végül teljesen olyan nem lesz, akár az ementáli.

- Mi a fészkes fenéért nem mondtad ezt már előbb? - kérdezte megbántva.

- Honnan sejthettem volna, hogy teljesen elmegy az eszed, és képes vagy idejönni a kastélyba?

- Tegyük tisztába a dolgot: ha Spink megszerzi a bélyeget, akkor a Shortlands tata nem tudja majd elvenni a szakácsnéját?

- Nem bizony.
- Merthogy Spink elhappolja előle a rengeteg pénzével?
- Úgy ám.

Stanwood rosszallóan csóválta a fejét.

- Egy rendes szakácsnénak nem lenne szabad hozzámennie egy ilyen Spink-féle alakhoz. Muris, hogy erről az oldaláról Spink eddig még sosem mutatkozott meg előttem. Azt hittem róla, hogy belevaló egy pali. Valahányszor a kuckójába mentem, ha rám tört a szomjúság, ő mindig előbányászta az éltető nedűt. Honnét sejthettem volna, hogy maga a megtestesült sátán? Ha egy ürge maga a megtestesült sátán - mondta Stanwood, és ebben volt is némi igaza -, akkor úgy is kellene viselkednie. Hát, így most már a napnál is világosabb, mit is kell tenned, Mike, öregfiú! Ezt a helyzetet már nem lehet szépszerével megoldani. Mindent el kell felejtened, amire anyukád tanított annak idején, és erőszakot kell alkalmaznod. El kell csórnod azt a bélyeget!
- Igen, erre már én is gondoltam. De a bélyeget bezárták egy páncélszekrénybe.
- Hát akkor törd fel a páncélszekrényt!
- De hogyan?
- Hát, természetesen Augustus Robbot kell rávenned!

Mike hevesen összerezzent. Arcán áhítatos kifejezés jelent meg; a vadak által ostromlott erőd védői néznek így egymásra, amikor valaki felkiált, hogy „Nézzétek, ott jön a felmentő sereg!"

- Szent isten! Teljesen kiment a fejemből, hogy Augustus hajdanán betörő volt!
- Ez neki papedli lesz!
- Őt is magaddal hoztad?
- Naná!

- Stanwood, öregfiú - mondta Mike, fojtott érzelmektől remegő hangon -, mindent visszavonok, amit rólad mondtam. Felejtsd el, hogy málé pofájú sviháknak tituláltalak!

- Nem is mondtál ilyet!

- De már a nyelvemen volt. Talán rosszul fogtál hozzá a dolgokhoz, de az biztos, hogy a végére derekasan összeszedted magad. Augustus Robb! Hát persze! Ahol legnagyobb a szükség, ott legközelebb a segítség! Ez mindig így van. Bocsáss meg, de mennem kell, hogy a többi bandatagot is értesítsem a fejleményekről.

De alig tett pár lépést, amikor az ajtó feltárult, és Terry lépett be rajta, a nyomában Lord Shortlandsszel.

- Nem bírtunk tovább várni, utánad kellett jönnünk, hogy megtudjuk, mit... Ó, szia, Stanwood!

- Szia, Terry. Halihó, Lord Shortlands!

Terry hűvös, szemrehányó pillantást vetett rá.

- Te aztán alaposan elfuseráltad a dolgokat, Stanwood!

- Mgen. Mike már mindent elmondott. Sajnálom.

- Késő bánat, ebgondolat - jegyezte meg Lord Shortlands síri hangon.

Olyan rettenetesen elkeseredettnek tűnt, hogy Mike úgy érezte, fel kell vidítania valahogy. E célból azt találta ki, hogy fültépően felhuhog, amelynek hallatán Lord Shortlands akkorát ugrott, mint egy megszigonyozott lazac, Terry pedig minden porcikájában remegni kezdett.

- Jó hírem van - újságolta Mike. - Örömmámorban úsztok majd, ha meghalljátok! Megvan a megoldás a problémára!

- Micsoda?

- Már mindent részletesen kidolgoztam. Kiderült, milyen pofonegyszerű az egész! Csak feltörjük a páncélszekrényt!

Terry lehunyta a szemét. Látszott rajta, hogy szenved.

- Látod, Shorty? Mike mindig rájön a megoldásra. Feltörjük a páncélszekrényt, és kész!

Lord Shortlands szellemi képességeit meghaladta, hogy érdemben kövesse a beszélgetést.

- Te tudod... öööö... hogyan kell feltörni egy páncélszekrényt?

- Én ugyan nem, de van néhány befolyásos barátom. Ehhez Augustus Robb hathatós közreműködését fogjuk igénybe venni.

- Augustus Robb?

- Ki ez a rejtélyes Augustus Robb, akit olyan sokat emlegetsz? - kérdezte Terry is.

- Az inasom - mondta Stanwood. - A személyzeti fertályon van, a többi cseléddel.

- És mielőtt egy vallásos összejövetelen megtért volna - jegyezte meg Mike -, betörőként működött.

Terry arcáról eltűnt a fájdalmas kifejezés; újból felragyogott, és megtelt életkedvvel.

- Hát ez tényleg csodálatos! És ügyes betörő volt?

- Ha nem tévedek, a legjobbak közé tartozott. Mint Augustus tudtomra adta, egy időben a Robb név hallatán minden ajtó feltárult az alvilágban.

- Igazán frappáns név egy betörőnek a „Robb", hiszen tolvajt jelent.

- Én is pont ezt mondtam neki, és szerintem nagyon találó megjegyzés volt tőlem. Tőled is nagyon találó megjegyzés volt. Ha ennyi szellem és kellem szorult beléd, akkor számos sziporkázó és szórakoztató szócsatát vívunk majd mi ketten, a kandalló előtt ücsörögve. Augustus szerint ugyan eddig már másik ötvenhat ember is hasonlóan reagált a nevével kapcsolatban, de nem hinném, hogy ez vajmi sokat számítana. Te meg én igazán nem várhatjuk el, hogy az egész világon csakis a mi kettőnk agya vágjon úgy, mint a borotva.

- De ha már megtért, akkor még lelkiismereti kérdést csinál a páncélszekrény feltöréséből!

- Majd csak sikerül rávennünk valahogy. Neki is be kell látnia, hogy az igazság a mi oldalunkon áll, hiszen ez szinte kiszúrja az ember szemét! Különben is sznob.

Képtelen lesz nemet mondani, ha egy gróf kér tőle szívességet. Van koronája, Shorty?

- He? Koronám? Hát persze, meg kell lennie valahol.

- Akkor azt javaslom, hogy a tárgyalások alatt csapja hetykén a fejébe, és onnantól kezdve Augustus a tenyerünkből eszik majd!

De már nem maradt idejük a koronáért menni. Mike alig ért a mondandója végére, amikor egy energikus ököl rávágott az ajtóra, egy energikus hang azt kiáltotta, hogy: „Hé!", és a közeli segítség, akire oly nagy szükségük volt, felbukkant, teljes életnagyságban.

- Nos, haver, csak azért jöttem, hogy megnézzem, minden rendben van-e ma... Nahát, hello! - mondta Augustus Robb a küszöbön megtorpanva és szemét végigfuttatva a szobában hullámzó tömegen. - Nem tudtam, hogy nincs egyedül, pajti. Elnézést a zavarásért!

Már fordult is, hogy visszavonuljon, amikor Mike előrevetette magát, és jó erősen megragadta a kabátjánál fogva.

- Ne legyen már ilyen szemérmetes, Augustus! Jöjjön csak be bátran! Pont magára van szükségünk! Egy perce sincs, hogy magát emlegettük, és már azon voltunk, hogy vérebeket küldünk a nyomába. Szóval végül mégis csak eljutott a Beevor kastélyba!

- Egen. Bár az idejutás módja nincs igazán ínyemre. - Augustus Robb félrevonta Mike-ot, és rekedt suttogással megkérdezte tőle: - Ezek itt mind ismerik a dörgést?

- Ó, hogyne. Itt mindenki tisztában van mindennel.

- Akkor jó. Nem szerettem volna senkinek a tyúkszemire lépni. Hogy micsoda fájintos kis hely ez! - mondta Augustus Robb, feledve korábbi tartózkodását. - Gondolom, fenemód büszkék is rá, nem igaz? Hová néz ez az ablak? A rózsakertre? Hűha! Még rózsakert is van! Mondhatom, itt aztán van minden, ami szem-szájnak ingere! Hát, addig örüljön neki, pajti, amíg lehet. Hamarosan úgyis nadrágféken fog távozni innét!

- Most miért kellett ilyen komor jóslatokba bocsátkoznia?

- Hát, csak azért, mert ez az érzés motoszkál bennem. A bűnösök ideig-óráig talán úgy élnek, mint hal a vízben, ahogyan az írás mondja, de a végin úgyis mind rajtavesztenek.

- És engem is a bűnösök közé sorol?

- Hát, az orránál fogva vezeti a jó népet, nem? Azt is mondhatnám, hogy hazugságban él. Van is erről egy röplapom, amit nem ártana elolvasnia, de olyan kapkodásban jöttünk el hazulról, hogy mindet ottfelejtettem. - Augustus Robb elismerő pillantást vetett Terryre, majd kezével tapintatosan eltakarva arca alsó részét, a szája sarkából szűrte a szót, a beszélgetés elején használt rekedt suttogással. - Ez a kis szösszentyű meg itten kicsoda? - kérdezte.

- A kérdése eszembe juttatja, hogy házigazdaként mi is a kötelességem, Augustus - mondta Mike. - Jöjjön, hadd mutassam be! Stanwoodot, természetesen, már ismeri. De nem hinném, hogy találkozott volna Lord Shortlandsszel.

- Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Robb. Hogy van?

- Megvagyok, mylord - felelte Augustus Robb, szemlátomást kissé elfogódottan.

- Isten hozta... khm... a Beevor-kastélyban.

- Kösz, mylord. Igazán fura kastélyon bévül lennem, mylord. Eddig csak kívülről volt hozzá szerencsém, mylord.

Még kiskölyök koromban egy ünnepnap egyszer erre kerekeztem. Piknikezni jöttem.

- És az is biztos fura lehet magának - mondta Mike -, hogy az ajtón keresztül jött be. Gondolom, az ösztöne azt súgta volna magának, hogy a mosókonyha ablakán keresztül hatoljon be.

Augustus Robb bosszankodva rászólt, hogy ugyan, legyen már egy kicsit tapintatosabb, és Mike elnézést is kért.

- Sajnálom. De a betörés, mint téma, hamarosan úgyis napirendre kerül majd. És ez a fiatal hölgy itt Lord Shortlands leánya, Lady Teresa Cobbold, kinek neve már ismerősen csenghet maga előtt, hiszen találkozott vele a levelemben. Köszönöm, Augustus - mondta Mike, feleletül a másik cinkos kacsintására és elismerően feltartott hüvelykujjára. - Örülök, hogy egyezik az ízlésünk. Kérem, üljön le. Ez a karosszék itt igazán kényelmes.

- Tessék egy párna, Mr. Robb! - mondta Terry.

- Szivart? - kérdezte Lord Shortlands.

- Itallal is szívesen megkínálnám - mondta Mike -, de Stanwood egy árva cseppet se hagyott.

Későn kapott észbe, mekkora baklövést követett el, amikor ezt mondta. Augustus Robb afeletti elragadtatásában, hogy ilyen előkelő társaságba csöppent, eddig olyan mennyei boldogságba ringatta magát, amelyhez csakis a buddhisták Nirvánája fogható, s ajkán üdvözült mosollyal dőlt hátra székében. E szavak hallatán azonban egy hirtelen rándulással felegyenesedett, és arcára szigorú kifejezés költözött.

- Hóha! Szóval, mán megint szivornyázunk, mi? - kérdezte zordan, rideg pillantást vetve Stanwoodra. - Hát ezért téptem én annyit a számat? Na jó, én mosom kezeimet. Ha mindenáron zsugorítani akarja azt a jobb sorsra érdemes máját, ám legyen. Csak rajta, haver! És ha majd a végin fel is

dobja a talpát, annyi baj legyen. Fütyülök rá. Teljesen hidegen hagy.

E hosszas tiráda után kínos csend lett. Mike Lord Shortlandsre nézett, Terry meg Stanwoodra, s közben jelentőségteljesen összevonta a szemöldökét. Stanwood értett a jelekből. Az agya ugyan kényelmesen elfért volna egy mogyoróban, ám azt még ő is belátta, milyen életbevágóan fontos, hogy kiengesztelje valahogy ezt az embert.

- Tyűűű, Augustus! Irtóra sajnálom!

Augustus Robb szívott egyet a metszőfogán.

- Egészen biztos vagyok benne, hogy Stanwood nem tesz többé ilyet, Mr. Robb!

Augustus Robb továbbra is fagyos hallgatásba burkolódzott.

- Augustus - mondta lágyan Mike -, Lady Teresa Cobbold szólt magához. Mint tudja, ő Shortlands ötödik grófjának leánya, édesanyja révén pedig a Byng-Brown-Byngekkel és a Foster-Frenchekkel áll rokonságban. Mármint a sussexi Foster-Frenchekkel, nem a devoni ággal.

Ez a bejelentés olyan hatást gyakorolt Augustus Robbra, mintha csak valami révületből térne magához, és azt kérdezné: „Hová kerültem?" Szarukeretes szemüvegén keresztül Terryre pislogott, hogy magába igya a lány Byng-Brown-Byngségét, és egy pillanatra úgy tűnt, mintha fel akarna kelni, hogy hódolattal fejet hajtson előtte. Szeméből eltűnt a hideg fény, és fejével elnézően biccentett egyet.

- Rendicsek. Spongyát rá!

- Ez a beszéd! Akkor minden a legnagyobb rendben? Ez szuper! Biztos kényelmesen ül, Augustus?

- Még egy párnát, Mr. Robb? - kérdezte Terry.

- Milyennek találja a szivart? - kérdezte Lord Shortlands.

Stanwood pedig, csaknem emberi intelligenciáról téve tanúbizonyságot, dünnyögött valamit a bajsza alatt, hogy már úgyis régóta fontolgatja: le kellene szoknia valahogy az ivásról, és holnap már utána is néz, hogyan lehet hozzákezdeni.

- Nahát, Augustus - fogott hozzá Mike, elégedetten az előkészítő eljárás sikerével, és úgy ítélvén, hogy most már nyugodtan a tárgyra térhetnek -, mint már említettem, nem is jöhetett volna jobban kapóra nekünk. Mondtam már, hogy az imént éppen magát emlegettük?

- Mérget vehet rá - mondta Stanwood.

- Mérget vehet rá - mondta Lord Shortlands.

- Igazán mindenki csupa szépet mondott magáról, Mr. Robb - dorombolta Terry. Tudta, hogy most olyan, akár egy hízelgő kiscica, de vannak pillanatok egy lány életében, amikor nem úszhatja meg egy kis dorombolás nélkül.

Augustus Robb köhögni kezdett, mert kis híján lenyelte a szivart. Egy kicsit kóválygott a feje.

- Az az igazság, Augustus, hogy iszonyú pácba kerültünk, és csak maga húzhat ki bennünket belőle. A többes szám első személy itt elsősorban Shortlands ötödik grófjára vonatkozik, kinek ősei, mint azt bizonyára maga is jól tudja, még Hódító Vilmossal együtt jöttek Angliába. Most itt az alkalom, hogy óriási szívességet tegyen Lord Shortlandsnek, amit ő soha nem fog magának elfelejteni. Pár év múlva, amikor az ötödik earl betér a Lordok Házába, beszélgetésbe elegyedik majd néhány gróffal - no meg egy-két herceggel -, s ennek során felvetődik majd az igazi önzetlenség mint téma. Emitt egy gróf tesz említést valami kiváló titkárról vagy jószágigazgatóról, amott egy herceg áradozik hűséges Ponto kutyájáról, de az egészre Lord Shortlands teszi fel a koronát, amikor előadja a magáról szóló történetét. „Hadd meséljek nektek Augustus Robbról" - mondja, és a hercegek meg

grófok lenyűgözve hallgatják. „Hűha!" - kiáltanak fel, ahogy Lord Shortlands elbeszélése végére ér. „Ez az Augustus Robb igazán belevaló fickó lehet! Milyen kár, hogy nem ismerjük személyesen!"

Augustus Robb levette szarukeretes szemüvegét, hogy megtörölje. Egyre jobban kóválygott a feje, a keblét meg mindinkább kezdte feszíteni a büszkeség. Élete során leginkább olyan alakok társaságában forgolódott, akik csak azt hozták szóba, ami valahogy utat talált a tompa agyukba, ami pedig az ő tompa agyukba utat talált, az a legtöbbször nem tűrt nyomdafestéket. Csak ritkán volt alkalma ilyen, eposzokba illő dicshimnuszt hallgatni.

- Dióhéjban összefoglalva - mondta Mike -, Lord Shortlandset minden oldalról bekerítették a komornyikok. Találkozott már az itteni komornyikkal, Spink-kel?

Augustus Robb hideglelősen összerázkódott.

- Egen - felelte. - Hát maga?

- Nekem sem sikerült őt elkerülnöm.

- És imádkozott is érte?

- Nem, arra még nem jutott időm.

- Meglep, hogy ezt mondja. Nem hittem volna, hogy képes legyen öt percnél több időt a társaságában tölteni anélkül, hogy elfogná a keresztyéni könyörület.

- Ilyen nehéz esetnek tartja?

- Az egy velejéig romlott fráter - jelentette ki Augustus Robb komoran -, akinek minden egyes szava úgy fúródik az ember bőre alá, akár az eredendő bűnbe mártott nyílvessző. Ha létezett már valaha sátánfajzat, aki pofaszakállat viselt, akkor az ő.

Szavai olyan fergeteges sikert arattak, hogy melegebb fogadtatást nem is remélhetett volna. Lord Shortlands elragadtatott horkantásban tört ki. Stanwood felkiáltott: „Ez

igen!" Terry káprázatos mosolya a szónok egész lényét beragyogta, Mike pedig elismerően hátba veregette.

- Ez remek! - mondta Mike - Ha valóban ez a véleménye róla, akkor máris a tárgyra térhetünk.

Ahogy a bélyegről szóló történetre figyelt, Augustus Robb arcáról először csak azt lehetett leolvasni, mennyire elborzad a hallottaktól. Az elbeszélés során háromszor is azt mondta, hogy: „Hűha!", és ahogy a komornyik szuroksötét lelke mind jobban és jobban kibontakozott előtte, úgy vált egyre erősebbé az ő ellenszenve is. Kétség sem férhetett hozzá, hogy Mike nemcsak magával ragadta hallgatóságát, de a rokonszenvét is sikerült elnyernie.

Ám amikor a téma bevezető részén túljutott, és nekiállt körvonalazni, miféle teendők is várnának Augustus Robbra, a másik férfi arckifejezése megváltozott. Még mindig borzadály sugárzott róla, de ezt a borzadályt most nem Mervyn Spink, hanem olyasvalaki váltotta ki belőle, akit (ehhez egy csepp kétség sem fért) lélekben csak mint a „kísértő"-t emlegetett. Felháborodásában félelmetesen felfújta magát, ahogy felemelkedett a karosszékből.

- Micsoda! Arra akar rávenni, hogy feltörjek egy mackót?

- Páncélszekrényt - javította ki tiszteletteljes hangon Lord Shortlands.

- Mackó vagy páncélszekrény, egykutya!

- Tényleg?

- Hát persze - legyintett Mike. - Jobb körökben mindig csak mackónak hívják a páncélszekrényeket. Hát, ez lenne a terv, Augustus. Mit szól hozzá?

- Nem!

Mike pislogni kezdett. Ez a tömör válasz, amit egy egészséges férfi tág tüdejének teljes erejéből vetett oda neki, úgy csapódott belé, akár egy katapult lövedéke.

- Azt mondta, hogy nem?

- Egen, nemet mondtam.

- De hiszen ez magának gyerekjáték lenne!

- Mán megmondtam, hogy nem. Nem, nem, és százszor is nem!

- Akkor sem, ha tudja, hogy ezzel egy grófnak tesz szívességet?

- Még akkor sem, ha tudnám, hogy ezzel egy tucat nyamvadt grófnak teszek szívességet!

Mike újra pislogni kezdett. Végignézett társain, de kevés vigaszt tudott meríteni belőlük. Lord Shortlands porig sújtottnak és teljesen reményvesztettnek tűnt. Terry szeme elkerekedett a csalódástól. Stanwood Cobbold pedig mintha a fogát csikorgatta volna - aminek persze az ehhez hasonló vészhelyzetekben csak igen kevés gyakorlati haszna van.

- Nem ezt vártam magától, Augustus - mondta Mike szemrehányóan.

- Hiszen tudja, hogy megtértem, nem?

- Igen, tudom, de akkor is be kell látnia, hogy a mi esetünk egészen más lapra tartozik! Azt is vegye hozzá, hogy az igazság a mi oldalunkon áll.

- Egy mackó feltörése akkor is egy mackó feltörése, akárhogy csűri-csavarja a dolgokat!

- Ugye, nem felejtette el, hogy Lord Shortlands ősei Hódító Vilmos oldalán érkeztek Angliába?

Egy pillanatra úgy tűnt, mintha Augustus Robb meginogna.

- Ez biztosan nem tetszik majd a Foster-Frencheknek!

A gyengeség elmúlt. Augustus Robb megint régi önmaga volt.

- Elég ebből! Ne próbáljon meg itten kísérteni engem. Távozzon tőlem, sátán, és jó lesz, ha csipkedi magát! Miért nem száll mán le rólam? - kérdezte Augustus Robb nyűgösen.

- És a Byng-Brown-Byngekkel mi lesz?

Ekkor Stanwood váratlanul kitört, mint egy vulkán. Már percek óta fortyogott magában, és lerítt róla, hogy a mackófeltörés megtagadása lelkiismereti okokból igencsak heves ellenszenvet váltott ki belőle.

- Semmi értelme, hogy a lelkére próbálsz hatni! Rugdossuk meg!

Mike összerezzent. Ez aztán ötlet a javából, gondolta.

- Hinnye, Stanwood, azt hiszem, most fején találtad a szöget!

- Ragadd csak meg a grabancát, döntsd előre a törzsét, a többit pedig nyugodtan rám bízhatod!

- Várj csak! - vetette közbe Mike - Ne vékony talpú alkalmi cipőben állj neki a rugdosásnak. Menj, vedd át a terepjáró bakancsodat. Terry, te pedig jobb lesz, ha kimégy. Ezzel a szituval erős férfiaknak kell vállt vállhoz vetve megbirkózniuk. Ugyan nem egészen vállt vállhoz vetve...

Augustus Robb arcából kifutott a vér, hiszen ő alapjában véve békeszerető ember volt.

- Hogyha itten erőszakra kerülne sor...

- De még mennyire!

Ezt Stanwood mondta. Mostani viselkedésében nyoma sem volt az iménti szolgalelkű alázatnak. Ehelyett az a nyugodt fölény áradt belőle, amely azokban a régi szép időkben jellemezte, amikor fenyegető arccal, ugrásra készen arra várt, hogy rávesse magát az ellenfél csatárára.

- Mérget vehet rá, hogy itten csakis erőszakra fog sor kerülni. Két másodpercet kap, hogy meggondolja magát!

Augustus Robb egy másodperc alatt jobb belátásra tért.

- Hát, rendicsek - vágta ki sebtében. - Ha ennyire akarják, asszem, nincs ellenvetésem.

- Ez már mindjárt más!

- Helyes a bőgés, Augustus!

- De valamit kihagytak a számításból. Sok éve mán annak, hogy utoljára feltörtem egy mackót.

- De a tudása még biztosan nem párolgott el.

- Ami azt illeti, az még csak megvolna. Amit viszont nem vett figyelembe, haver - folytatta Augustus Robb, hangjában komor elégtétellel -, azok az idegeim. Mán nem vagyok az, aki voltam. Manapság csak akkor mernék belefogni ilyesmibe, ha bedobnék előtte egy-két kupicával. Inni meg nem ihatok, mer az bűn. Úgyhogy ezt kapja ki, pajti! Ez aztán patthelyzet a javából!

Terry bevetette megnyerő mosolyai egyikét.

- De az én kedvemért csak bedobna egy icipici pohárkával, Mr. Robb?

- Még a maga kedviért sem. És különben sem lenne elég nekem egy icipici pohárka! Annyit kéne vedelnem, mint egy kefekötőnek!

- Hát akkor vedeljen, mint egy kefekötő! - vetette fel Lord Shortlands.

Igazán jó és hasznos javaslat volt, de Augustus Robb csak a fejét rázta.

- Stanwood, pattanj, és hozd a bakancsodat! - mondta Mike. - Egyik lábad itt legyen, a másik meg ott!

Augustus Robb megadta magát. Látni ugyan nem látta Stanwoodot a futballpályán, de mivel elég élénk fantáziával volt megáldva, könnyen maga elé tudta képzelni, amint éppen teljes erőből nekifut egy szabadrúgásnak.

- Rendben van. Legyen, ahogy akarják, haver. De ennek akkor sem lesz jó vége.

- Ez remek, Augustus! - mondta Mike. - Tudtuk, hogy nem hagy cserben minket. De honnét kerít szerszámokat?

- Asszem, fel kell ugranom értük Londonba.

- Ezek szerint még megvannak a régi, meghitt szerszámai?

- Egen. Nem vitt rá a lélek, hogy kidobjam őket. Egy úri barátomnál vannak, aki Seven Dialsben él. Majd odamegyek értük. Még egy gonddal több - jegyezte meg borúsan Augustus Robb, és kisétált a szobából.

- Stanwood! - kiáltott fel Terry. - Te egyszerűen bámulatos vagy! Hogy jutott ilyesmi az eszedbe?

- Ó, hát csak úgy beugrott - mondta Stanwood szerényen.

- Ezeknél a kényes tárgyalásoknál - magyarázta Mike - gyakran megesik, hogy ahol a szavak avatott mestere kudarcot vall, ott az egyszerű, nyers, gyakorlatias ember aratja le a babérokat, aki lábbal tiporja a diplomácia kényes szabályait, és késlekedés nélkül a dolgok mélyére hatol. Most már csak az a kérdés, honnan szerezzünk elegendő italt? Azt mégsem tehetjük meg, hogy kifosztjuk a pincét! Szerintem az lesz a legjobb, ha holnap Augustusszal együtt én is Londonba megyek, hogy beszerezzem az alkoholkészletet.

- Jó sokat vegyél! - javasolta Stanwood.

- Jó sokat veszek.

- És minél többfélét! - tette hozzá Lord Shortlands, aki az ilyen esetekben igen elővigyázatos tudott lenni. - Ki tudja, mire támad gusztusa az ipsének? Sokan például ki nem állhatják a whisky ízét. Bár nekem ez mindig felfoghatatlan volt, de akkor is így van. Végy csak egy jó kis mintakollekciót, fiam, és tedd a szobámba! A pasinak kell majd egy nyugodt hely, ahol erőt gyűjthet. És ami megmarad - csillant fel Lord Shortlands szeme -, azt nem hagyom kárba veszni!

15. fejezet

Minden vakmerő vállalkozásnál - ha az ember szeretné sikerre vinni - a háttérben mindig ott kell lennie egy irányító

elmének. A Beevor kastély könyvtárszobájában lévő páncélszekrénynek az 1851-es spanyol, postatiszta, kék *dos reales* bélyeg megszerzését célzó feltörésekor Mike Cardinal dolgozta ki a hadműveleti tervet és adta ki a parancsokat. Ezek a következők voltak:

1.A hadművelet éjjel 1.30-kor veszi kezdetét.

Ha korábban vágnak bele, hangsúlyozta Mike, még ébren érhetnek valakit a háznépből. Ha viszont később fognak hozzá, akkor már alig marad idejük a pihenésre. Neki pedig szüksége van alvásra, mondta, mire Lord Shortlands hozzátette, hogy neki is.

2.A hadműveletben részt vevő csapattagok 1.15-kor gyűlnek össze a dolgozószobában.

Végtére is valahol csak össze kell gyűlniük, és az lenne a legjobb, ha Augustus Robb, még mielőtt a könyvtárba menne, kivenné a dolgozószoba ablakából az egyik üvegtáblát, és a vésővel egy kicsit még a keretet is összekaristolná, ezzel azt a látszatot keltve, hogy valaki kívülről hatolt be a házba. Ezt az ötletet Lord Shortlands zajos tetszésnyilvánítással fogadta, és egyáltalán nem rejtette véka alá azt véleményét, hogy szerinte minél kívülről jövőbbnek tetszik a dolog, annál jobb.

3. Lord Shortlands Augustus Robb feletteseként fog működni.

Az ő feladata abból áll, hogy becsempéssze Augustus Robbot a szobájába, ahol addig tölti bele az italt, amíg csak Augustus idegrendszere - saját megítélése szerint - ismét olyan erős nem lesz, mint a régi szép időkben. Ezek után a dolgozószobába kíséri, ahol negyed kettőkor jelentkeznek. Így a hadtestparancsnoknak öt perce lesz rá, hogy lelket öntsön a csapattagokba, nyolc perc alatt kell betörniük az ablakot és vésővel összekaristolniuk a keretet, aztán két percük marad, hogy a könyvtárba felmenjenek. Ha kell, arra

még kiszorítanak pár percet, hogy sebtében megrugdossák Augustus Robbot - amennyiben újfent a lelkiismeretével hozakodna elő.

4. Stanwood megy, és szépen lefekszik.

És ágyban is marad. Hiszen ha megengedik neki, hogy ott téblábolјon körülöttük, biztosan - bár kapásból nem lehet előre megjósolni, hogyan - megtalálja a módját, hogy mindent tönkre tegyen.

5. Terry is elmegy szépen lefeküdni.

Mert neki viszont megvan az a különös szokása, hogy amikor tetőpontjára hág az izgalom, akkor olyanokat sikkant, akár egy fészekalja pár napos kiskutya, és az ilyen kockázatos vállalkozásoknál a lányok különben is csak útban vannak. (Ezt a javaslatot Lord Shortlands azzal támasztotta alá, hogy elmondta: abban a krimiben, amit Desborough Toppingtól kapott a születésnapjára, a detektívet is igencsak hátráltatta a nyomozásban egy kullancsként rátapadó, Mabel nevű lány, akinek olyan színű volt a haja, akár az érett búzakalász.)

6. Terry befejezi a vitatkozást, és azt teszi, amit mondanak neki.

E pont megvitatása közben egy darabig nagyon úgy nézett ki, hogy elmérgesedik a helyzet, ám amikor Mike kérdőre vonta Terryt, vajon tagadja-e, hogy épp olyan színű a haja, akár az érett búzakalász, a lány kénytelen volt beadni a derekát.

Mindezek dacára akkor, amikor az istállóépület falán az óra egyet ütött, Terry a dolgozószoba díványán hevert, és Marcia Huddlestone *Percy fogadalma* című, háromkötetes regényének középső részét olvasta (kiadta Popgood and Grooly, 1869-ben). A könyvet Terry az asztalon találta, és jobb híján belekezdett. Igen bájosan festett pizsamában, kimonóban és papucsban.

Egy óra három perckor Lord Shortlands lépett a szobába, aki a maga módján ugyancsak igen bájosan festett pizsamában, köntösben és papucsban. Szeme - mint mindig, amikor gazdájuk érzelmileg túlfűtött állapotba került - erősen kidülledt, majd lányát látván még jobban előmerészkedett üregéből.

- Szent isten, Terry! Hát te meg mit keresel itt?

- Csak olvasgatok, édesem, hogy elüssem az időt valamivel.

- De Cardinal azt mondta, hogy neked most ágyban a helyed!

- Azt mondta volna, csakugyan? Az ég szerelmére, hogy annak az alaknak milyen vastag bőr van a képén! Még hogy ágyban a helyem! Az viszont biztos, hogy neked rémséges könyveid vannak, Shorty! Ezeken a polcokon egyetlen árva kötet sincs, amit 1870 után adtak volna ki.

- He? Ó, ezek nem az én könyveim - felelte Lord Shortlands szórakozottan. Bár nem örült annak, hogy gyermekét ott találta, mégis eszébe jutott, hogy így milyen remek alkalma nyílik pár dolgot megbeszélnie vele. - Még a nagybátyám vette őket.

- Ennyire odalett volna a viktoriánus regényekért?

- Azt hiszem.

- Szerintem te is szereted őket. Ez a kötet itt hevert az asztalon, felteszem, nemrég beleolvasott valaki.

- A Cardinal gyerek kérte el, és ma délután azzal hozta vissza, hogy sok magvas gondolatot talált benne. Nem tudom, vajon mire célozhatott ezzel. Terry - vágott bele Lord Shortlands, örömmel ragadva meg a lehetőséget -, én sokat törtem a fejem ezen a Cardinal gyereken.

- Igazán, angyalom? Eléggé magára vonja az ember figyelmét, ugye?

- Nagyon eszes, talpraesett fickó.

- Igen. Felteszem, ezt ő is szívesen magára vállalja.
- Emlékezz csak, hogy elbánt Spinkkel!
- Igazán remek húzás volt.
- És bátor is, akár az oroszlán. Hidegvérrel dacol Adelával, és közben a szeme se rebben.
- Mindezzel hová akarsz kilyukadni, édesem?
- Hát, én csak... öööö... arra lettem volna kíváncsi, hogy esetleg nem gondoltad-e meg magad vele kapcsolatban?
- Ó, értem már!
- Na és, hozzámégy?
- Nem.
- Hö - mondta Lord Shortlands, elkámpicsorodva.

Egy darabig csendben maradt. A dolog nem igazán úgy alakult, ahogyan azt az ötödik earl remélte.

- És miért nem?
- Mert jó okom van rá.
- Akármi legyek, ha tudom, mi lehet az. Azt hittem volna, a Cardinal gyereket az Isten is neked teremtette. Gazdag. Jóképű. Szórakoztató. És teljesen beléd van habarodva. Ezt már abból is észre lehet venni, ahogyan rád néz. Úgy néz... hogy is mondjam?
- Úgy, hogy attól elolvad az ember lánya?
- Ez az. Elsőre beletrafáltál. Pontosan úgy.
- És azt kifogásolod, hogy én viszont nem kezdek el olvadozni tőle?
- Bizony.
- Akkor hadd áruljak el neked valamit, Shorty! Ha azt állítanám, hogy az általad említett nézés nem érint meg - már ahogyan azt a *Percy fogadalma* című könyv hősnője mondaná -, hazudnék. Talán érdekelni fog, hogy attól a nézéstől olyan melegség tölt el, mintha csak izzó dárdahegy hatolt volna keresztül rajtam.

- Tényleg? - kurjantott fel Lord Shortlands, jócskán nekibátorodva. Igazából mindig is az efféle szöveget szerette volna hallani.

- Attól a nézéstől úgy érzem magam, mintha telepumpáltak volna vitaminnal. Attól a nézéstől úgy érzem magam, mintha odafenn ragyogna a Nap, és klassz lenne a kalapom, klassz lenne a cipőm, klassz lenne a ruhám, klassz lenne a harisnyám, és valaki éppen most hagyott volna rám évi tízezret.

- Hát akkor?

- Ne vágj a dolgok elébe, kedvesem! Csak várd ki szépen a végét! Ugyanakkor mégsem engedem meg magamnak azt a luxust, hogy belészeressek Mike-ba. Kötve hiszem, hogy kizárólagos jogot formálhatnék arra a nézésre.

- Ezt nem értem.

- Azt hiszem, rengeteg más nővel kellene osztoznom rajta.

- Úgy érted, hogy szerinted Cardinal amolyan... öööö... csélcsap pillangó?

- Igen, ha csélcsap pillangón olyan embert értesz, aki egyetlen útjába kerülő nőnek sem képes ellenállni, ha az csak egy fokkal is szebb az ördög öreganyjánál.

- De hiszen ő váltig állítja, hogy évek óta szerelmes beléd!

- Valamit csak mondania kell, ha nem akarja, hogy elakadjon a társalgás!

- De miért tételezed fel róla, hogy ilyen?

- Megérzés. Azt hiszem, az ifjú Mike Cardinal is afféle csélcsap pillangó, Shorty, aki folyton egyik virágról a másikra száll, és mindenütt magába szürcsöl egy kis nektárt. Erős a gyanúm, hogy ma délután is leszállt egy virágra szürcsölgetni. Találkoztál vele, amikor Londonból visszajött?

- Nem. Éppen Whiskerset sétáltattam.

- Én viszont találkoztam vele. Jól elbeszélgettünk. És a levegő, még tőle fél méterre is nehéz volt valami furcsa,

egzotikus parfümtől, ami belőle áradt. Mintha csak órák hosszat a nyakán csüngött volna valami titokzatos, egzotikus nőszemély. Jól jegyezd meg, én nem hibáztatom ezért. Nem tehet róla, hogy úgy néz ki, akár egy görög isten. És ha a nők a lába elé vetik magukat, az csak természetes, hogy fel is szedegeti őket. Mégis azt hiszem, megérted, miért vagyok vele olyan óvatos. Hiába vagyok oda érte, Shorty, a józan énem, az a Terry Cobbold, aki szemüveget és fogszabályozót hord, azt suttogja nekem, hogy soha nem lesz jó vége, ha az ember mindenféle Adoniszokkal esik szerelembe. Nem bízom a túlságosan jóképű férfiakban. Röviden, bár a szívem Mike Cardinal felé húz, az eszem visszatart. Azt hiszem, nagyjából úgy érzek iránta, ahogy Mrs. Punter Spink iránt.

Lord Shortlands boldogtalan sóhajtozásba kezdett.

- Nahát, én mégis azt hiszem, hogy tévedsz.

- Magam is azt hiszem.... néha.

- Mármint azzal az illattal kapcsolatban. Lehet, hogy csak nekidőlt valami nőszemélynek.

- Én is éppen ettől tartok.

- Akkor is hozzá kéne menned!

- Miért forszírozod ezt annyira?

- Hát, a mindenségit, mert annyira kedvelem.

- Kedvelni én is kedvelem.

- És mondd csak, végiggondoltad már, mi lesz majd veled, ha ez a Robb nevű ipse megszerzi a bélyeget? Én megnősülök és eltűnök innét, téged pedig itt hagylak Adelával - mármint, ha Clare tényleg azon van (mint ahogy mondtad, és szerintem igazad van), hogy megfogja magának Blairt. Tiszta szívből utálni fogod a dolgot. Teljesen el leszel kenődve, öreglány. Miért nem mész hozzá feleségül?

Az általa körvonalazott, Shorty-mentes Beevor kastély képe mély benyomást tett Terryre. Eddig még soha nem gondolt bele ebbe. Még akkor is ezen töprengett

homlokráncolva, amikor nyílt az ajtó, és Mike lépett be a szobába.

Mike feszültnek és komornak látszott. Bár jócskán kijutott neki abból, amit ő maga angol hidegvérnek nevezett - míg azok, akik nem kedvelték, egyszerűen csak a piaci legyet is megszégyenítő szemtelenségnek -, a ma esti hadművelettől mégis úgy érezte magát, mint egy idegbajos impresszárió közvetlenül az új színdarab bemutatója előtt. Negyedórán belül felgördül a függöny, és a tudat, hogy az egész vállalkozás sikere rajta áll vagy bukik, igencsak nyomasztóan hatott rá. Amint Terryt megpillantotta, és azt is észrevette, hogy Lord Shortlands viszont elhagyta Augustus Robbot valahol, szemmel láthatóan összerezzent.

- Hát te meg mit keresel itt? - kérdezte szigorúan. - Már javában aludnod kellene!

- Tudom. Nem bírtam aludni, úgyhogy felkeltem. Mindent látni akarok! Eddig még soha nem néztem végig, hogyan törnek fel egy páncélszekrényt.

- Az ember szeretné a nőket kihagyni az ilyesmiből.

- Ez a nő viszont nem szeretné, ha kihagynák ebből.

- Most már tudom, mire céloztak az újságok, amikor az önfejű modern lányról cikkeztek.

- Aki szenzációra éhes.

- Aki, mint mondod, szenzációra éhes. Szerencsére olyan férjed lesz, aki ezt is elnézi majd neked.

- Tényleg?

- Én legalábbis úgy hiszem. Új szisztémát dolgoztam ki. Augustus merre van?

- Shorty szobájában, gondolom.

- Akkor maga miért nincs vele, Shorty? A csapatmunka az csapatmunka. Össze kell dolgoznunk.

Lord Shortlands panaszosan jegyezte meg:

- Egyszerűen kizavart a szobából. Én nem akartam otthagyni, de azt mondta, idegesíti, ahogy nézem. Elég forrófejű ipsének látszik.
- És az ivással hogy halad?
- Úgy láttam, elég jól.
- Akkor nem ártana érte menni és begyűjteni.
- Te nem mehetnél érte?
- Nem. Lenne pár szavam Terryhez.

Lord Shortlands, akin lassan kezdett kiütközni a feszültség, lázasan futtatta végig ujjait őszes üstökén, miközben halkan maga elé mormolta, hogy majd eleped egy kis italért.

Ez meglepte Mike-ot.

- Hát ez meg hogy lehet? Maga nem segített be Augustusnak az ivásba?
- Nem hagyta, hogy akár egy cseppet is igyak. Azt mondta, tintázni bűn. És amikor tovább szívóskodtam, azzal fenyegetett, hogy hókon nyom egy üveggel. Pedig egymillió fontot is megadnék pár kortyért! - jelentette ki Lord Shortlands nagyvonalúan.
- Italhoz sokkal olcsóbban is juthat - mondta Mike. - Surranjon csak fel a szobámba, nyúljon be a komód jobb felső fiókja mögé, és ott rálel az áhított nedűvel csordultig teli flaskára. Igyék csak, amennyi jólesik, és hagyjon nekem két pennyt a kandallópárkányon!

Mike az ajtóhoz ment, hogy becsukja rakétasebességgel távozó házigazdája után.

- Végre magunk vagyunk - mondta.

Terry érző szívét mélyen megindította apja szorongása.

- Szegény, drága Shorty!
- Igen.
- Ez a sok idegeskedés nem tesz jót neki.
- Nem bizony.

- Magas a vérnyomása...

Mike gyengéden megragadta Terryt a könyökénél fogva, és az egyik székhez vezette. Gyengéden beleültette, ő maga pedig a karfára kuporodott.

- Amikor azt mondtam: „Végre magunk vagyunk" - magyarázta -, nem igazán arra gondoltam, hogy végre itt az alkalom, amikor kivesézhetjük Shorty magas vérnyomását. Később ennek is eljön majd az ideje, amikor meghitt kis otthonunkban egymás mellett ülünk a kandalló előtt. „Drágám! Tárgyaljuk ki részletesen Shorty magas vérnyomását!", mondod majd, mire én azt felelem: „Rendben, ne halogassuk tovább". De most fontosabb dolgok vannak napirenden. Amikor az előbb bejöttem, óhatatlanul meghallottam, hogy édesapád rendkívül hasznos tippet ad neked.

- Szóval hallgatódzunk?

- Semmi kivetnivalót nem találok egy kis hallgatódzásban. Nyitott ajtó szüli a hallgatódzót. Apádra visszatérve, éppen azt kérdezte tőled: „Miért nem mégy hozzá feleségül, te szerencsétlen kockafejű mitugrász?"

- Shorty sosem hívott engem kockafejű mitugrásznak!

- Pedig éppen itt lenne az ideje, hogy a szemedbe mondja. De arra ugye célzott, hogy hozzám kéne jönnöd?

- Igen.

- Ez aztán haver a javából! Hogy vetődött fel a téma?

- Megkérdezte, miért is nem akarok hozzád menni.

- Ezen már én is hetek óta töröm a fejem, de hiába, most végre rájöttem, mi lehet a gond. Látom, a *Percy vadalmát* olvastad. Múlt éjjel én is átlapoztam, és találtam benne egyet-mást, ami elgondolkoztatott, erre alapozva dolgoztam ki az új szisztémát, amelyről előbb beszéltem neked. Azt hiszem, rosszul fogtam hozzá az udvarláshoz.

- Csak nem?

- De igen. Borzasztó, milyen komolytalan voltam, felettébb szórakoztató és nagyon vicces, de borzasztóan komolytalan. 1869-ben sokkal jobban megadták a módját a széptevésnek. Odaértél már ahhoz a részhez, amelyikben Percy az üvegházban megkéri a lány ezét?

- Még nem.

- Akkor majd felolvasom neked. Akár úgy is veheted, hogy ez az én saját szövegem, hiszen olyan jól szavakba foglalja mindazt, amit érzek. Készen állsz rá?

- Igen.

- Akkor lássunk is hozzá! „Drága leány, ki szerető szemem előtt serdült apró kisgyermekből sudár hajadonná, s láttam, miként válik azzá az elragadó, bájos teremtéssé, kinek tündéri, édes természetét még én is - ki oly sok nemesi udvarháznál megfordultam már - csakis a tökéletes jelzővel illethetem! Nem túlzok, mikor azt mondom, hogy amit öntől kérek, annak birtoklása minden férfit, akár a legnemesbet is büszkeséggel töltené el; hisz nem lehet oly magas a rang, hogy azt a kegyed drága lénye ne emelhetné még magasbra; és senki nem tántoríthat el abbéli szándékomtól, hogy öntől várjam: tegye otthonom oly boldog lakká, amilyenné egyedül kegyed teheti. Minden apró szeszélyét örömmel teljesíteném, legcsekélyebb óhaját is áhítattal lesném." Eddig hogy tetszik?

- Nem rossz!

- Akkor olvassuk csak tovább! „Drágám, ön egy olyan szívet tör darabokra, mely csakis kegyedért dobogott - bár magam is tudom, nem olyannak alkottattam meg, hogy könnyű legyen számomra meghódítani a női szíveket. Ha tudná, mily irigységgel tekintek azokra, kik ily szerencsefiának mondhatók, szánakozás töltené el irányomban. De ha külsőm avagy beszédem némileg el is tér attól, amilyet egy szerelmestől elvárhatna, az ég legyen a

tanúm, hogy ennek oka másban keresendő, nem pedig abban, hogy szűkösen lenne meg bennem emez érzelem. A kancsó is, bárha csordultig telve finom borral, a már említett készség híján csak vékony sugárban folyatja ki magából nedűjét. Keserves dolog, ha az ékes szavaktól egy olyan embert fosztottak meg, kinek puszta léte múlik ezen a képességen. Szeretem, szeretem, szeretem önt! Drágám, hát képtelen lenne ön is szeretni engem?" Akármi legyek, ha értem, mit lamentál annyit azon, hogy rosszul bánik a szavakkal. Szerintem igenis van benne spiritusz. Neked hogy tetszett? Hatott rád a szöveg?

- Nem igazán.

- Ez furcsa. Percy hölgye teljesen elérzékenyült. Ennél a résznél sikerült Percynek dűlőre vinnie a dolgokat. „Bár nem felel nekem - kiáltotta, magához vonva a leányt -, hallgatása éppoly édesen szól kegyed helyett, mint szavai tennék! Akkor hát olybá vehetem, hogy hajlandó boldoggá tenni engem, szerelmem? Orcái fehérek, akár a liliom, de én e liliomból rózsát varázsolok. - S eme szavak után ajkát ajkára forrasztotta, és a leány egy halk, elfojtott kiáltással, melybe óhaj és zokogás egyaránt vegyült, viszonozta csókját, is emígyen ők ketten jegyet is váltottak." Ilyen karakán kijelentést nem lehet kétségbe vonni. A fiú elnyerte a lányt. Ebben nem lehet semmi hiba. Viszont az én esetemben a fiú hoppon marad?

- Igen.

- Nem hallattál véletlenül egy olyan halk, elfojtott kiáltást, melybe sóhaj és zokogás egyaránt vegyült anélkül, hogy észrevettem volna?

- Nem.

- Akkor már tudom, hol lehet a bibi. Percynek az író szerint már igen fiatalon, mindössze huszonnégy éves korában hosszú szakálla volt - reméljük, nem kéz alatt vette.

Talán mi is várjuk meg, amíg hosszú szakállat eresztek. Holnaptól nem borotválkozom.

- Inkább csak borotválkozz tovább. Eláruljam neked, miért nem hatódtam meg az előbb?

- Már épp ideje, hogy kibökd, ami a begyedet nyomja.

- Szóval... Mindenáron a székem karfáján kell ücsörögnöd?

- Egyáltalán nem. Csak szerettem volna kéznél lenni, ha úgy adódna, hogy a liliomból rózsát kell varázsolnom. De leválasztom magam, ha akarod. Rajta, vágj bele!

Terry habozott.

- Rajta! - biztatta Mike.

- Attól tartok, elég nagy butaságnak hangzik majd.

- Ne is törődj vele, csak csacsogd el! Nos, miért nem akarsz hozzám jönni?

- Hát, ha tényleg tudni akarod, azért, mert szinte felháborítóan jóképű vagy.

- Hogy én... *milyen vagyok?*

- Elképesztően jól nézel ki. Én megmondtam, hogy bután hangzik majd.

Szavait hosszú hallgatás követte. Mike-ról lerítt, hogy teljesen megdöbbent.

- Még hogy bután hangzik? - szólalt meg végre. - Akkora szamárság, hogy nemcsak patája van, hanem még iázik is hozzá! Lányokat már ennél sokkal kevesebbért gumiszobába rekkentettek. Szerinted én jóképű vagyok?

- Olyan vonzó vagy, mint egy akciófilm hőse. Neked nem tűnt még fel eddig?

- Még nem. Csupán azt mondanám, hogy amolyan rendes, átlagos fizimiskám van.

- Melyért, akár Szép Helénáért, ugyancsak vízre szállt vón ezer hajó. Menj, és nézd meg magad a tükörben!

Mike a tükörhöz lépett, és belenézett. Még a fél szemét is behunyta, oly merőn bámulta magát egy darabig, aztán megrázta a fejét.

- Még mindig nem fogtam fel. Ez egy kellemes arc. Egy kedves arc. Az a fajta arc, amelyről másoknak az jut eszébe, hogy milyen szavahihető és megbízható lehetek én. De semmi több.

- A profilodtól eláll az ember lélegzete. Oldalról is nézd meg magad!

- Mégis, mi vagyok én? Periszkóp? - Mike eljött a tükörtől. Látszott rajta, hogy még mindig sötétben tapogatódzik. - És te komolyan ezért nem akarsz a feleségem lenni?

- Igen.

- Hát, én sok mindenre felkészültem, de ezt azért nem néztem volna ki belőled! Alulmúltad magad, szépségem. Azt hiszem, rájöttem, mi a te bajod. Amikor kicsi voltál, túlságosan kihajoltál a tanulószoba ablakán, és kipotyogtál. Azóta kocka a fejed.

- Igazán szép tőled, hogy mentségeket keresel a viselkedésemre.

- Ez az egyetlen lehetséges magyarázat. Gyermekem, te nem vagy komplett.

- Nem arról van szó, hogy „nem vagyok komplett". Csak óvatos vagyok.

- De mi bajod van a jóképű férfiakkal?

- Az, hogy nem bízom bennük.

- Még bennem se?

- Benned se.

-Akkor te egy tévelygő kis tökkelütött vagy!

- Rendben van. Tévelygő kis tökkelütött vagyok. És?

- Az én jellemem színtiszta arany, tetőtől talpig becsületes vagyok.

- Szóval ez a te kis meséd?

- Bizony, és ki is tartok mellette. Biztosan nem gondolod meg magad?

- Nem.

Mike hörpölő zajok kíséretében szívta be a levegőt.

- Felteszem, eléggé visszaélnék a vendégszeretettel, ha behúznék egyet a háziasszonyom kisebbik húgának!

- Sőt, az egész megye rosszallóan csóválná a fejét.

- A pokolba már ezekkel a vaskalapos nézetekkel! De mondd csak, milyen rémséges szörnypofa legyen az, akit kérőként komolyan vennél? Esetleg, ha úgy néznék ki, mint Stanwood?

- Ó!

- Hát, kötve hiszem, hogy olyan mélységekig le tudnám küzdeni magam. De ha továbbra is kitartóan bokszolgatok, hiszen ez a kedvenc időtöltésem (persze, szigorúan csak amatőr alapon), könnyen megeshet, hogy egy szép napon valami baráti ökölcsapás karfiollá gyűri majd a fülem vagy arrébb pofozza az orromat, s ettől mindjárt másképpen fogok festeni. Ha később visszatérek hozzád úgy, hogy az öreg szimat dél-délnyugati irányba elhajlást mutat, esetleg lenne nálad némi esélyem?

- Mindenképpen fontolóra venném a dolgot.

- Akkor maradjunk is ennyiben. Persze, ez az én érzéseimen egy jottányit sem változtat. Én továbbra is ugyanúgy szeretlek téged.

- Kösz.

- Nincs mit. Mégis azt hiszem, nem ártana, ha Shorty rászánna három guinea-t arra, hogy megvizsgáltasson téged egy jó agykurkásszal. Nem lenne ablakon kidobott pénz. Á, Shorty! - mondta Mike, amint az ötödik earl alaposan felfrissített változata visszatért a szobába. - Örülök, hogy újra látom, kedves, szomjúságtól tikkadt vándor! Tudja, hogy

Teresa lánya mit mondott nekem az előbb? Hogy azért nem akar a feleségem lenni, mert túlságosan jóképű vagyok.

- Csak nem?

- De! Szóról szóra ezt mondta, s közben olyan eszelősen csillogott a szeme. Elég szomorú. De hogyhogy még mindig egyedül? Hol hagyta Augustust?

- Nem tudom, merre lehet.

- Hát nincs a szobájában?

- Nem. Onnan már elment.

- Talán a könyvtárba - vetette fel Terry.

Mike a homlokát ráncolta.

- Felteszem, tényleg oda mehetett. Soha életemben nem láttam még ilyen fegyelmezetlen népséget. Bárcsak mindenki a kapott utasításokhoz tartaná magát, ahelyett, hogy a saját kútfeje után megy!

- Hát ez borzasztó, törzsőrmester!

- Mi értelme volt mindent szépen elterveznem, ha mindenki azt teszi, amihez kedve szottyan? Menjünk a könyvtárba, és nézzük meg, mi a helyzet!

Terry feltevése helyesnek bizonyult. Az elveszett ember tényleg a könyvtárban volt. Bizonytalan léptekkel járkált fel-alá, kezében egy üveg mentalikőrt szorongatva. Amint társai a szobába léptek, Augustus Robb duhaj „Ahoj!" felkiáltással üdvözölte őket.

16. fejezet

A „duhaj" valóban az egyetlen lehetséges jelző, amellyel Augustus Robb viselkedését lefesthetjük pályafutásának eme válságos pillanatában. Arca élénkvörös színben lángolt, szeme csak úgy ragyogott, mosolya pedig széles és nyájas volt. Az embernek egyetlen szempillantás elég volt ahhoz,

hogy felmérje: lelke csordultig megtelt az emberiség iránt táplált egyetemes jóindulattal.

- Kerüljenek beljebb, cimborák! - bömbölte, üvegét széles ívben meglendítve, és e sztentori hangtól közönségén jeges fuvallatként söpört végig a balsejtelem. Az éjszaka csendjébe ez az üvöltés nagyjából úgy hasított bele, mintha csak a végítélet harsonája szólalt volna meg.

- Csitt! - mondta Mike.

- Csitt! - mondta Lord Shortlands.

- Csitt! - tette hozzá Terry.

Az éjszakai előadás sztárjának karmazsinszín arca udvariasan érdeklődő kifejezést öltött. - Hogy értik azt, hogy „csitt"? - kérdezte meglepetten.

- Ne olyan hangosan, Augustus! Már éjjel fél kettőre jár.

- És akkor mi van?

- Mindenki fel fog ébredni.

- Hűha! Emmán igaz! Erre nem gondoltam - ismerte be Augustus Robb. Ajkához emelte a palackot, és alaposan meghúzta. - Ennek itten borsmentaíze van - mondta. Még soha életében nem kóstolt mentalikőrt, és mostani élményét meg akarta osztani barátai kis csoportjával. - Egen, bohors... HUKK!... menta.

Mike már látta: a szervezés során elfelejtett kellő óvintézkedéseket tenni annak érdekében, hogy elkerülje mindazon buktatókat, melyek következtében terve kudarcot vallhat. Arra számított, hogy az itallal Augustus Robb kellő bátorságot önt magába. Azt már nem kalkulálta be, hogy célját elérve akár úgy is dönthet, hogy ennél tovább töltekezik. Márpedig kétség sem férhetett ahhoz, hogy Augustus Robb igencsak felöntött a garatra. Azt a szintet ugyan még nem érte el, amelyet tökrészegnek lehetne nevezni, de az egyszerű szalonspiccen vitán felül túljutott már, ezért Mike megpróbált véget vetni a dorbézolásnak,

még mielőtt az alkohol ördöge túlságosan elharapódzna az inason.

- Jobb lesz, ha ideadja nekem azt az üveget, Augustus!

- Már mér?

- Szerintem épp eleget ivott.

- Még hogy eleget? - kérdezte Augustus Robb. Látszott rajta, mennyire meghökkenti ez a feltevés. - Hisz ippeg csak belekóstoltam.

- Mi lesz már, öreg cimbora? Ide vele szépen!

Augustus Robb szemébe vészjósló kifejezés költözött.

- Csak egyetlen ujját tegye rá, haver, és úgy lecsapom magát, hogy csak úgy nyekken!

Még egy kortyot ivott. - Egen, borsmenta - mondta. - Finom íze van. Nagyon egészséges. Én mán kiskoromba is szerettem a borsmentát. Fred bácsikám mindég borsmentás cukorkát adott nekem, hogy leállítsa a mondókámat: „Kusza hálót sző, mely nem ereszti, ki egyszer az ámítást elkezdi." Maga is pont ilyen kusza hálót sző, pajti - meredt szemrehányóan Mike-ra Augustus Robb. - Akárhogy is vesszük, hazugságban él.

Lord Shortlands megragadta Mike könyökét. Zaklatottnak látszott.

- Cardinal!

- Tessék!

- Te is látod, amit én?

- He?

- Szerintem ez a fickó beszívott.

- Én is azt hiszem.

- Most mihez kezdünk?

- Azonnal dologhoz kell látnunk, még mielőtt teljesen elázna. Augustus!

- HAHÓ?!

- Csitt! - mondta Mike.

- Csitt! - mondta Lord Shortlands.

- Csitt! - tette hozzá Terry.

Jóindulatú figyelmeztetésük felpaprikázta Augustus Robbot. Szemében újból megjelent az iménti vészjósló kifejezés.

- Minek mongyák azt, hogy „csitt!"? - kérte tőlük számon bosszúsan. - Folyton csak csittegnek. Mindenki mindég csak csitteg. Mán az előbb is magukra kellett szólnom emiatt.

- Sajnáljuk, Augustus - mondta Mike békéltetőleg. - Nem fog többé előfordulni. De mi lenne, ha belevágna?

- Belevágnék? Oszt mibe?

- Hát a páncélszekrénybe.

- Miféle páncélszekrénybe?

- Abba, amelyiket feltörni jött ide a könyvtárba.

- Ja, hogy abba? - derült fel Augustus Robb. - Rendicsek, haver, máris nekilátok. Hahó!

- Mi a baj?

- Hová lettek a szerszámaim?

- Hát nincsenek magánál?

- Úgy látom, hogy a szerszámos táskát sehol se látom.

- Csak nem hagyta el az egészet? Augustus Robb más nézeten volt.

- Mán mér ne hagyhattam volna el őket? A szerelők is elvesztik néha a szerszámjukat, nem igaz? Nahát akkor! Próbáljon mán értelmesen beszélni, pajti!

- Talán Shorty szobájában hagyta őket, Mr. Robb? - vetette fel Terry.

- Na, most mán *maga* is csacska dolgokkal hozakodik elő, tubicám. Arra nem is jártam.

- Úgy értem, apa szobájában.

Augustus Robb döbbenten fordult az ötödik earlhöz - Magát Shortynak hívják?

- Shorty a Shortlands sortítása, akarom mondani kurtítása - magyarázta Mike.

- Shorty a Shortlands sortítása - mormolta maga elé Augustus Robb.

Azután, ahogy lassan ráébredt, milyen komikusan hangzik, elismerően kuncogva ismételni kezdte ezt a mondatot, egyre hangosabban és hangosabban; végül már olyan harsányan, hogy az ötödik earl vagy húsz centire elhagyta a talajt a plafon irányába; majd miután újból földet ért, Mike karjába csimpaszkodott.

- Nem tudnád valahogy leállítani ezt az éktelen lármát?

- Azon leszek!

- Adela nem szokott valami mélyen aludni.

Mike most jött rá, hogy a tervezés során még valamit kihagyott a számításból. Bele kellett volna kevernie egy olyan kiütős pirulát Lady Adela Topping esti langyos tejébe. Az ilyen csip-csup dolgok felett könnyen átsiklik a szervező figyelme.

- Azt hiszem, most már lassan abbahagyja - mondta.

És jól látta. Augustus Robb, aki eddig olyan fura imbolygással járt-kelt a szobában, mint akinek hirtelen tuskólába nőtt, egy székhez lavírozott. Most ott ült, jóságos képet vágott, s elgondolkozva dünnyögte maga elé, hogy: „Shorty a Shortlands sortítása" - akárcsak egy papagáj a kalitkáját letakaró zöld posztó alól.

- Robogjon, és nézze meg, hátha a szobájában vannak a szerszámai! - kérte Mike.

Lord Shortlands elrobogott, és a szobára furcsa csend borult. Augustus Robb felhagyott monológjával, csak ült, lehajtott fővel. Aztán, ahogy a fejét felemelte, hogy némi frissítőt vegyen magához az üvegből, Terry Mike karjához ért.

- Mike!

- Igen, szerelmem?

- Nézd! - suttogta Terry, és a hangjában női együttérzés csengett. - Sír szegény!

Mike odanézett. Tényleg úgy volt, ahogy Terry mondta. A szarukeretes szemüveg mögül könnycsepp bukkant elő és gördült végig Augustus Robb arcán.

- Mi történt, Augustus? - kérdezte Mike. Augustus Robb megtörölte a szemét.

- Csak őrája gondoltam, haver - felelte fátyolos hangon. - Kire?

- Hát az asszonykára, akit elvesztettem, pajti.

Mike fellélegzett.

- Minden rendben - súgta oda Ténynek. - Ez a részegség csöndes, érzelgős szakasza.

- Ó, hát erről lenne szó?

- Bizony. Reméljük, hogy egy darabig ebben is marad, mert ezt az erőszakos állapot követi a sorban. Nem is tudtam, hogy elvesztette, akit szeretett, Augustus. Hol látta őt utoljára?

- Épp ez az, hogy nem láttam. Nem volt ott.

- Hol nem volt?

- Hát annál a nyamvadt anyakönyvvezetőnél. Asszem, sose jutott még eszibe feltenni magának a kérdést, haver, hogy mér is vagyok én ilyen magányos kődarab, amit a hullámok lefelé sodornak az élet folyóján, ahogy azt szokták mondani. Megmondom én, mér. Egyszer mán úgy volt, hogy elveszek egy derék asszonykát, csak aztán nem jött el az esküvőre.

- Az szörnyű lehetett.

- Jól mondja, bizony hogy szörnyű volt.

- Ez igazán szomorú, Mr. Robb!

- És *maga* is jól mondja, tubicám, hogy: „Ez igazán szomorú, Mr. Robb!". Bizony, az asszonyka faképnél hagyott.

Előző este vallottam meg neki a bűnös múltamat, és bár akkor úgy láttam, hogy megbocsát nekem, de biztosan aludt rá egyet, oszt meggondolta magát, mert az a nagy helyzet, hogy én ugyan ott vártam rá pár órán át a Beak Street-i házasságkötőnél, neki mégsem volt se híre, se hamva.

- Lefogadom, hogy irtó kellemetlen volt. És maga mihez kezdett ezután?

- Elmentem, vettem magamnak egy sajtos-sonkás szendvicset, és azon voltam, hogy elfelejtsem őt. Nem mintha egy percre is el tudtam volna. Édes arcának emléke azóta is úgy dúlja a szívem, akár egy tucat felhergelt vadmacska.

Mike együttérzően bólintott egyet.

- A nők már csak ilyenek.

Augustus Robb lovagias lénye fennakadt azon, hogy így megbélyegzik előtte a gyengébb nemet.

- Mán hogy lennének olyanok! Kivéve persze, ha mégis - tette *hozzá,* hiszen az a fajta ember volt, aki képes tárgyilagosan mérlegelni egy kérdést. - Mert néha mégis - mondta, elgondolkodva ürítve ki a likőrös üveget. - Kíváncsi lennék, vajon nem volt-e az a kicsi asszony puszta játékszer a sors keziben, ahogy mondani szokták. Tudja, van egy anyakönyvvezető a Beak Streeten meg a Meek Streeten, de még a Greek Streeten is, és ki tudja, tán valahogy összekeverte őket. Mán úgy értem, ki tudja, hogy mialatt én a Beak Streeten őrá vártam, nem lehet, hogy ő meg a Meek Streeten várt énrám?

- Vagy a Greek Streeten!

- Ja. Mással is megesett mán az ilyen.

- Arra nem gondolt, hogy megkérdezze tőle?

- De. Csak mán későn, egy-két hét múltán vetődött fel bennem, hogy esetleg félreértettük egymást, és mire a lakására mentem, ő mán elköltözött onnét, az új címjit meg

nem hagyta meg. Pár nap múlva mán meg Amerikába kellett mennem egy amerikai úriemberrel, akihez elszegődtem, úgyhogy aztán egy egész óceán választott el minket egymástól. Elválasztott minket az a nyüves óceán - tette még hozzá, nehogy valami tévedés legyen a dologban. - És azóta se láttam őt.

A szobára csend borult. Sem Mike-nak, sem Terrynek nem volt kedve megszólalni az imént hallott szomorú történet után, így aztán csak ültek, néma részvéttel Augustus Robbra meredve, aki - némi halk csuklástól eltekintve - akár önmaga szobra is lehetett volna, melyet néhány barátja és tisztelője állított az emlékére.

Azután lassan életre kelt, akár egy himnemű Galatea.

- Ez az eset ripityomra törte a szívemet, úgy éljek - mondta. - Hogy az a kicsi asszony micsoda marhahúsos-vesés pitét tudott sütni! Ha én azt elmondanám, nem hinnék el nekem. Szinte elolvadt az ember szájában.

- Ez bizony tragikus - mondta Terry.

- Igaza van, tubicám! Ez bizony tragikus.

- El kellett volna mesélnie Shakespeare-nek - jegyezte meg Mike. - Biztosan írt volna belőle egy színdarabot.

- Ja - felelte rosszkedvűen Augustus Robb. Levette szarukeretes szemüvegét, hogy egy újabb könnycseppet töröljön le, majd orrára visszatéve, komor tekintetett vetett rajta keresztül a két fiatalra.

- Egen, ez bizony igazi tragédia volt. Manapság lépten-nyomon megtört szívekbe botlik az ember. Az is lehet, hogy ragályos. Erről jut eszembe: maga hogyan halad az udvarlással, Mr. Cardinal? Maga meg ez a kicsike itten? Hogy én mit törtem mán ezen a fejemet! Megpróbálta mán valaha megcsókolni? Szerintem az viszonzásra lelne.

Terry összerezzent, és arcát rózsás pír öntötte el, ami Mike szemében vetekedett a szépséges nyári égboltot

megfestő első, halvány sugarak színével. Mike azt kérdezte magától, mit tett volna Percy hasonló helyzetben. A válasz kézenfekvőnek tűnt: Percy nem hagyta volna, hogy a szeretett lénynek pirulnia kelljen, és a rózsából ismét liliomot varázsolt volna.

- Inkább beszéljünk valami másról! - javasolta.

Augustus Robbnak elborult az arca. Dacosan felszegte az állát.

- Én nem akarok másról beszélni! Nem hagyom, hogy mindenféle tésztaképű istenátka megszabja nekem, miről is beszéljek!

- Olvasott mostanában valami jó könyvet, Augustus?

- Szájtépős kis nyikhaj - bökte ki Augustus Robb némi szünet után, mintha csak vérbeli stilisztaként a helyes szavakat keresné, és már épp azon volt, hogy bővebben is kifejtse a témát, amikor Lord Shortlands megtért küldetéséből, és jelentette, hogy sehol sem találja a szerszámokat.

Augustus Robb jeges tekintete őlordsága felé fordult.

- Oszt miféle szerszámokat?

- Hát a maga szerszámait!

Augustus Robb megdermedt. Teljesen egyértelmű volt, hogy attól az utolsó, végzetes korty mentalikőrtől a részegség érzelgős szakaszából észrevétlenül az ingerlékenybe került valahogy, s emiatt olyan sértődékeny lett, akár egy különösen kényes nebáncsvirág.

Fátyolos, mégis vesékig ható tekintetét Lord Shortlandsre szegezte.

- Csak kapjam rajta, hogy a szerszámaim körül pepecsel, mán le is tekerem a fejit a nyakáról, oszt megetetem magával!

- De maga mondta, hogy menjek és keressem meg őket! - erősködött Lord Shortlands.

- Én aztán soha!

- De ő igen - állította Lord Shortlands, Mike-ra nézve.

Augustus Robb morózus pillantása Mike-ra vándorolt.

- Ha szabad kérdeznem, neki meg mi köze az én szerszámaimhoz?

- Úgy gondoltam, az lesz a legjobb, ha hajtóvadászatot indítunk utánuk, Augustus! Kellenek nekünk azok a szerszámok.

- De hisz megvannak, nem? A táskában vannak a dívány alatt, ahová raktam őket, nem? Alighogy begyüttem, az első dolgom volt szépen a dívány alá csúsztatni az egész cuccot.

- Értem. Csak egy kis félreértés történt, ennyi az egész.

- Nem szeretem a kis félreértéseket!

- Itt is vannak a szerszámai. Mind munkára, harcra kész.

Augustus Robb elgondolkozva vette el Mike-tól a szerszámos táskát. Újabb szúrós pillantást lövellt Lord Shortlandsre. Úgy tűnt, valamiért hirtelen megorrolt az ártatlan főrendre.

- Grófok! - legyintett megvetően. Minden jel arra utalt, hogy - valami rejtélyes okból kifolyólag - a mentalikőr Anglia arisztokráciájának eme rendíthetetlen hívéből erősen szélsőbalos beütésű republikánust faragott. - A grófok még nem a föld sója! Rosszul vagyok a grófoktól!

- Nincs semmi baj a grófokkal, Augustus - mondta Mike, igyekezve még csírájában elfojtani ezt a munkáspárti elhajlást.

- De bizony, hogy van! - replikázott Augustus Robb hevesen. - Fenn hordják az orrukat, meg kiveszik a kenyeret az özvegyek és árvák szájából. Mi több, kötve hiszem, hogy ez itt tényleg egy nyavalyás gróf lenne.

- Már hogyne lenne az! Holnap majd megmutatja magának a koronáját, és akár a kezébe is veheti, Augustus.

- Talán inkább Mr. Robb!

- Elnézést.

- Dehogyis nézem el! Augustus, még mit nem! Ha van valami, amit ki nem állhatok, az a bizalmaskodás. Ezt az ifjabb Cobboldnak is szóvá teszem majd. Attól, hogy nem vagyok gróf, még szorult belém némi önérzet!

- Teljesen igaza van, Mr. Robb - mondta Terry.

- Még szép! - mondta Augustus Robb.

Lord Shortlands, mintha csak érezné, hogy a társalgás ingoványos talajra tévedt, másfelé terelte a beszélgetést.

- Az előbb megálltam Adela ajtaja előtt, és hallgatództam - mondta Mike-nak. - Szerintem alszik.

- Az jó.

- Ki az az Adela? - kérdezte Augustus Robb.

- A lányom.

Augustus Robb rosszallóan vonta össze a szemöldökét. Tudta, hogy most valamiért köd üli meg az agyát, ám azt még így is észrevette, hogy összepancsolják itt neki a tényeket.

- Mán hogy lenne az! Ez a kicsike itten a maga lánya.

- Két nővérem van, Mr. Robb - magyarázta Terry. - Három a kislány.

- Hóha! - mondta Augustus Robb egy olyan ember hangján, akit ugyan távolról sem sikerült meggyőzni, de túlságosan udvarias ahhoz, hogy egy nővel vitába szálljon. - Nosza, ugorjunk fel Adelához, és beszélgessünk el egy kicsit vele.

- Talán később, nem gondolja? - javasolta Mike, akit mélyen megindított Lord Shortlands kétségbeesett, vadállati üvöltése. - Majd ha kinyitotta a páncélszekrényt. Ott van az ablaknál.

- Az ablaktól jobbra - mondta Terry.

- Az ablaknál, egy hangyányit jobbra tőle - pontosított Lord Shortlands, mintegy összefoglalva a két megállapítást,

nehogy bármi kétely merülhessen föl a páncélszekrény holléte felől.

- Rendicsek - jelentette ki Augustus Robb. Idáig még tudta követni a dolgokat. - Ha ezt mán korábban elmondják nekem, megspórolhattuk volna ezt a sok... JUJJ!

Három tettestársa egy tettestársként szökkent fel.

- Csitt! - mondta Mike.

- Csitt! - mondta Lord Shortlands.

- Csitt! - tette hozzá Terry.

Augustus Robb fenyegetően meredt rájuk:

- Ha még egy csittegést hallok, mindenkit lecsapok. Csak begörcsölt a lábam - magyarázta. - Beléje áll néhanapján.

Nagy nehezen kikászálódott a székből, a szerszámos táskát kezében szorongatva. Néhány egyszerű, bemelegítő tornagyakorlat után - nehogy megint begörcsöljön - a páncélszekrényhez ment, és próbaképpen megkocogtatta az ujjával. Aztán gúnyosan elhúzta a száját.

- Mán ez is egy páncélszekrény?

A hangjából kicsengő leereszkedő fölény hallatán társai jócskán nekibátorodtak. Az ő laikus szemükben ez a páncélszekrény bizony elég masszív darabnak tűnt. Egészen felvillanyozta őket, hogy egy ilyen tapasztalt szakember ennyire lekezelően nyilatkozik róla.

- Gondolja, hogy fel tudja törni? - kérdezte Mike.

Augustus Robb felnevetett. Szemlátomást jól szórakozott. - Még hogy ezt feltörni? Ezt én egy szardínianyitóval is kipiszkálom. Menjen, és hozzon nekem egy szardínianyitót! - mondta, hüvelykujjával parancsolóan Lord Shortlandsre bökve, akit lassacskán már úgy kezelt, mintha a csicskása lenne.

- Nem, várjunk csak! - hajolt közelebb, hogy onnan is szemügyre vegye megvetése tárgyát. - Nem, ammán nem lenne sportszerű. Aggyon nekem egy hajtűt!

Lord Shortlands, mivel már nem bírta tovább cérnával, visszavonult a díványhoz, és csak ült ott, mindkét kezét a fejére szorítva. Még Mike-nak is elakadt a szava. Terryre maradt, hogy megpróbáljon valahogy zöld ágra vergődni Augustus Robb-bal.

- Nem gondolja, hogy mégis jobb lenne, ha a szerszámaival nyitná fel a páncélszekrényt, Mr. Robb? - vetette be megnyerő mosolyai egyikét. - Olyan nagy kár lenne, ha hiába utazott volna fel értük Londonba, és most mégsem kellenének!

Augustus Robb - bár általában mindenre kapható volt, ha egy szép nő kérte - csak a fejét rázta.

- Aggyon nekem egy hajtűt! - ismételte meg határozottan.

Mike csak most döbbent rá, mekkora bakot lőtt, amikor megtiltotta Stanwood Cobboldnak, hogy részt vegyen a hadműveletben. Az ő közvetlen, célra törő módszereivel éppen Stanwoodra lett volna szükség ebben a vészhelyzetben. Megpróbált maga beugrani ebbe a szerepbe, bár tisztában volt vele, hogy csupán silány utánzásra futja majd tőle.

- Ezt fejezze be! - förmedt rá határozott és parancsoló stílusban. - Senki sem kíváncsi erre a badarságra. Vessen véget a komédiának, és lásson végre munkához!

Ez a taktika azonban nem vált be. A nyájas szavak talán lecsillapították volna Augustus Robbot. A nyers hangnem azonban csak vérig sértette. Gőgösen kihúzta magát: - Szóval most mán parancsolgatunk? Ezért én most fogom ezeket a tetves szerszámokat, és mindet kihajítom azon a tetves ablakon!

Megfordult, felemelte a szerszámos táskát szorongató kezét, és erőteljesen lóbálni kezdte.

- Mike! - kiáltott fel Terry.

- Állítsd meg valahogy! - kiáltotta Lord Shortlands. Mike előreugrott, hogy megállítsa Augustus Robbot. Aztán váratlanul megtorpant.

Azért torpant meg, mert meghallotta, hogy a folyosóról női hang szűrődik be, amint azt kérdezi: „Ki van ott?", és ettől szinte a vér is megfagyott az ereiben. Balszerencséjére azonban a lengő táska röppályáján belül torpant meg, így az - csupa nehéz, éles szerszámmal tele - olyan erővel csapódott az arcába, hogy hátratántorodott tőle. A következő pillanatban hatalmas recsegés-ropogás hallatszott - nagyjából olyan hatást keltve, mintha máris eljött volna a világ vége. Augustus Robb ugyanis elengedte a táskát, amely az üvegen keresztül, zajos csörömpölés kíséretében kisüvített az ablakon. Távoli csobbanás jelezte, hogy végül a vizesárokba pottyant.

- Hűha! - mondta Augustus Robb hirtelen kijózanodva.

Terry azt kiáltotta: - Jaj, Mike! Nem esett bajod? De Mike már kinn is volt a szobából, becsapva az ajtót maga mögött.

17. fejezet

A könyvtárszobában maradt kis csoport számára érthetetlen volt, miért is kellett Mike-nak ilyen rohamléptekkel távoznia. Mivel mind teljesen belefeledkeztek a saját dolgukba, egyikük sem figyelt fel a folyosón járkáló nő hangjára, ezért egy darabig elhűlve meredtek egymásra.

Lord Shortlands szólalt meg először. Az utóbbi néhány percben egyre erősödött benne az érzés, hogy mindenütt jó, de legjobb másutt, és most, hogy a tettek embere olyan hanyagul, a szó szoros értelmében elszórta a szerszámait, s így a dolgok menetében némi fennakadás történt, semmi értelmét sem látta annak, hogy továbbra is ott tátsa a száját.

- Megyek, lefekszem - jelentette be.

- Vajon Mike miért rohant ki ilyen sebbel-lobbal? - kérdezte Terry.

Augustus Robb úgy vélte, rálelt a megoldásra.

- Ment, hogy kimossa a szemit, tubicám. Csúnyán beletrafáltam. Meg lehet érteni, ha az első gondolata az volt, hogy beborogatja. Hű! Szándékosan sose húztam volna be neki ekkorát, nem én, még ha száz ficcset ígérnek érte, akkor se!

- Jaj, Shorty, mit gondolsz, lehet, hogy komolyan megsérült?

Lord Shortlands nem engedte bevonni magát egy Mike sérüléseit taglaló vitába. Őszintén kedvelte Mike-ot, és bármikor máskor elsőként siet oda hozzá, hogy megvigasztalja, ám épp akkor futott végig agyán az a felvillanyozó hatású gondolat, hogy - bár Augustus Robb csordultig töltekezett - a szobájában még jó néhány üveg itókának lennie kell, és úgy vágyott egy kis italra, miként a szarvasbika vágyik híves patak után. Márpedig amikor egy idősebb úriember (akinek magas a vérnyomása) lelki szemei előtt isteni nedűvel teli poharak lebegnek - különösen, ha olyasmin ment keresztül, mint az ötödik earl aznap este -, akkor szinte lehetetlen a figyelmét olyan fiatalemberek bevert szemére terelni, akik inkább csak kedves ismerősei, mint kebelcimborái.

- Jóccakát! - mondta, és azzal már ott sem volt.

Augustus Robbot tovább marcangolta a lelkiismerete.

- Nem, még egymilliárd fontért se tettem volna én ilyet - mondta bűnbánóan. - Ha arra gondolok, hány olyan manuszt ismerek, akinek örömest kidekoráltam volna a képit, szörnyen bánt, hogy pont Mr. Cardinal-nek mázoltam be egyet. Egy olyan úriembernek, akit igen nagyra becsülök.

Terry úgy támadt neki, mint egy nőstény leopárd:

- Meg is ölhette volna!

- Azért ne vessük el a sulykot, tubicám! - tiltakozott Augustus Robb. - Csak benyomtam neki a szemit, ami mással is megesett mán. Azzal együtt örülök, hogy így a szívin viseli a dolgot, mert ebből kitetszik, hogy végül mégiscsak beleszeretett.

Terry haragja gyorsan elpárolgott. Sosem vesztette el hosszabb időre a humorérzékét.

- Úgy gondolja, Mr. Robb?

- Minden jel erre vall, galambocskám. Nagy butaság volt azon törnie magát, hogy olyan hideg-rideg legyen Mr. Cardinalhez, mint a Jégkirálynő. - Ajkához emelte a likőrös üveget, majd csalódott képpel letette. - Nézd mán, ez elfogyott!

- Nahát, szégyen-gyalázat!

- Borsmenta - szippantott vágyakozón az üvegbe Augustus Robb. - Erről jut eszembe, hogy valamikor régen, jóval azelőtt, hogy magácska megszületett vagy akár egy futó gondolat is lett volna, az én Fred bácsikám...

- Igen, róla mesélt már nekem.

- Tényleg? Hóha! Akkor hol is tartottunk?

- A Jégkirálynőnél.

- Ne mán! Őt csak úgy futólagosan hoztam szóba. A hideg-rideg hozzáállás témáját boncolgattuk, és én azt mondtam, hogy végre gyengéd érzelmeket kezd táplálni Mr. Cardinal iránt. És mán épp itt az ideje, hogy beleszeressen. Miért nem megy utána, hogy egy nagy, cuppanós csókot nyomjon a képire?

- Az jó ötlet lenne maga szerint?

- Mán réges-rég meg kellett volna tennie. Mr. Cardinal szereti magát, tubicám!

- Milyen sokat tud Mike dolgairól, Mr. Robb! Csak nem mesélt el magának mindent? Ó, persze, egész elfelejtettem. Hiszen olvasta a hozzám írt levelét.

- Bezony. Megláttam, ahogy ott hever az asztalán.

- És maga mindig elolvassa a mások levelét?

- Hát persze hogy, ha mán úgy adódik. Szeretem tudni, mi zajlik körülöttem. Különösen az érdekel, mi van Mr. Cardinallel. Egy ilyen finom úriember! Minden ifjú hölgy büszke lehetne rá, ha ilyen férjet fog magának! Mr. Cardinal igazán remek fickó. Az ilyen pasikat jó fejnek hívják Amerikában.

- Tetszett magának Amerika, Mr. Robb?

- Egen, persze. Amerika oké. Evett mán valaha kukoricás-marhahúsos hasét?

- Nem.

- Amerikában lehet olyat kapni. Meg vaflit is.

- Mi az a vafli?

- Nem a vafliról akarok beszélni! Hanem Mr. Cardinalről. Ő a legrendesebb ember, akit csak ismerek.

- Sok rendes embert ismer?

Augustus Robb a gondolataiba mélyedt.

- Meg fatányéros halat is - mondta, ahogy ismét a felszínre bukkant. - Azt is lehet kapni Amerikában. Meg csirkét Maryland módra. Sőt, omlós epertortát is.

- Úgy látom, nagyon szereti a hasát, Mr. Robb.

- De Mr. Cardinalt is nagyon szeretem – mondta Augustus Robb, nem hagyván eltéríteni magát a fősodortól. - Hogy mit összerágom a Cobbold gyerek fülit, hogy próbáljon meg mán rá hajazni! Mán egész betegre aggódtam magamat a Cobbold gyerek miatt. Az édesapja rám bízta, és én afféle szent kötelességemnek veszem, hogy a gondját viseljem. Erre mi történik? Ha nem avval tölti az idejit, hogy lóg valahol és iszik, mint a gödény, akkor mindenféle elvetemült

komornyikok társaságába keveredik, akik ráveszik, hogy mondja magát Rossiternek!

- Nem is tudtam, hogy Stanwood ilyen sokat iszik.

- Úgy szívja magába a tintát, akár a tikkadt virág a langy nyári esőt, galambom! Nem úgy, mint Mr. Cardinal. Ő mindég tudja, meddig mehet el. Akár egy pálinkafőzőben is nyugodtan szabadjára engedheti Mr. Cardinalt, még egy jókora butykost is a kézibe nyomhat, s ő onnét is tisztán csillogó szemmel és rózsás arccal bukkan elő, és egy szuszra kivágja, hogy „mit sütsz, kis szűcs"! Egen, remek egy pasas. Ezért olyan fura, hogy egy ekkorka kis maszat, mint maga, örökösen kikosarazza őt.

- Nem volt ez egy kicsit erős, Mr. Robb?

- Csak a maga érdekiben teszem, tubicám. Azt szeretném, ha boldog lenne!

- Ja, vagy úgy! Akkor elnézést kérek.

- Rendicsek. Nagyon boldog lenne Mr. Cardinallel. Áldott jó természete van.

- Igen.

- Mindig olyan boldog és derűs.

- Igen.

- Még ukulelén is tud játszani.

- Na, ettől még a nyál is összefut a számban!

- *Plusz még* az állatokat is szereti. Mr. Cardinal egyszer felvett egy szegény, elveszett kutyust az utcán, és a keblére szorította - pedig csupa sár volt aznap, mert szakadt az eső -, aztán felvitte a Cobbold gyerek lakására, és odaadta neki a Cobbold gyerek vacsoráját. Egész meghatódtam - mesélte Augustus Robb, egy újabb könnycseppet letörölve. - Ahogy arra gondoltam, milyen kedvesen bánt azzal a kutyussal, megint csak az asszonykát juttatta eszembe - magyarázta múló gyengeségét. - Ő is mindég olyan szeretettel bánt a

kutyákkal. Na, még most sem megy Mr. Cardinal után, hogy megcsókolja és megígérje neki, hogy a felesége lesz?

- Azt hiszem, inkább nem, Mr. Robb.

- Nem lesz a felesége?

- Nem.

- Ugyan ne legyen mán ilyen makrancos, galambocskám! Pattanjon, és... Ó, hello, Mr. Cardinal!

Terry nagyot kiáltott: - Jaj, Mike!

Augustus Robb meg egy éles „Hűha!" felkiáltással, megrendülve szembesült a keze munkájával. Mike bal szeme csukva volt, arca bal oldalán pedig jókora zúzódás éktelenkedett, melynek környéke viharos ütemben kezdett bedagadni; úgy festett, mint aki méhekkel keveredett összetűzésbe.

- Hűha! Sajnálom, Mr. Cardinal!

Mike azonban csak legyintett.

- Semmi baj, Augustus. Bárkivel megeshet az ilyesmi. Shorty merre van?

- Elment lefeküdni - felelte Terry. Még mindig a vihar-, azaz táskavert arcot nézte, miközben azon kapta magát, hogy furcsa érzések kavarognak benne.

- Miért rohantál el úgy?

- Meghallottam Adela nővéred hangját a folyosóról.

- Ó, te jó ég!

- Most már minden rendben van. Sikerült leráznom.

- Mit mondtál neki?

- Hát, tudod, gyorsan ki kellett találnom valamit. Adela éppen a tetthely felé tartott, és mondhatom, egész szép tempót diktált. Megkérdezte tőlem, mi az ábra, és, ahogy már említettem, gyorsan ki kellett találnom valamit. Azt mondod, Shorty lefeküdt? Örülök neki. Legalább egy darabig még boldog tudatlanságban marad! Szegény, drága Shorty! Az embernek vérzik érte a szíve.

- De hát mit adtál be Adelának?

- Máris kibököm. Ugye, mondtam már neked, hogy gyorsan ki kellett találnom valamit?

- Igen, kétszer is.

- Nem, csak egyszer, de akkor szinte fénysebességgel. Szóval, a következő történt: ahogy kattogtak az agyamban a fogaskerekek, az jutott eszembe, hogy ebből a csávából csak úgy lehet kimászni, ha odadobom Adelának Shortyt. Tudod, ahogy az orosz parasztok is odavetik a farkasoknak a gyereküket, ha a falka ott lohol a nyomukban, és egyszerűen életbevágó, hogy könnyítsenek a rakományon. Azt semmiképp sem hagyhattam, hogy a nővéred itt találja Augustust, ezért azt mondtam neki, hogy Shorty van a könyvtárban, részegen, mint a csap, és már az egyik ablakot is betörte. „Nézze csak, mit művelt a szememmel!" mutattam. Arra kértem, hogy azért bízza csak rám a dolgot. Biztosítottam, hogy ágyba tudom dugni Shorty-t. Adela roppant hálás volt. Megköszönte a segítségemet, meg hálálkodott, milyen jó, hogy lehet rám a bajban számítani, azzal elhúzott. Nem sugárzik rólad az öröm!

- Csak szegény Shortyt sajnálom.

- Igen, egy kicsit engem is bánt miatta a lelkiismeret. Mondtam már neked, hogy vérzik érte a szívem. De hát senkinek az élete sem lehet fenékig tejfel. Ez Spink egyik aranyköpése. Egy másik meg az, hogy nem tud az ember rántottát csinálni, ha nem töri fel előtte a tojásokat.

- Gondolom, ez így is van. És, persze, gyorsan ki kellett találnod valamit.

- Villámgyorsan. Biztos vagyok benne, hogy ha Shortynak elmesélem a szitut, csak helyeslően vállon vereget.

- Bár közben nehéz lesz a szíve.

- Ha közben, ahogy mondod, nehéz lesz is a szíve. Be fogja látni, hogy én csak jót akartam.

- Bízzunk benne, hogy ebből vigaszt merít majd, amikor holnap összefut Adelával. De mi legyen a szemeddel?

- Arra gondoltam, hogy csicsikálni viszem.

- Jól ki kéne mosni meleg vízzel.

- Arra a szemre egy darab nyers húst kell rárakni - mondta Augustus Robb határozottan. Volt egy olyan időszak az életében, amikor elég gyakran képen vágták. - Csak siessen a kamrába, tubicám, és kerítsen onnét egy nagy darab nyers húst! Minél előbb kezelésbe veszi azt a szemet, annál jobb.

- Azt hiszem, igaza van - mondta Mike.

- Tudom, hogy igazam van. A nyers húst nem lehet kenterbe verni.

- A múlt kegyetlen sportjairól szóló sorozatunkban ezen a héten a nyershús kenterbeverését ismertetjük! Sajnálom, hogy ennyi gondot okozok.

- Igazán nem gond - mondta Terry, és elindult, hogy emberbaráti küldetésének eleget tegyen.

Miután Augustus Robb alaposan megvizsgálta Mike szemét, meghozta szakértői véleményét.

- Ez igazán takaros monokli, haver.

- Ez tényleg az, Augustus. Olyan, mintha mumpszot kaptam volna.

- De nagy kár, hogy pont most vágtam szemen!

- Maga szerint rosszul időzítettük a dolgot?

- Hát, használja a fejit, haver. Tetszeni akar a kicsikének, igaz? A nők nem rajonganak a bedagadt szemű pasikért. Kiábrándítónak tartják őket. Egy sérüléstől esetleg szánalom ébred a női szívekben, de nem szerelem. Én mondom magának, ahogy ez a kis szösszentyű beszélt itt az elébb...

- Kit ért maga „kis szösszentyű" alatt?

- Hát a kicsikét.

- Értem. Megtenné, Augustus, hogy Lady Teresa Cobboldot emlegetvén, nem nevezi „kis szösszentyű-nek"?

- Hát, ha mán ennyire felfújja a dolgot! De miről is beszéltem? Hóha, egen. Amikor az imént felvetettem neki, hogy mit kéne tennie, ő... Hűha! Egyre csúnyább a szeme! Mán vagy három árnyalattal sötétebb, mint volt! Az a monokli jut erről eszembe, ami az én szemem körül virított, amikor egyszer a vitakörben egy fickó bepancsolt nekem. Én a konzervatív elveket védtem, ő meg a szocialistákat pártolta... De hol is tartottam?

- Nem tudom.

- Én viszont tudom. Épp azt akartam elmesélni magának, mit javasoltam annak a kis szösszentyűnek.

- Augustus!

- Ide figyeljen, én meg tudom érteni, hogy annyira odavan érte. Most, hogy mán magam is láttam, tudom, miért is áradozott neki annyit abban a levélben. Hisz igazán ennivaló cukorfalat!

Mike felsóhajtott. Eddig azt hitte, hogy kezelni tudja a helyzetet, s nem kell Stanwood Cobbold módszereire fanyalodnia, de most már látta, hogy mégis pont azokat kell elővennie.

- Augustus! - mondta lágyan.

- Hahó?

- Nagyon sok a dolga?

- Nem igazán.

- Akkor megtenné, hogy megfordul?

- Oszt miért?

- Sose törődjön azzal, hogy miért. Csak tegye meg a kedvemért! Forduljon meg, és egy kicsit hajoljon előre!

- Így jó lesz?

- Így pont jó. Nesze! - mondta Mike, és ezzel olyan lendületesen, és akkora erővel talált bele a felkínált célpontba, hogy arra még Stanwood is elismerően rábólintott volna.

- Hé! - kiáltott fel Augustus Robb.

Teljes magasságában kihúzta magát, és biztosan lett volna némi hozzáfűznivalója a dolgokhoz, de ebben a pillanatban Terry tért vissza a szobába, egy tálban meleg vizet, egy tányéron pedig egy darab nyers húst hozva magával.

- Meg is van - mondta. - De szigorú képet vág, Mr. Robb!

Augustus Robb egy szót sem szólt. Az előbb vérig sértették, s olyan érzések kavarogtak benne, melyek túlságosan mélyről fakadtak, semhogy szavakba tudta volna önteni őket. Megigazította szarukeretes szemüvegét, még egy néma, szemrehányó pillantást vetett Mike-ra, majd döngő léptekkel kimasírozott a szobából.

Terry döbbenten bámult utána.

- De hát mi lelte Mr. Robbot?

- Az imént kénytelen voltam jó alaposan tunikán billenteni.

- Tunikán billentetted? De hát miért?

- Mert szájára vette egy hölgy nevét.

- Na ne!

- De igen! Becsületszavamra mondom!

- És milyen Mr. Robb, amint épp szájára veszi egy hölgy nevét?

- Egészen első osztályú. Mindkét dobhártyám beleremegett, amikor ennivaló cukorfalatnak nevezett téged.

- Miért, talán nem az vagyok?

- Most nem erről van szó. Ha szeretnénk elkerülni, hogy a Róma és Babilon bukását okozó, bomlasztó erők nálunk is munkálkodni kezdjenek, akkor semmiképp sem engedhetjük meg, hogy nyugdíjas besurranó tolvajok ilyen ledér nyilatkozatokat tegyenek! Méghozzá olyan lányokról, akik legfeljebb földre szállt angyalokhoz hasonlíthatók. Az ilyesmi

teljesen betesz annak, hogy szilárd és józan kormányzatunk legyen. Még hogy ennivaló cukorfalat!

- Hajtsd előre a fejed! - utasította Terry. Törölgetni kezdte Mike szemét a ronggyal. - Tudod, ezt még nagyon bánni fogod!

- Nem én, hacsak nem csurgatod a vizet a nyakamba.

- Mármint azt, hogy megrúgtad szegény Mr. Robbot. Ő a legodaadóbb híved és legrendíthetetlenebb barátod. Mielőtt visszajöttél, éppen arra igyekezett rávenni, hogy menjek hozzád feleségül.

- Micsoda?

- Mondtam, hogy szánni-bánni fogod!

- Máris marcangolni kezdett a lelkiismeret. Hogy tudnám ezt valaha is jóvátenni? Mesélj el mindent!

- Nagyon határozott érveket hozott fel. Azt mondta, te vagy a legrendesebb pasas, akit csak ismer, és azt is, mennyire meglepi, hogy egy ekkorka kis maszat, mint én, ridegen kikosaraz téged.

- Az isten áldja meg! Ha arra gondolok, hogy képes voltam lábbal illetni ennek az aranyszívű embernek az ülepét! Holnap majd hason csúszom előtte. De nem furcsa...

- Ne ficánkolj már annyit! Nyakadba csurog a víz!

- Szeretem, ha a nyakamba csurog! De nem furcsa, hogy a jelek szerint mindenki azt akarja, hogy hozzám gyere? Előbb Shorty, most meg Augustus. Ezt hívják a sajtóban közakaratnak. Nem gondolod, hogy hallgatnod kéne arra, mit kíván az istenadta nép?

- Most ráteszem a húst. Átkötöm a zsebkendőddel. Mike érzelmesen felsóhajtott.

- Azokon a magányos, hollywoodi napokon gondolni sem mertem volna, hogy egyszer itt leszek majd nálad, és egy darab nyers húst kötözöl a szememre!

- Olyan magányos voltál Hollywoodban?

- Szívfacsaróan magányos.
- Ez furcsa.
- Egyáltalán nem furcsa. Te nem voltál velem.
- Úgy értem, Stanwood egész más történettel állt elő. Azt mondta, mindig legalább tucatnyi lány karéjában látott téged, akárcsak egy operett főhősét.

Mike összerezzent.

- Stanwood ezt mondta neked?
- Igen. Azt is mondta, látva, miként veted bele magad Hollywood éjszakai életébe, az a régi nóta jutott eszébe, hogy: „Hahó, hahó, hahó, ez már megint egy másik lány!"

Mike-ot újból megkísértette a gondolat, hogy Stanwoodnak már jó ideje a diliházban lenne a helye.

- Stanwood füllentett volna? Soha, sehol nem lehetett téged lányokkal látni?

Ha valaki egy darab nyers hús visel a bal szemén, akkor elég nehéz méltóságteljesen viselkednie, de Mike azért megtette, ami tőle telt.

- Meglehet, hogy alkalomadtán hölgyek társaságában töltöttem a szabadidőmet. Ez bizony másokkal is megesett már arrafelé. És akkor mi van?
- Semmi. Épp csak eszembe jutott.
- Hollywood nem kolostor!
- De nem ám, azt én is hallottam.
- Azon a helyen lányok is vannak, és mondhatom, az ember néha alig tudja lerázni őket a nyakáról. Mégsem lehetek olyan, mint egy tuskó!
- Kész is vagyunk. Ennél többre nem futja tőlem. Milyen érzés?
- Rémes. Olyan, mint valami kóros kinövés.
- Bárcsak látnád magadat a tükörben!
- Szíved leghőbb vágya, hogy folyton a tükör előtt illegessem magam? Olyan szörnyen nézek ki?

- Egyenesen visszataszító vagy! Mint valami sörcsatában megsérült gengszter a szesztilalom idején.

- Akkor most jött el az ideje, hogy újra ostromolni kezdjelek. Ha még emlékszel, te magad mondtad, hogy ha végzetes vonzerőm valaha is megkopna...

- Attól tartok, hamar kihevered. Ha a szemeden hagyod a nyers húst, holnapra megint ugyanolyan káprázatos leszel, mint mindig. Úgyhogy jó éjszakát!

- Ez rád vall, hogy ilyenkor éppen jó éjszakát kell kívánnod! Feltett szándékom, hogy egész éjjel itt foglak, hacsak nem térsz jobb belátásra!

- Hogy érted ezt?

- Nagyon is jól tudod, hogyan. Terry, te kis csacska-macska, hozzám jössz feleségül?

- Nem.

- De hát miért nem?

- Már megmondtam, miért.

- Azt nem vettem komolyan. A lányok nem kosarazzák ki a kérőjüket csak azért, mert az kinéz valahogy!

- Engem kivéve.

- De hisz tudod, mennyire szeretlek!

- Igazán?

- Mostanra már rá kellett volna, hogy gyere! Nekem te vagy az egyetlen kislány ezen a világon!

- Stanwood szerint másképp áll a helyzet. Mindent töviről hegyire elmesélt nekem. Hogy minden éjjel vagy tucatnyi lánnyal látott, egyik szebb volt, mint a másik, és mind azt visítozta, hogy: „Ó, *drága* Mike!"

- A pokolba Stanwooddal! Rászolgált, hogy megkorbácsolják a tulajdon klubja előtt!

- Stanwooddal csak az a baj, hogy ha megkorbácsolod őt a klubja előtt, akkor ő is megkorbácsol téged a tiéd előtt!

- Tudom. Ez benne a bökkenő. Hát nem piszokság, hogy azok a fickók, akik annyit jártatják a lepénylesőjüket, mint Stanwood Cobbold, ilyen, izmos felépítésűek legyenek? Így nem lehet az igazságnak érvényt szerezni!

- Mesélj még nekem azokról a lányokról!

- Nincs mit mesélnem róluk. Táncolni szoktam velük.

- Á!

- Semmi szükség rá, hogy „á"-zzál itt nekem. Ha az ember táncolni akar, szüksége van hozzá egy lányra is, nem igaz? Mit gondolsz, meddig tartana a Trocadero vezetőségének kipenderíteni azt, aki egymagában kezd el ugrabugrálni a táncparketten? Ebben nem ismernek tréfát.

- Mi az a Trocadero?

- Hollywood egyik élvhajhász szórakozóhelye.

- És ott tartod a háremhölgyeidet?

- Ne nevezd már őket a háremhölgyeimnek! Azokat a lányokat csak felületesen ismerem; egyiket, ha lehet, felületesebben, mint a másikat, de egytől egyig csak futó ismerőseim. Szeretném, ha teljesen elfelejtenéd Stanwood történetét.

- Képtelen vagyok rá. Talán az lesz a legjobb, ha elmondok neked valamit.

- Még több szamárság?

- Nem, most nem. De ettől talán megérted, miért vagyok ilyen veled. Tegnap azt kérdezted tőlem, mi bajom a jóképű férfiakkal, mire én azt feleltem, hogy nem bízom bennük. Most azt is elmondom neked, miért nem. Egyszer egyikükkel jegyben jártam.

- Szent Isten! Mikor?

- Nem is olyan régen. Amikor abban az operettben szerepeltem. Ő játszotta benne az ifjú hősszerelmest. Geoffrey Harvestnek hívják.

Mike utálkozva felkiáltott:

- Édes istenem! Az a tetű alak! Az a féreg! Az a kapcabetyár! Ahányszor csak láttam azt a darabot, mindig is be akartam ugrani a színpadra, hogy jól kupán vágjam!

- Te sem tagadhatod, hogy jóképű.

- Legfeljebb valami nyálas, nyúlós, gyomorkavaró módon!

- Én is erre céloztam. Egy darabig teljesen odavoltam érte.

- Szégyellheted magad!

- Szégyellem is!

- Képes voltál beleesni egy bonvivánba! És nem valamelyik énekes-táncos bonvivánba, amelyikbe szorult némi tisztesség, hanem pont egy olyanba, amelyik fenn hordja az orrát, és tenorban kornyikál. Fel vagyok háborodva, és teljesen ledermedtem. Terry leányzó! Hogy követhettél el ilyen égbekiáltó ostobaságot?

- Már mondtam neked. A szépsége rabul ejtett. De azután lehullt a szememről a hályog. Ugyanis kiderült róla, hogy egy csélcsap pillangó.

- Hogy volt ez? Megismételnéd?

- Ez Shorty szavajárása, nem az enyém.

- Honnét veszi az ilyen kifejezéseket?

- Olyan embert ért alatta, aki egyetlen csinos pofikának sem képes ellenállni. Miután én azon kaptam Geoffreyt, hogy már több csinos pofikának sem volt képes ellenállni, felbontottam az eljegyzést. És elhatároztam, hogy soha, de soha nem hagyom, hogy a vonzó külső levegyen a lábamról. Most már mindent tudsz.

Mike-ban vegyes érzelmek kavarogtak.

- De milyen alapon feltételezed rólam, hogy én is ilyen linkóci vagyok?

- A női megérzésem ezt súgja.

- Mondd meg neki, hogy ezúttal mellétrafált!

- Lehet. De akkor is ez a helyzet. Nem merem megreszkírozni. Képtelen vagyok még egyszer keresztülmenni mindazon, amin akkor. Egyszerűen képtelen vagyok. Halvány sejtelmed sincs arról, milyen érzés egy lánynak, ha beleszeret egy férfiba, s az végül faképnél hagyja. Az maga az iszonyat. A poklok minden kínját végigszenveded, s közben mindenféle kötöznivaló bolondnak lehordod magad, hogy miért nem vigyáztál jobban. Mintha csak elevenen megnyúznának egy csomó ember szeme láttára, akik közben jól mulatnak rajtad.

- De én nem foglak faképnél hagyni!

- Kötve hiszem!

- Ugyan már, Terry! Csak ugorj bele!

- Úgy beszélsz a házasságról, mintha az valami jó móka lenne. Attól tartok, én elég régimódi vagyok, és komolyan veszem a férjhezmenetelt. Nem akarok pusztán a hecc kedvéért házasodni!

- Én sem!

- Ahhoz képest elég könnyelműen viselkedsz!

- Miért mondod ezt?

- Miért, te másképp látod? Nem igazán látszik rajtad, hogy komolyan vennéd az egészet!

Mike csapkodni kezdte a mellkasát, akár egy hím gorilla.

- Na tessék! Ez az! Mindvégig volt egy olyan érzésem, hogy itt van a blöki elhantolva. Azért hiszed, hogy nem szeretlek igazán, mert folyton csak bohóckodom. Tudtam! Egész idő alatt azt hajtogattam magamban, hogy: „Állj már le, te szerencsétlen tökfej! Tegyél már fel egy új lemezt!", mégsem tudtam abbahagyni. Bohóckodnom kellett. A bolondozás olyan, mint egy páncél, hogy mögéje rejtsem a gátlásaimat.

- Azt akarod bemesélni nekem, hogy neked gátlásaid vannak?

- Naná, hogy gátlásaim vannak! Minden férfi nyuszi lesz, ha igazán szerelmes! Az ég szerelmére, nehogy már azt hidd, hogy csak viccelek! Szeretlek. Mindig is szerettelek. Ahogy megláttalak, azonnal beléd szerettem. Drága Terry, könyörögve kérlek, higgy nekem! Ez élet-halál kérdése!

Terry szíve nagyot dobbant. Egyszerre minden védő-bástyája romokban hevert.

- Ha már korábban is így beszéltél volna...

- De azért talán még most sem késő, ugye? Terry, mondd, hogy nincs még minden veszve! Ha most is kikosarazol, mindennek vége. Ez az utolsó reményem!

- Ezt meg hogy érted?

- Vissza kell mennem.

- Hová?

- Hát Hollywoodba!

Mintha jeges ujjak markoltak volna Terry szívébe. Szótlanul Mike-ra meredt. Mike eddig öles léptekkel járkált a szobában, de most megállt mellette, és lehajolt hozzá.

- Jaj, Mike! - suttogta Terry.

- Legkésőbb jövő héten indulnom kell. Londonban sürgöny várt rám ma délután. Hiányolnak a munkahelyemen. A nagyfőnök ágynak esett, és azonnal vissza kell mennem. Hatezer mérföld választ majd el minket egymástól, és soha többé nem találkozunk.

- Jaj, Mike! - mondta Terry.

Mike-nak hirtelen eszébe jutott Augustus Robb egyik megjegyzése. Amikor a beszélgetés menetét az ő dolgaira és rá, Mike-ra, meg „arra a kicsikére" terelte, Augustus Robb a következő frappáns kérdéssel állt elő: „Megpróbálta már valaha megcsókolni?" És még azt is hozzátette: „Szerintem az viszonzásra lelne."

Tény, hogy amikor ezt a magvas javaslatot tette, Augustus Robb jócskán több volt kapatosnál, de ez akkor sem von le

semmit az értékéből. Sok olyan ember van, akinek az agya épp akkor vág a legjobban, és akkor gyártja a legjobb ötleteket, ha beáztatták egy kis mentalikőrbe, és valami azt súgta Mike-nak, hogy a pasinak száz százalékig igaza volt.

- Terry, drágám!

Karjába kapta Terryt, és megcsókolta. És tényleg úgy történt, ahogy Augustus Robb megjósolta: a csókja viszonzásra lelt.

Harmadik könyv

18. fejezet

Stanwood Cobbold felült az ágyon, és meggyújtotta a villanyt. Az órájára nézett. Pár perccel múlt kettő.

Stanwood azok közé a fiatalemberek közé tartozott, akik a futballedzőkkel töltött évek során hozzászoktak, hogy engedelmeskedjenek a kapott parancsoknak, ezért amikor Mike azt mondta neki, hogy bújjon ágyba és maradjon is ott, ellenvetés nélkül szót fogadott. Bár nagyon bántotta, hogy eltiltották az éjszakai kalandtól, szorult belé annyi belátás, hogy megértse Mike álláspontját: ha megengednék, hogy jelen legyen, biztosan mindent elfuserálna. Ahogy belegondolt, eddig minden játszmát tönkretett, amelyben szerephez jutott, és semmi oka sem volt azt feltételezni, hogy pont ezt az egyet nem tolja majd el.

Most azonban, ha már éppen ilyenkor felébredt, mégis úgy gondolta, abból csak nem lehet baj, ha felkel és bemegy a könyvtárba utánajárni, vajon minden rendben alakult-e. Ha igen, akkor a hadművelet már lezajlott, és Stanwood égett a kíváncsiságtól, hogy megtudja, mi lett a dolog vége. Augustus Robbot is okvetlenül meg akarta nézni magának. Úgy vélte, az illuminált Augustus ritka látványát egyenesen vétek lenne elmulasztani.

Tudta, merre találja a könyvtárat. Oda hurcolta el vacsora után az a csiptetős kis mókus, hogy bélyegekről beszélgessen vele. Belebújt a köntösébe, és előbb lement egy lépcsőn, majd végighaladt egy folyosón. Az ajtó alól kiszűrődő keskeny fénycsík arról árulkodott, hogy van még valaki a helyiségben, és belépvén arra számított, hogy a teljes

színtársulatot ott találja - egy kicsit tartott is tőle, hogy jól összeszidják és mind a tíz körméről lekapják, amiért be meri tolni a képét. Amikor belépett, a lelkiállapota kísérteties hasonlóságot mutatott egy olyan, jól megtermett, csuromvizes bundájú kutyáéhoz, amelyik képtelen ellenállni a vágynak, hogy csatlakozzék a szalonban lévőkhöz, ezért beóvakodik, bár kétségek gyötrik az örömteli fogadtatással kapcsolatban.

Mivel csak Terryt találta ott, megnyugodott. A lány egy fotelben üldögélt, szemlátomást mélyen a gondolataiba merülve.

- Halihó! - üdvözölte Stanwood olyan hangon, amit ő maga, ha kikérik róla a véleményét, óvatos suttogásként jellemzett volna.

Terry viszont, amint ábrándjaiból így visszarángatták a valóságba, ugrott egyet, sőt föl is sikkantott. Miután Mike elment, hogy a tálat és a tányért visszavigye a konyhába, ő egy kicsit még a könyvtárban maradt. Hiába ígérte meg Mike-nak, hogy ő is rögvest aludni tér, mégsem vitte rá a lélek, mert úgy érezte, azzal megtörne az a bűvös-bájos, elvarázsolt hangulat, amely körüllengte. Stanwood hangja viszont nagyjából úgy érte, mintha az állomás keresése közben egyszer csak váratlanul bömbölve megszólalt volna a rádió: szörnyen megijesztette.

- Stanwood! - szólt rá szigorúan. - Mégis minek ordibálsz így rám?

- De hiszen suttogtam! - felelte Stanwood megbántva.

- Akkor előbb tedd fel a hangfogót, és csak azután suttogj! Gyere, ülj ide a díványra, és halkan duruzsolj a fülembe!

Stanwood előbb megbotlott az egyik szőnyegben, majd felborított egy kis asztalt, mire végre letelepedett a lány mellé.

- Minden rendben? - susogta rekedten.

- Igen, minden gyönyörű szép - mondta Terry ragyogó szemmel.

Stanwood őszintén örült a jó hírnek. Bár a küldetés sikere avagy balsikere neki személy szerint nem sokat jelentett, mégis az egész koncepciót támogatta, és egyetértett vele.

- Akkor jó. Szóval Augustus sikerrel járt?

- Hogyan?

- Megszerezte a bélyeget?

- Ja, a bélyeget?

Stanwood agyán átfutott a gondolat, hogy a lány mintha kissé szórakozott lenne.

- Nem, a bélyeget nem szerezte meg. Hiba csúszott a számításba.

- Milyen hiba?

- Látod ott azt az ablakot? Azt Mr.Robb törte be, amikor az üvegen át kihajította a szerszámait, és a táskája most valahol a vizesárok mélyén pihen.

Stanwood szemügyre vette az ablakot. Már eddig is volt egy olyan benyomása, mintha kósza légáramok futkosnának a bokája körül, de azt hitte, csak a képzelete játszik vele.

- De mi vitte rá erre? - kérdezte kíváncsian.

- Felháborodott azon, hogy Mike olyan szigorú hangot ütött meg vele. Úgy érezte, a lelkébe gázolt.

- Tyűűű, akkor alaposan a fejébe szállhatott a pia!

- Bizony.

- Mit nem adnék érte, ha én is láthattam volna!

- Hát, látványnak igazán szenzációs volt!

Stanwoodban vegyes érzések kavarogtak. Sajnálta Lord Shortlandset, amiért nem tudta megszerezni a bélyegét; bántotta, hogy lekéste Augustus Robb látványát, amint a sárga földig leissza magát; de az elsőbbség az elképedésé volt. Ezt a pechszériát sehogy sem tudta összeegyeztetni

Terry mámoros örömével meg azzal a kijelentésével, hogy szerinte minden gyönyörű szép.

- De hiszen azt mondtad, minden oké!

- Mert tényleg minden rendben van. Érezted már úgy magad, mintha egy rózsaszínű felhőn lebegnél a boldogság tengere felett?

- Naná - mondta Stanwood. Eddig életében kétszer esett meg vele, hogy ilyen tüneményesen érezte magát: egyszer, amikor Eileen Stoker, lepöckölvén a hamut a cigarettájáról, azt mondta neki, hogy a felesége lesz, és egyszer, pár évvel korábban, amikor egy meccs az utolsó pillanatban az ő remekbe szabott kapáslövésével dőlt el, s így az ő egyetemi csapata győzött 7-6-ra a Notre Dame ellen.

- Hát, most én is pontosan így érzem magam. Feleségül megyek Mike-hoz, Stanwood!

- Hozzámész? De hát én azt hittem...

- Igen, én is. De meggondoltam magam.

- Nagyon jól tetted!

- Örülsz neki?

- Mérget vehetsz rá!

Egy darabig mindketten hallgattak. Terry, a maga kis rózsaszín felhőjén lebegve, tovább szőtte színes ábrándjait, csillogó szemmel és boldog mosollyal ajkán, míg Stanwoodon ugyanolyan megkönnyebbülés áradt széjjel, mint azon a reggelen, amikor Augustus Robb először számolt be neki Mike Cardinal gyengéd érzelmeiről, melyeket nem Eileen Stoker, hanem másvalaki iránt táplált. Akkor is úgy érezte, mintha csak mázsás kő gördült volna le róla.

- Olyan boldog vagyok, hogy majd kibújok a bőrömből örömömben - folytatta Stanwood a beszélgetést egy rövid szünet után, melyben csendes elégedettséggel emésztgette az imént hallottakat. - És azt is elmondom neked, miért.

Mert így a jó öreg Mike kikerül a forgalomból. Végre fellélegezhetek.

- Ezt meg hogy érted?

- Hát, te is tudod, milyen az, amikor egy ilyen veszettül jóképű fickó szabadon flangál ide-oda. Az ember óhatatlanul szorongani kezd.

- Miért?

- Mert sosem lehet tudni, hová fajulnak a dolgok. Volt egy olyan érzésem, hogy Mike le akarja csapni a kezemről Eileent.

A rózsaszín felhő egyszeriben apró cafatokra szakadt Terry alatt, és a lány a tengerbe zuhant. És az nem a boldogság tengere volt, ahogyan Terry hitte, hanem egy dermesztően hideg víztömeg, tele iszonyatos lényekkel, melyek mind mérgezett hegyű dárdákat döfködtek bele.

- Ne légy már ilyen agyalágyult! - mondta a tulajdon fülének is furcsa, idegenszerű hangon.

Stanwood tovább beszélt. Remekül érezte magát.

- Azon a partin vetődött fel bennem először az egész. Nagy hepajt csaptam, ahogy Eileen Londonba érkezett, és Mike is ott volt, klakkban-frakkban, és nekem nagyon úgy tűnt, mintha eléggé ráhajtana Eileen-re. Nem tudom, megfigyelted-e már valaha is azt a pillantást, amit Mike a lányokra szokott vetni? Olyan olvatagon néz rájuk, hogy... Mi van?

- Semmi.

- Azt hittem, mondtál valamit.

- Én ugyan nem.

- Szóval úgy láttam, hogy Mike egy csomó ilyen olvatag pillantást vet Eileenre a buli alatt, és nem nagyon komáltam az egészet. Persze, még Hollywoodból ismerik egymást...

- Jó haverok?

- Ó, hát tutira. Szóval, ez volt a nagy helyzet, és amikor ezek után Eileen a nyakamba zúdította a dolgot...

- Milyen dolgot? - kérdezte Terry élettelen hangon.

- Erről nem meséltem még neked? Hát persze hogy nem, mikor is meséltem volna? Nem volt rá idő. Szóval Eileen egyszer csak azzal hozakodott elő, hogy addig nem jön hozzám, amíg össze nem kaparok valahonnét egy rakás pénzt. Azt mondta, párszor már kipróbálta, milyen is az, ha csóringerekkel köti össze az életét, de eddig csak rossz sült ki belőle. Úgyhogy kijelentette, mindennek lőttek, hacsak elő nem teremtek valahonnan némi gubát. Nahát, ez ugyan elég hihetően hangzott, de amikor ma este elkezdtem beverni a szundit, hirtelen belémhasított a felismerés, hogy az egész talán csak porhintés volt.

- Porhintés?

- Hogy ezzel szúrja ki a szemem - magyarázta Stanwood. - Arra gondoltam, hogy jól át akar verni a palánkon. Tudod, eszembe jutott ő meg Mike azon a partin, és tudom, Mike hogy el tudja bűvölni a lányokat, és az is megfordult a fejemben, hogy ők ketten esetleg belezúgtak egymásba, és ez a mese csak arra volt jó, hogy Eileen így rázzon le. Ezért dobtam el az agyamat örömömben, amikor hallottam, hogy te meg ő ilyen szépen összejöttetek. Hiszen ha Mike beléd van esve, akkor nem lehet odáig Eileenért, igaz?

Terry azon kapta magát, hogy képtelen beállni e felfogás követői közé. Ez a gondolatmenet a jelek szerint Stanwoodnak megfelelt, hiszen ő becsületes és egyenes jellem volt, de a lánynak végigfutott a hátán a hideg. Lelki szemei előtt megjelent Geoffrey Harvest, az állhatatlan ifjú képe. Geoffreynek, bár látszólag őt szerette, egyáltalán nem esett nehezére, hogy ugyanakkor másokba is belehabarodjék. Terry úgy érezte, mintha valami váratlanul

szíven ütötte volna, és halk nyöszörgéssel két kezébe temette az arcát.

- Ejnye már, no! - hökkent meg Stanwood. - Mi baj van?

A Stanwood Cobboldhoz hasonló emberek észjárása egy adott kerékvágásban működik. Bizonyos események automatikusan bizonyos reakciókat váltanak ki belőlük. Ha például egy régi lánypajtásuk társaságában találják magukat, és ez a lánypajtás hirtelen olyan hangot ad ki, mint egy haldokló kacsa, miközben két kezébe temeti az arcát, akkor a Stanwood Cobboldok tudják, mit kell tenniük. Azt mondják, hogy: „Ejnye már, no! Mi baj van?", és karjukkal testvériesen átölelik a lánypajtás derekát.

Stanwood is éppen azon volt, hogy Terry köré fonja testvéri karját, amikor egy hang csattant fel mögötte:

- MR. ROSSITER!

Lady Adela Topping állt az ajtóban, és teljesen egyértelmű volt, hogy igencsak rossz szemmel nézi a jelenetet.

Amikor egy olyan asszony, akinek meglehetősen puritán az életfelfogása, éjjel fél háromkor a könyvtárba megy, hogy felmérje azokat a károkat, melyeket feltehetőleg részeg apja korhely dorbézolása okozott, és erre ott találja a kishúgát (aki iránt mindig is anyai érzelmeket táplált) pizsamában és kimonóban a díványon ücsörögve, egy olyan fiatalember társaságában, aki szintén pizsamát és köntöst visel; és ha ez a fiatalember nem is fonta még egészen a kishúga dereka köré a karját, attól legfeljebb csak egy paraszthajszál választja el, akkor érthető, ha ez a nővér olyan hangnemet üt meg, akár a legszigorúbb erkölcscsősz. Effajta stílusban szólalt meg Lady Adela is, mire Stanwood - aki e hang felcsendülte előtt boldog tudatlanságban leledzett afelől, hogy körükbe kedves látogató érkezett - olyan iramban emelkedett fel a díványról, mintha csak dinamitot robbantottak volna az ülepe alatt. - Ó, hogy az a! - kiáltotta.

Ez a szólam a kedvencei közé tartozott, de még soha nem ejtette ki a száján a mostaninál mélyebb átéléssel. Egészen úgy érezte magát, mint azon a novemberi délutánon, amikor az ellenfél egyik játékosa - miután észrevette, hogy a bíró éppen másfelé figyel - öklével gyorsan bevitt neki egyet a gyomorszájára. Egy pillanatra nemcsak hogy szóhoz sem jutott, de még egy épkézláb gondolatra sem futotta tőle. Azután, ahogy kezdett kitisztulni a feje, már tudta, mit kell tennie.

A világ Stanwood Cobboldjainak becsületkódexében van egy parancsolat, amely az összes többi fölött áll, és öles aranybetűkkel írták bele. És ez arról rendelkezik, hogy ha egy tisztességes férfiú meggondolatlanul kompromittáló helyzetbe hoz egy hölgyet, akkor (kerüljön, amibe kerül) azonnal mindent el kell követnie azért, hogy ennek a hölgynek tisztára mossa a nevét.

A férfiú egy percig sem tétovázott. Miután belegabalyodott a köntösébe (mert ügyesen rálépett az aljára), és támaszt keresvén egy emelvény után kapott - melyen a néhai Gladstone miniszterelnök mellszobra állt -, és hatalmas csattanással az egészet a földdel tette egyenlővé, nemes egyszerűséggel kijelentette:

- Minden rendben van, asszonyom! Jegyesek vagyunk!

Általában véve olyan körülmények között, melyek azon a májusi éjjelen a Beevor kastély könyvtárszobájában uralkodtak, ennél jobbat nem is találhatott volna mondani. Egy ilyen kijelentés tisztázza a helyzetet, és eloszlatja a félreértéseket. Egy ilyen kijelentés hallatán még a szigorú erkölcscsősz homloka is kisimul, és rosszallóan összeszorított ajkaira a megbocsátás mosolyát csalja. Ám ebben az esetben valahogy homok került a gépezetbe, és ez a porszem nem volt más, mint Lady Adela józan, gyakorlatias életfelfogása.

- Jegyesek? - visszhangozta, és egyáltalán nem látszott rajta, hogy lecsillapodott volna. Voltaképp egy szigorú erkölcscsőszhöz való hasonlatossága most még feltűnőbb volt, mint az imént. - Ne beszéljen már ilyen badarságokat! Már hogy lehetnének jegyesek? Hiszen csak ma este, a vacsoránál találkozott először a húgommal!

Azután, ahogy a válaszra várva elhallgatott, hirtelen eszébe jutott mindaz a zagyvaság, amit aznap este Desborough a hálószobájában összehordott neki, mialatt ő az arcát krémezte. Valamit arról, hogy ez a Spink-féle Mr. Rossiter egy szélhámos, amit a férje, ha jól emlékszik, arra alapozott, hogy a másikról kiderült: az égvilágon semmit sem ért a bélyegekhez.

Akkor csak gúnyosan elvetette ezt az ötletet, hiszen férjének jóformán minden egyes ötletét gúnyosan el szokta vetni, de most, Stanwoodra meredve, azt vette észre, hogy szép lassan kezdi ő is magáévá tenni ezt a nézetet, amit első hallásra még lehetetlenként utasított el. Egy perc múlva már nemcsak hajlott rá, hogy magáévá tegye férje feltevését, hanem már tökéletesen egyet is értett vele. Bár elvből idegenkedett beismerni, hogy Desborough-nak valaha is bármiben igaza lehet, érezte, hogy ebben az egyetlen, kivételes esetben a férje mégsem fogott mellé.

Már csaknem egy év telt el azóta, hogy harrogate-i száműzetése alatt Mervyn Spink második jelentését olvasta - ő utasította rá, hogy havonta írásban számoljon be neki a távolléte alatt a kastélyban zajló eseményekről -, és most ennek a levélnek az egyik mondata elevenedett fel előtte. Mervyn Spink arról tudósította őt, hogy az ifjabb Mr. Rossiter, mivel eltörte a szemüvegét, ami nélkül az orráig sem látott, véletlenül nekiment a hallban lévő nagy, kínai vázának, és ízzé-porrá törte. *A szemüvegét!*

Lady Adela égő tekintetét mereven Stanwoodra szögezte, amit a férfiú, bármennyire is iparkodott, sehogy sem volt képes elkerülni.

- Hol van a szemüvege? - kérdezte Lady Adela.

- Tessék?

- Van magának szemüvege?

- Nincs, asszonyom.

- Akkor KICSODA MAGA?

- Én Stanwood Cobbold vagyok, asszonyom - felelte Stanwood pontosan úgy, ahogyan azt Mike előre megjósolta. Ennek a tekintetnek a súlya alatt képtelen volt bármiféle alakoskodásra.

Lady Adela csak tátogni tudott. Mindenre számított, csak erre nem.

- Stanwood Cobbold?

- Igen, asszonyom.

Lady Adela, mint ahogy az oly gyakran megesik az ehhez hasonló, zűrzavaros helyzetekben, úgy döntött, más forrásból is ismeretet szerez.

- Terry! Ez itt Mr. Cobbold?

- Igen.

- Akkor kicsoda... KICSODA... az a másik alak?

- Stanwood egyik barátja. Őt Cardinalnek hívják.

Lady Adelának arcába szökött a vér. Egyetlen háziasszonytól sem várható el, hogy jó néven vegye, ha így kibabrálnak vele, és ő végképp abba a kategóriába tartozott, amelyik felháborodottan kikéri magának az ilyesmit.

- Akkor minek jött ide ez a Mr. Cardinal, és miért mondta, hogy ő nem ő, hanem maga? - követelt magyarázatot Stanwoodtól, újból ráirányozva azt a bizonyos izzó tekintetet.

Stanwood megköszörülte a torkát. Kibogozta köntösén az övet, majd megint megkötötte. Kezével megdörzsölte az állát, aztán végigsimított a tarkóján.

- Hát, az úgy volt... - kezdett bele, és Terry látta rajta, hogy mindjárt nekiáll kiteregetni Lord Shortlands és a szakácsnő esetét, mégpedig töviről hegyire, ezért sietve a szavába vágott.

- Stanwoodnak néhány fontos üzleti ügy miatt Londonban kellett maradnia...

- Mgen - mondta Stanwood, hálásan fogadva a közbeavatkozást.

- ...ezért nem tudott eljönni, és... és Mr. Cardinal heccből azt mondta, bármibe lefogadná, hogy ide tudna jönni helyette...

- Mgen - helyeselt Stanwood, elégedetten a dolgok alakulásával.

- ...úgy, hogy senki sem jönne rá a cserére.

Terry elhallgatott. Talán csak Stanwood közbevetései miatt, de igencsak gyengének érezte ezt a mesét. Gyorsan újra végigfutott rajta gondolatban. Igen, ez elég gyengére sikeredett.

- Csak afféle ugratás volt az egész - mondta sután. Kontesszek csak ritkán fújtatnak dühükben, Lady Adela most mégis közel járt ahhoz, hogy dühös fújtatásba kezdjen.

- Ugratás?

- És aztán Stanwood rájött, hogy mégis el tud jönni...

Terry újból elhallgatott.

- Így aztán el is jött, és most itt van - tette hozzá. Legnagyobb meglepetésére azt vette észre, hogy a nővére kőkemény tekintete ellágyul. Mintha csak egy sokkal kedvesebb, gyengédebb Lady Adela Toppinggal cserélték volna ki a zordon szigor félelmetes szobrát. A Beevor kastély úrnője szélesen elmosolyodott.

- És én azt hiszem, rájöttem, mi vonzotta ide - mondta dévajul, és Terry még jobban elámult. Eddig még soha nem látta, hogy Adela bárkivel is évődött volna. - Ráébredt, hogy nem bírja tovább Terry nélkül! Igazam van, Mr. Cobbold?

Stanwood ugyan elég megviseltnek érezte magát, de arra azért még futotta tőle, hogy kinyögje: - Mgen.

- És Spink javasolta magának, hogy Mr. Rossiternek adja ki magát?

- Mgen.

- Reggel majd elővesszem Spinket emiatt - fenyegetőzött Lady Adela, visszatalálva előző, rideg modorához. - Meg beszélek ezzel a Mr. Cardinallel is. Tulajdonképpen nagyon mérgesnek kellene lennem magára, Mr. Cobbold!

- Mgen.

- De én nem haragszom. Azt hiszem, most az lenne a legokosabb, ha aludni térne.

- Mgen.

- Terryhez pedig még lesz egypár szavam. Jó éjt!

- Mgen - nyögte Stanwood, és zilált sorokban visszavonult.

Az a pár szó, melyet vendéglátója Terryvel váltott, nagyon kurtára sikeredett.

- Nahát, igazán, Terry! - mondta Lady Adela.

Terry nem válaszolt.

- Hogy te milyen rettentő furcsa lány vagy! Hát szabad így viselkedni? Mégsem szidlak össze. Hiszen olyan boldog vagyok!

Ezzel Lady Adela gyengéden átölelte a húgát, s hatalmas csókot nyomott az arcára.

- Desborough szerint az apja MILLIOMOS! - mondta.

19. fejezet

Újabb, édes illatokkal terhes nap vonta aranyló sugaraiba a Beevor kastély ősi falait. Kilenc lágy kondulás hallatszott az istállóépület felől. Lord Shortlands pedig az ebédlőbe lépve hatalmasat sóhajtott, amint meglátta, hogy Desborough Topping már ott ül az asztalnál. Magányra vágyott. Bármilyen komor gondolatok forogtak is az elméjében, mégis szeretett volna magára maradni velük.

- Ó, hello! - mondta Desborough Topping. - Jó reggelt!

- Jó reggelt - felelte tompán Lord Shortlands. Sápadt volt az arca, karikásak a szemei; pontosan úgy festett, mint az a komornyik, aki a tejesemberrel ért haza, mivel alig aludt valamit az éjjel. Az elalvást kevés dolog hátráltatja jobban, mint az, ha lefekvéskor az ember minden vágya és reménye váratlanul dugába dől, márpedig amikor Augustus Robb pillanatnyi ingerültségében a vizesárokba hajította a szerszámos táskáját, tönkretette az ötödik gróf minden esélyét, hogy pihentető éjszaka elé nézzen. A boldogtalan főrend éjjel két órától álmatlanul hánykolódott párnáján, csak percekre sikerült elszenderednie, és abban az órában pattant ki a szeme, teljesen ébernek érezve magát - hogy mivel a visszaalvás szóba sem jöhetett -, amikor a közmondásosan korán kelő madarak a mindennapos betevő kukacuk után néznek.

- Szép időnk van - üdvözölte Desborough Topping. - Eszedbe ne jusson venni a szalonnából! - intette óva apósát. - Az a lány már megint odaégette.

- Nem mondod! - jegyezte meg Lord Shortlands. Ami veje számára tragédiaszámba ment, mivel szerette a napot szalonnával kezdeni, őt teljesen hidegen hagyta.

- Egészen elhamvasztotta, hogy törne le tőből a keze! De hála az égnek, Mrs. Punter még ma délután visszajön.

Végtelen szomorúság költözött Lord Shortlands szemébe. Tisztában volt vele, hogy Mrs. Punter hamarosan visszaérkezik, és előző este még abban bízott, hogy azzal a hírrel fogadhatja: időközben vagyonos ember vált belőle. Augustus Robb azonban derékba törte ezt a reményt. Kávét töltött magának; bár tej nélkül itta, kávéjának feketesége sem vetekedhetett az Augustus Robb-bal kapcsolatos gondolatainak sötétségével.

A Beevor kastélybeli reggelik a régi idők angol hagyományait idézték, amikor ezt az étkezést még olyan embereknek szánták, akik az asztalhoz érve fejüket lehajtva, széttárt könyökkel esnek neki az ételeknek. Lord Shortlands, ha ahhoz szottyan kedve, a sort kezdhette volna zabkásával, hogy aztán füstölt heringgel, kolbásszal, tükörtojással és sonkával folytassa, a végén pedig lekvárral fejezze be. Jelen lelkiállapotát azonban mi sem tükrözi jobban, mint hogy mindössze egy szelet üres pirítóst vett magának - pedig az a fajta ember volt, aki rendes körülmények között még egy különösen falánk óráskígyót is le tudott volna pipálni. Oly hősiesen bánt a késsel-villával, hogy a barátai gyakran megjegyezték:

- Shortlands - szokták mondani - ugyan nem valami nagy lumen, de reggelizni, azt *tud!*

Lord Shortlands megitta a kávét, és újra teletöltötte a csészéjét. Desborough Topping, aki eleddig tükörtojással tömte a fejét, fölkelt, hogy sonkát vegyen magának a tálalóasztalról.

- A Cobbold fiú csak pár perce ment el - mondta, ahogy visszaült az asztalhoz.

- Igazán?

- Igen. Csak magába lapátolta a reggelit. Azt mondta, korán Londonba kell érnie.

- Valóban?

- Biztosan meg akarja mutatni egy orvosnak a szemét.

Lord Shortlands, bármilyen lomhán járt különben az agya, most mégis azonnal átlátta, hogy Mike szemével kapcsolatban adnia kell a tudatlant.

- Aztán már miért?

- Valahogyan szert tett egy csinos monoklira.

- De hogyan?

- Hát, ezt én is szerettem volna megtudni, de nem árulta el. Azt mondtam neki: „De csúnya a szeme!", mire ő azt felelte: „Még sokkal csúnyább lenne, ha az egyik fele jajvörös, a másik fele pedig hupikék lenne!" így bújt ki a válasz alól.

- Talán nekiment valaminek.

- Meglehet.

Desborough Topping egy darabig csendben pusztította a sonkát, majd megkérdezte: - De minek?

- Mit minek?

- Ugyan minek mehetett neki?

Lord Shortlands megpróbált valami olyasmire gondolni, amibe az ember beleverheti a szemét. - Talán egy ajtónak?

- Akkor miért nem mondta meg?

- Nem tudom.

- Én sem. Igazán rejtélyes.

- Csakugyan az.

- Egy csomó olyasmi van ebben a házban, ami magyarázatra szorul. Hallottad az éjjel azt a nagy recsegés-ropogást?

- Milyen recsegés-ropogást?

- Valami akkora ricsajt csapott, hogy felébredtem rá.

Lord Shortlands olyan elnyűtt állapotban volt, hogy bármilyen, reggelizés közbeni beszédtémát hervasztónak talált volna, ezt az egyet azonban különösen kimerítőnek érezte.

- Nem. Én... khm... semmit se hallottam.

- Nahát, pedig volt valami recsegés-ropogás. Úgy éjjel két óra tájban. Olyan recsegő-ropogó hang, mintha valami... öööö... recsegve ropogott volna. Egészen tisztán hallottam. És nem ez az egyetlen, amire magyarázatot szeretnék találni. Figyelj csak! - mondta Desborough Topping, olyan átható pillantást vetve apósára a csíptetőjén át, mint a Scotland Yard egy nyomozója, amikor éppen arra készül, hogy sarokba szorítson egy bűnözőt. - Te mit gondolsz arról a muksóról, aki Rossiternek mondja magát?

Lord Shortlands megnyalta az ajkát. Az ember általában örömében tesz ilyen mozdulatot. Ez azonban kivételes eset volt. Őlordsága azért fohászkodott, bárcsak végre megtörné már valami ezt a vejével való édeskettest, és imája meghallgattatott. Odakintről Cosmo Blair éneklése szűrődött be hozzájuk, majd nyílt az ajtó. Clare lépett be, a jeles íróval a nyomában.

- Á, kedves Shortlandsem!

- Jó reggelt, apa!

- Jó reggelt - felelte Lord Shortlands.

Úgy érezte magát, mint aki alighogy leráz magáról egyetlen ördögfiókát, azonnal hét másiknak a csapdájába esik, melyeknek mindegyike ezerszer rosszabb az előzőnél. Amikor azért fohászkodott, hogy valami szakítsa végre félbe Desborough Toppinggal folytatott csevelyét, nem igazán Cosmo Blairre gondolt.

Hangulata mélyen a fagypont alá süllyedt. Szöges ellentétben vele, Cosmo Blair széles jókedvében szinte a fellegekben járt. Lord Shortlands még sohasem látta az ipsét ennyire felvillanyozva.

- Hallotta tegnap éjjel azt a nagy recsegés-ropogást? - kérdezte tőle Desborough Topping.

- Most nem igazán recsegés-ropogásokról szeretnék beszélgetni, kedves Toppingom - mondta Cosmo Blair. - Kedves Toppingom és kedves Shortlandsem, a mai nap életem legboldogabb napja.

Az asztalhoz lépett, s két kezét a térítőre tette.

- Lordjaim, hölgyeim, uraim, csendet kérek! Töltsék csordultig a kávéscsészéjüket, és igyanak az ifjú pár egészségére!

- Cosmo és én eljegyeztük egymást, apa - jelentette be Clare a maga közvetlen modorában.

- Te jó ég! - kiáltott fel Lord Shortlands. - Akarom mondani: de jó! Tényleg?

Cosmo Blair megnyugtatóan a vállára tette a kezét.

- Azt hiszem, jól tudom, mi jár most a fejében, kedves Shortlandsem. Attól tart, hogy hamarosan elveszít egy leányt. De ne bánkódjon emiatt! Csupán eggyel több fia lesz.

- Ugyanis itt, a kastélyban fogunk lakni - magyarázta Clare.

- Úgyhogy minden rendben - mondta Cosmo Blair. A lelke mélyén jó ember volt, így örömét lelte abban, hogy eloszlathatja leendő apósa balsejtelmeit. - Mindketten ön mellett leszünk majd.

Lord Shortlandset kínzó vágy fogta el, hogy minél távolabb legyen ettől az egésztől. Cosmo Blair társaságában gyakran tört rá az elvágyódás. Terryvel szeretett volna lenni. Egy perccel azelőtt még azt fontolgatta, hogy iszik még egy csésze kávét, de most úgy döntött, nem vesztegeti tovább ott az idejét, hanem haladéktalanul Terryhez megy, hiszen a lánya egész biztosan a szobájában reggelizik. Sebzett lelkére mindig is Terry volt a legjobb gyógymód.

Ezért felkelt az asztaltól, hogy hozzá siessen. Desborough Topping meglepett pillantást vetett rá.

- Már be is fejezted?

- Igen.
- Semmit sem eszel?
- Nincs étvágyam.
- Az már baj.
- Májlabdacs, kedves Shortlandsem - mondta Cosmo Blair. - Ez az, amire most szüksége van. Kevés vízzel vegye be.
- Ó, nehogy elfelejtsem, apa - mondta Clare. - Adela beszélni akar veled. Lord Shortlands összerezzent.
- Adela? És miről?
- Azt nem mondta. Ahogy az előbb bekukkantottam hozzá, hogy elújságoljam, Cosmo meg én eljegyeztük egymást, akkor mondta, hogy pár szót akar váltani veled.

Lord Shortlands töprengésbe merülve tartott Terry szobája felé. Már az a hír is alaposan megrázta, miszerint Cosmo Blairt valószínűleg élete hátralévő részében el kell viselnie, de ez a megrázkódtatás korántsem ért fel azzal a megrendüléssel, amit ama bejelentés hallatán érzett, hogy Adela pár szót akar váltani vele. Amikor ugyanis legidősebb lányának lett volna hozzá pár szava, az a pár szó elérte a pár ezer szavas terjedelmet, s e szavak mindegyike mélyen a lelkébe gázolt - és mostani, meggyötört állapotában csak a leggyengédebb és legkedvesebb bánásmódot volt képes elviselni.

De aztán hamarosan megnyugodott. Az ehhez hasonló esetekben az embernek elsősorban tiszta lelkiismeretre van szüksége, és ahogy az övét átvizsgálta, patyolatfehérnek bizonyult. Hiszen azt leszámítva, hogy feleségül akarta venni a szakácsnéját, szélhámosokat csalogatott a házába, és arra buzdított mindenféle exbetörőket, hogy törjék fel a páncélszekrényét - ezekről az apró-cseprő botlásokról persze Adela mit sem sejtett -, egyáltalán semmi olyasmit nem tett, amivel kivívhatta volna a lánya rosszallását. Ha Adela pár szót akar váltani vele, gondolta, akkor az kétségkívül csakis

valami jelentéktelen háztartási ügy lehet. Ahogy bekopogott Terry ajtaján, azoknak az apáknak a lelki erejét érezte magában, akikre a lányuk semmiért sem húzhatja rá a vizes lepedőt.

Időközben Desborough Topping már végzett a sonkájával, és a feleségéhez indult, hiszen mindennap ebben az órában szokott benézni hozzá. Lady Adela több párnával megtámasztva az ágyban ült, reggelizőtálcával az ölében, különben pedig - Desborough legnagyobb örömére - egészen kiváló hangulatban.

- Jó reggelt, édesem!

- Jó reggelt, drágám! Találkoztál már Clare-rel?

- Éppen most váltunk el egymástól. Úgy érted, hallottam-e már az eljegyzéséről? Már elújságolta nekem. Gondolom, örülsz neki.

- Hát persze! Úgy megkedveltem Cosmót!

- S a fiú ráadásul anyagilag sem rossz parti.

- Igen. És nem furcsa, hogy szinte egyszerre történik ez a két dolog?

- He?

- Hát te még nem tudod, hogy Terryt meg Stanwood Cobbold jegyezte el?

- Tényleg?

- Igen. Ez igazán remek! Stanwood olyan kedves fiúnak látszik, és persze Mr. Cobboldnak milliói vannak.

- Igen, az öreg Ellery jól megszedte magát. Mikor jegyezték el egymást?

- Ma kora hajnalban tudtam meg.

- Furcsa, hogy Stanwood semmit sem mondott erről nekem. Bejött reggelizni, gyorsan bekapott pár falatot, aztán elrohant, mint akit kergetnek. Azt mondod, eljegyezte Terryt? Az a fiú inkább úgy nézett ki, mint aki kocsmai csetepatéba keveredett, nem pedig úgy, mint aki

eljegyezkedett. Csinos kis monoklit szerzett magának. Csak tudnám, ki húzott be neki!

Lady Adela arcán zord kifejezés jelent meg.

- Én megmondhatom neked, ki tette. Apa volt az.

- *Apa?*

- Tegnap este gyalázatosan leitta magát. Amikor ma reggel benéztem hozzá, a szobáját szinte teljesen ellepték az üres üvegek.

Desborough Toppingra szemlátomást mély benyomást tett a dolog. Sohasem nézte volna ki apósából, hogy képes legyen ilyen belevalóan viselkedni. Az is nagyon meglepte, hogy az ötödik earl ilyen látványos eredményt érjen el az öklével.

- Tyűha! - mondta mély átéléssel. - Örülök, hogy nem engem akart elagyabugyálni! Gondoltam is, hogy elég nyúzottnak látszik ma reggel. Hát, nem mondom, alaposan elázhatott. Amikor nemrég beszélgettem vele Cobbold monoklijáról, mit sem tudott róla.

- Majd én felfrissítem az emlékezetét - felelte ridegen Lady Adela. - De az nem Stanwood Cobbold volt, akit apa megütött, hanem az egyik barátja, egy bizonyos Mr. Cardinal. Tulajdonképpen Mr. Rossiter, az Stanwood Cobbold.

Desborough Topping lehuppant az ágyra. Olyan benyomást keltett, mint aki úgy érzi: ami sok, az sok.

- Ezt nem értem.

- Hát, meg kell vallanom, én magam sem értem igazán. Terry szerint Stanwood eredetileg valamiért nem tudott idejönni, és ez a Mr. Cardinal fogadást kötött vele, hogy ő képes lesz idejönni helyette úgy, hogy senki sem jön rá a cserére.

- Elég őrült ötletnek hangzik.

- Szerintem is az. Lesz még erről Mr. Cardinalhez egy-két szavam.

- De ő Londonba utazott.

- Akkor majd ha visszajön.

- De azt mondtad, Cobbold nem tudott idejönni, mégis eljött.

- Ó, a dolognak ez a része igazán könnyen érthető. Egy-két nap múlva rájött, hogy mégis ide tud jönni, és nem bírt tovább meglenni Terry nélkül. Úgyhogy megszállt az itteni fogadóban, és gondolom, Spink vetette fel neki, hogy Mr. Rossiterként bejuthat a kastélyba.

Desborough Topping füttyentett egyet.

- Akkor Spink...

- Pontosan. Ez csak egy aljas trükk volt Spinktől, hogy így kaparintsa meg a bélyeget. Azonnal fel is mondok neki.

- Én is ezt tenném. Az a fickó egy aljas gazember. Ezek a krimiírók nem a levegőbe beszélnek. A komornyikokat jobb, ha szemmel tartja az ember. Emlékszem, a *Gyilkosság a Murslow Grangenél*ben is... De most mihez kezdesz a bélyeggel?

- Már gondolkoztam rajta. Most már sohasem tudjuk meg, kié is volt valójában. Szerintem az lesz a legjobb, ha neked adom.

- Nekem?

- Hiszen úgysincs gazdája, különben is éppen itt az ideje, hogy valahogy viszonozzuk neked mindazt, amit tettél értünk. Hiszen már évek óta te tartod el a családot.

Desborough Topping egészen meghatódott ennyi nagylelkűség láttán. Lehajolt, és megcsókolta a feleségét.

- Ez igazán nagyon kedves tőled, édesem. A gyűjteményembe teszem. Nem mindennap tehet szert az ember egy spanyol, postatiszta, színhibás *dos reales* bélyegre. De mesélj még az öregfiúról! Tényleg berúgott?

- Egészen ordenáré módon.
- Láttad?
- Nem, látni tulajdonképpen nem láttam. Valami recsegés-ropogást hallottam az éjjel...
- Ó, szóval mégis volt recsegés-ropogás? Akkor jól gondoltam.
- A zaj a könyvtár felől hallatszott, ezért arra indultam, és már majdnem az ajtóhoz értem, amikor Mr. Cardinal sietett ki a szobából, bedagadt szemmel. Ő mondta nekem, hogy apa rémes állapotban odabent randalírozik. Már betört egy ablakot, meg neki is beverte a képét, de Mr. Cardinal azt mondta, ne aggódjak, mert ő egész biztosan ágyba tudja dugni apát.
- Tyűha!
- Ezért aztán úgy döntöttem, hogy mindent ráhagyok Mr. Cardinalre. Nagyon mérges vagyok rá, de azt meg kell adni, hogy nagyon ügyes fiatalembernek látszik. Valahogy csak elbírhatott apával, mert utána már nem hallottam semmi további rendbontást. Aztán, amikor valamivel később úgy gondoltam, újra lemegyek a könyvtárszobába, hogy felmérjem a károkat, Terryt találtam ott, amint Stanwood Cobbolddal üldögélt a díványon. Éjjel fél háromkor!
- Nahát, még ilyet!
- A fiú karja pedig ott volt Terry derekán.
- A teremburáját!
- Amikor Stanwood meglátott, persze azonnal felpattant, és hirtelen belém hasított a felismerés, hogy nincs rajta szemüveg.
- Hogyan?
- Miután elmondtad nekem, hogy gyanakszol rá, engem is kétségek kezdtek gyötörni miatta, és akkor eszembe jutott, hogy Spink az egyik levelében - amit akkor írt nekem, amikor Rossiterék kibérelték a kastélyt - említést tett arról, hogy a

fiú szemüveges. Ezért aztán megkérdeztem tőle, kicsoda, mire ő rávágta, hogy Stanwood Cobbold. És aztán azt is elmondta, hogy ő meg Terry eljegyezték egymást.

- De mi a csudát kerestek a könyvtárban?

- Szerintem mindketten meghallották a zajt, és odamentek megnézni, mi is történt, aztán leültek egy kicsit beszélgetni, mielőtt visszabújtak volna az ágyba. Képzeld csak el! Éjjel fél háromkor! Terry igazán szörnyen felelőtlen! Hála az égnek, hogy hamarosan férjhez megy!

- Méghozzá egy olyan pasashoz, akinek annyi lesz a pénze, mint a pelyva, ha az apja egy kicsit hosszabb pórázra ereszti. Amit biztosan meg is tesz, hiszen az öreg Ellery teljesen odáig lesz az örömtől, ha ezt megtudja!

- Jó lenne, ha sürgönyöznél neki, hogy tudasd vele az eljegyzést. Egy olyan kedves, baráti hangvételű sürgönyt küldjél, amilyet egy régi barát ír a másiknak. Menj, és máris add fel!

- Igen, drágám.

- És keresd meg apát, és mondd meg neki, hogy beszélni akarok vele!

- Nem hagyod, hogy békében kiheverje a másnaposságát?

- Persze hogy nem.

- Ahogy gondolod, drágám.

Desborough Topping csak nagy sokára tért vissza felesége szobájába.

- Elküldtem a sürgönyt. Azt írtam: „nahaat ellery oereg haver hogy ityeg a fityeg stop stanwood fiad eljegyezte lady teresa cobboldot stop vonzó fiatal laany stop szivboel gratulaalok és minden jot kívaanok stop". Jó lesz így?

- Kitűnő. Megtaláltad apát?

- Bár minden zugot átkutattam utána, ami eltartott egy darabig, mégsem sikerült a nyomára bukkannom. Aztán

összefutottam Clare-rel, és ő mondta, hogy Londonba ment Terryvel. Clare épp akkor ütközött beléjük, amikor az állomásra indultak, hogy elcsípjék a vonatot. Azt is mondta, hogy ott akarnak ebédelni valahol.

- De miből? Hiszen apának egy garasa sincs! Bár öt fontot kapott tőlem a születésnapjára, azt már akkor el kellett költenie, amikor Stanwoodért ment Londonba. Vajon honnan szerezhetett még pénzt?

- Á! - vágott közbe Desborough Topping. - Van egy érdekes cikk a ma reggeli újságban a mai lányokról - váltott témát sietve, mivel Adela vészesen közel járt ahhoz, hogy zavarba ejtő kérdéseket tegyen fel. - Megyek, és idehozom neked!

20. fejezet

Lord Shortlands abbéli elhatározása, hogy aznap délelőtt Londonba látogat, azon villámgyors döntések egyike volt, melyeket a férfiak váratlan krízishelyzetekben szoktak hozni. Amint meghallotta Terrytől, milyen zseniális csellel állította meg Mike pár órával azelőtt Adela lányát a könyvtárszoba felé vezető útján, abban a minutumban felvetődött benne a gondolat, hogy jobb, ha egy ideig kerüli a Beevor kastélyt mint egészségre ártalmas környezetet.

Vegyes érzelmekkel hallgatta Terry történetét. Méltányosan gondolkodó emberként belátta, milyen életbevágó volt, hogy Mike - amint azzal az ijesztő alakkal szemben találja magát - mondjon valamit, amitől lecsillapodnak a kedélyek, de egyáltalán nem rejtette véka alá, mennyire sajnálja, hogy nem valami mással állt elő. A történet befejezése után fél perccel máris arra ösztökélte lányát: öltözzön fel, amilyen gyorsan csak tud, és menjen vele Londonba, hogy meglépjenek, amíg még megtehetik.

Persze tisztában volt vele, hogy ezzel a gyáva megfutamodással csak halogatja az elkerülhetetlen végzetet, de úgy érezte, nagyobb elszántsággal tud majd Adela szemébe nézni egy Barribault'sban vagy más hasonló étteremben elköltött ebéd után, és azt sem feledte, hogy még mindig nála van annak a tíz fontnak a nagyobbik része, amelyet Desborough Toppingtól kapott születésnapjára. Kedélyállapota bizonyos tekintetjen egy olyan elítéltére hasonlított, aki kivégzésének napján még jóízűen megreggelizik.

A 11.03-as vonattal utaztak, amelyik csak Sevenaaksnál áll meg, és mire a fővárosba értek, az ötödik earl már nemcsak nyomott hangulatban volt, hanem ráadásul még teljesen össze is zavarodott. Elméjét talán csak az terhelte meg oly nagyon, hogy annyi minden forgott mostanában benne, de - a szokásosnál is jóval tompább lévén - Terrynek a házassági terveivel kapcsolatos elbeszélését egyszerűen képtelen volt nyomon követni. Hol azt vette ki a lánya szavaiból, hogy a Cardinal gyerekhez megy feleségül, hol meg azt, hogy Stanwood Cobboldhoz, sőt néha úgy tűnt, mintha azt fontolgatná, hogy mindkettőhöz.

Ez így mind nagyon keszekusza és nyakatekert, vélte Lord Shortlands, és nem igazán olyasmi, amit egy rendes lánynak az apja nyakába illik zúdítania, amikor az nagyjából másfél óra alvást tudhat maga mögött. Csak egyvalami állt kristálytisztán előtte: most jött el az ideje, hogy a klubjába sietve sürgősen az itallap után érdeklődjék. Miután Terryvel megbeszélte, hogy most is, mint pár napja, fél kettőkor találkoznak a Barribault's Hotel előcsarnokában, kilőtt nyílként süvített el klubja, a Vén Trottyosok irányába.

Ami pedig Terryt illeti, ő elindult barangolni az utcán, hogy megbámulja a járókelőket, színes ábrándokat szövögessen, itt-ott elidőzzék kissé a kirakatok előtt - főleg

ott, ahol kalapokat, cipőket, illatszereket és ékszereket kínáltak. Ezalatt mámoros boldogság töltötte el, és pont úgy érezte magát - és akikkel útközben találkozott, azok szerint a megszólalásig úgy is nézett ki -, mintha csak benne öltött volna testet a Tavasz szelleme. Most nem volt nála pénz, hogy új kalapot vehetett volna magának, de üres zsebe sem

szegte kedvét. Abban a túláradó lelkiállapotban volt, amikor az ember nem szorul rá, hogy új kalapokkal kelljen felvillanyoznia magát. Egy olyan világban lebegett, ahol ragyogott a nap, és mindenütt rózsák virítottak.

A boldogság, mint azt már a régiek is nagyon helyesen megállapították, reggel érkezik, s bármilyen kétségek és gyanakvások gyötörték is Terryt az éjszaka sötétjében, az új nap fényében mind szertefoszlottak. Stanwood locsogásának (amely oly baljósnak tűnt előtte késő éjjel) most már csak annyi hitelt adott, amennyit megérdemelt. Azok után, ami előző este a könyvtárszobában Mike és őközte történt, igazán nevetséges lett volna akár egy pillanatra is feltételezni, hogy Mike nem őt és csakis őt szereti. Amikor Stanwood azzal állt elő, hogy Mike érdeklődése, ha csak valamiféle szeszély folytán is, filmsztárok felé tévelyedhet, csupán azt árulta el, hogy halvány sejtelme sincs az egészről.

Terry azon kapta magát, hogy mindenért Stanwood Cobboldot hibáztatja. Persze, ha Stanwood kinyitja a száját, akkor minden cimborája felkészülhet rá, hogy onnan csakis valami égbekiáltó ostobaság fog előjönni, a lány mégis úgy érezte: előző éjjeli kijelentésével a fiú még a szokottnál is mélyebbre süllyedt. Terry éppen elhatározta, hogy amint visszaér a kastélyba, hűvös kimértséggel fog bánni vele, amikor észrevette, hogy erre nem kell olyan sokáig várnia.

Miután egy órán keresztül bolyongott céltalanul London utcáin, Terry a Berkeley Square-en kötött ki, ahol megállt egy időre, hogy jól megnézze magának. Kissé szomorkásan pont

arra gondolt, mennyire elcsúfították ezt a szépséges oázist mindenféle rémséges minisztériumokkal meg bérkaszárnyákkal, amikor észrevette, hogy egy görnyedt figura vánszorog feléje ólomlábakon. Stanwood volt az, személyesen, és olyan búval bélelt benyomást keltett, hogy Terry egyszeriben feledte iménti elhatározását, miszerint tartózkodó lesz vele.

- Stanwood! - kiáltott rá, mire a fiú olyan bávatagon pillantott fel, mintha csak hipnózisból térne magához.

- Hali! - mondta üresen kongó hangon.

Egy árva célzást sem tett legutóbbi találkozásuk körülményeire. Biztosan nem feledkezett meg róluk, de időközben történt egy s más, ami némileg a háttérbe szorította az egészet. Gyászosan meredt Terryre, akárcsak egy olyan víziló, amelyik éppen rossz híreket kapott.

- Hello! - mondta. - Hát te meg mi járatban vagy erre?

- Shorty és én meglógtunk a kastélyból, hogy itt ebédeljünk. És te mit csinálsz itt?

Stanwood figyelme időközben elkalandozott. Szemébe üres kifejezés költözött. Terry kénytelen volt bokán rúgni, hogy visszaterelje a jelenbe.

- Aúú! - kiáltott fel Stanwood. Egyik kezével végigsimított a homlokán. - Mit is mondtál az előbb?

- Azt kérdeztem, mit keresel Londonban?

A fiatalember arcát fájdalmas grimasz torzította el.

- Azért jöttem, hogy beszéljek Eileennel.

- Na, és hogy van?

- Nem tudom, Végül nem találkoztunk.

- Ó! Melyik vonatot sikerült elcsípned?

- Autóval jöttem. A fogadóban béreltem. Terry, én úgy érzem magam, mint akit apró cafatokra téptek.

- Szegény, drága Stanwood! Mi baj? - Terry az órájára nézett. - Hahó, nekem szaladnom kell! Fél kettőkor

találkozom Shortyval a Barribault'snál. Téged is meghívnálak, hogy ebédelj velünk, de tudom, hogy Shorty kettesben akar lenni velem. Nagyon levert ma.

- Fogadni mernék, hogy feleannyira sem olyan levert, mint én. Még egy zsák diónak is fel kéne kötnie a gatyáját, hogy nálam levertebb legyen. Amúgy sem lennék képes lenyelni akár egy falatot is. Megakadna a torkomon.

- Nos, akkor tarts velem, és útközben meséld el, mi nyomja a lelkedet!

- Azzal a levéllel kezdődtek a bajok - mondta Stanwood a lány mellett lépkedve. - Amelyik Eileentől érkezett a fogadóba.

- Neked címezve?

- Mgen.

- Eszerint te a saját neveden jelentkeztél be a fogadóba?

- Hát persze.

- Az isten szerelmére, Stanwood! Persze ez most már egyáltalán nem számít.

- Most már semmi sem számít - mondta a lesújtott ember.

Terry igencsak bizarrnak érezte, hogy a sorsa pont ma ilyen búvalbélelt alakokkal hozza össze, és csendes vágyódással gondolt Mike-ra. Persze neki is megvoltak a maga hibái - Adela nővére mostanra már biztos tucatszám tudta volna sorolni őket -, de azt semmiképp sem lehetett ráfogni, hogy lehangoló lenne.

- Szedd már össze magad egy kicsit! - biztatta Stanwoodot.

- Aztán mire fel? - kérdezte Stanwood, tompa, csikorgó nevetéssel. - Semmi esély nincs rá, hogy összeszedjem magamat. Legszívesebben a kútba ugranék.

Ezután egy darabig csendben sétáltak tovább egymás mellett. Stanwoodot sűrű miazmaként vette körül a

rosszkedv, és mivel az ilyesmi ragadós, lassan Terryre is hatni kezdett. Azok a bizonyos kételyek és gyanúk akarata ellenére ismét felütötték rút fejüket, és nyugtalanítani kezdték. Stanwood jelenlegi hangulatában volt valami, ami nemcsak lehűtötte a kedélyeket, hanem a morbid gondolatok is erőre kaptak tőle. Mintha csak az a szemüveges-fogszabályzós Terry Cobbold szegődött volna társául, akiről az apjának beszélt, és ez a szemüveges Terry azt suttogta volna neki (mint már oly sokszor azelőtt), hogy nem lehet jó vége annak, ha görög istenekkel esik szerelembe az ember.

Mind ugyanolyan - duruzsolta fülébe ez a prózai énje. Az egyik jóképű férfi tizenkilenc, a másik egy híján húsz! Emlékezz csak, Geoffrey Harvestet is milyen sokra tartottad eleinte! Azt hitted róla, maga a tökély! És a végén micsoda csélcsap pillangónak bizonyult!

Terry csak nehezen tudta lerázni magáról ezeket az utálatos gondolatokat. Valósággal kikérte magának, hogy Geoffrey Harvest gyalázatos emlékei így az előtérbe tolakodjanak. Mike más, mint Geoffrey Harvest. Mike-ban nyugodtan megbízhat.

- Mondj már nekem valamit arról a levélről! - kérte. - Miért borultál ki ennyire tőle?

- Arra a levelemre jött válaszul, amelyikben könyörögtem Eileennek, hogy az ég szerelmére, hagyjon fel már azzal a rögeszmével, hogy nem jön hozzám csak azért, mert egy fityingem sincs! Erről meséltem már neked?

- Igen, rémlik.

- Nos, erre azt felelte, hogy továbbra is ragaszkodik hozzá.

- Mi mást vártál tőle? Biztos nem fogja egyhamar meggondolni magát! Igazán nem értem, miért rágódsz ennyit ezen a levélen.

- Mert ha a sorok között olvasok, látom, hogy sokkal több van benne, mint azt az első pillantásra gondolná az ember.

Pislants csak bele! - mondta Stanwood, a szivarzsebébe nyúlva. - Majd meglátod, mire céloztam!

Terryt egészen más fából faragták, mint Augustus Robbot. Még akkor sem olvasott bele szívesen mások levelébe, ha megkérték rá, és már éppen tiltakozni akart, amikor Stanwood kihúzta a zsebéből a kezét. Nagy, fehér borítékot tartott benne, és ahogy meglóbálta Terry előtt, a lány orrát megütötte a belőle áradó illat.

Vannak bizonyos illatok, melyekre, mint ujjra a kesztyű, úgy illik a hirdetésekben elhangzó „merészen egyedi" jelző. Az a kölni, amelyet Miss Eileen Stoker használt, ezek közé tartozott. Nehéz, fülledt pézsmaillat volt, bizonyosan azon parfümök egyike, melyek igazán feltűnő és frivol nevet viselnek (amelyeket a gyártók sebtében-találomra a készítményeikre aggatnak); olyan illat, amely a legszórakozottabb elméből sem törlődik ki egyhamar. Terry érzékeibe előző nap vésődött be, amikor először észlelte Mike kabátujján. Éppen akkor fordultak be Stanwooddal a Duke Streetre, ahol már feltűnt előttük a Barribault's Hotel masszív, acélból és kőből emelt épülete - ám hiába volt olyan masszív, most mégis részeg imbolygásba kezdett Terry előtt.

Mintha csak álmában hallotta volna Stanwood hangját.

- Emlékszel, mit mondtam neked előző este arról, hogy ez az egész csak porhintés? Hogy szerintem ez az egész „nincs-pénzed" duma csak Eileen trükkje, amivel le akar rázni, mert beleesett valaki másba? És arra is emlékszel, amit róla és Mike-ról meséltem, hogyan viselkedtek a partimon? Emlékszel, amikor azt mondtam, hogy szerintem Mike rá akar hajtani Eileenre? Akkor idesüss! Londonba érve felhívtam Eileent, és mielőtt még annyit mondhattam volna neki, hogy: „Bú!", már le is csapta a telefont. És amikor a szállodájába rohantam, látni sem akart. És ez még korántsem minden. Figyelj, még csak most jön a java! Az előbb a

Barribault's kisebbik bárjában voltam, és Aloysius McGuffy azt mondta, hogy Eileen és Mike tegnap ott ebédelt. Te tudtál erről?

Terry erőt vett magán, hogy meg tudjon szólalni, de a hangja még a saját fülében is idegenül csengett.

- Nincs semmi abban, ha két ember együtt ebédel. Stanwood nem akarta magáévá tenni ezt a bölcs életfelfogást: - De bizony, hogy van!

- Én is rengetegszer ebédeltem már veled!

- Az teljesen más lapra tartozik. Ebéd és ebéd között óriási különbségek vannak.

- Ez az égadta világon semmit sem jelent.

- De igenis jelent. Azt jelenti, hogy ők ketten összeszűrték a levet.

- Miért? - kérdezte Terry. Még nem adta fel a harcot.

Időközben a Barribault's Hotel elé értek, és Stanwood megállt. Arca halálosan komoly kifejezést öltött, és szavainak széles karlengetésekkel adott nyomatékot.

- Ezt az egész ebédet amolyan hogyishívjáknak tekintem; ez megmutatja, merről fúj a szél. Ha nem szűrték volna össze a levet, akkor miért sumákolt Mike ezzel kapcsolatban? Tett róla említést neked? Hát persze hogy nem. Nekem se szólt róla. Egyetlen hangot se. Hallgatott, mint a csuka. És miért? Azért, mert ez...

Stanwood elhallgatott. Hirtelen könnyű szél kerekedett, s hogy megmutassa, merről fúj, felkapott egy szalmaszálat, amit aztán a fiú szájába sodort, torkára forrasztva a szót. És még mielőtt az aranyszájú szónok el tudta volna távolítani a szavai árját gátló tényezőt, hogy ott folytassa, ahol abbahagyta, olyan drámai események szakították félbe, hogy csak ámult-bámult, miközben érezte, hogy döbbenet által a szív ere fagy.

A Barribault's Hotel főbejárata előtt egy nagyjából két és fél méter magas, ügybuzgó cerberus posztolt, akin egy bergengóc admirális egyenruhája feszült; a feladata abban állt, hogy fogadja az érkező autókat és taxikat, s ajtajukat kinyitva kisegítse a benne ülőket. Ez a cifra alak épp akkor indított rohamot az egyik taxi ellen, amelyik a járdaszegély mellé kanyarodott.

Amellett, hogy két és fél méter magasra nőtt, az admirális vagy másfél méter széles is volt, és ez a tagbaszakadt test egy percre eltakarta azt a párost, akit éppen előbányászott a taxi belsejéből. Azután az a két ember előbújt a fedezékből.

Az Eileen Stoker-rajongói klubok (melyekből mind Amerikában, mind Nagy-Britanniában rengeteg virágzott szerteszét) egyik tagja sem jött volna zavarba, ha meg kell neveznie e páros női tagját, és sem Terry, sem Stanwood számára nem okozott gondot, hogy felismerje a kísérőjét. Mike Cardinal olyan feszült figyelemmel fordult szőke társnéja felé, hogy rájuk sem hederített, amint elment mellettük. Egyik kezét a nő karjába öltve, halk, őszinte, szívhez szóló hangon beszélt hozzá, s ahogy megálltak a lengőajtónál és tekintetük egymásba fonódott, egy *olyan* pillantást vetett rá. Lord Shortlands, ha ő is jelen lett volna, ahelyett, hogy e percben épp az utcasarkon fordul be, könnyedén azonosítani tudta volna ezt a pillantást. Kifejezetten az „olvatag"-ként ismert kategóriába tartozott.

A reszketeg homályba burkolózott Duke Street meglódult Terry körül. Valahonnan a ködlepte táj belsejéből mintha egy erős férfi szenvedő, rekedt kiáltása szállt volna feléje - aztán valamivel később, mire a látási viszonyok kitisztultak, a lány észrevette, hogy egyedül van.

Terry csak állt, sápadtan és mereven. A londoni élet tovább zajlott körülötte, de ő nem törődött vele. Bolond! - gondolta magában. - Bolond! - És a

szemüveges-fogszabályzós Terry Cobbold nagyot sóhajtott, és így szólt: „Hát nem megmondtam?" Aztán hirtelen arra lett figyelmes, hogy egy hang a nevén szólítja. - Á, hát itt vagy, Terry! Ugye nem késtem el?

Lord Shortlands felújított és átdolgozott kiadása tappogott kamásliba burkolt lábán a Barribault's Hotel előtti járdán. Klubjának pezsgője, melyen szinte gyermeki hittel csüggött, ezúttal sem hagyta cserben. Abban bízott, hogy az ital segít majd neki összeszedni magát, és be is váltotta a hozzá fűzött reményeket. Mostanra olyan jókedve kerekedett, hogy szinte alig bírt magával. Semmi oka sem volt azt hinni: a találkozás Adela lányával, amikor nagy nehezen végül visszatér a kastélyba, bármilyen szempontból kellemes lehet majd, mégis elszánt volt, és állt elébe. Ez nemcsak a pezsgő hatásának volt köszönhető (bármilyen remek volt is egyébként), hanem annak is, hogy hirtelen támadt egy ugyancsak remek ötlete.

Ha Terry hozzámegy ehhez a Cardinal gyerekhez, gondolta magában - és miután alaposan meghányta-vetette magában mindazt, amiről a vonaton beszélgettek, végül is azt hámozta ki belőle, hogy Terry hozzámegy feleségül -, a Cardinal gyerek (akinek a saját bevallása szerint még a bőre alatt is pénz van), miért is ne adhatna neki kölcsön kétszáz fontot?

Lord Shortlands a kunyerálásban bizonyos szabályokhoz tartotta magát. Ezek szerint a nem közeli hozzátartozókon kívül mindenki mást megvágni szigorúan tilos. Az ismerősei teljes biztonságban tudhatták magukat tőle. Ha kérkedően vaskos bankjegykötegeket lengetnek az orra előtt, az ötödik earlnek még a kisujja sem rezdült volna meg, hogy vágyakozva a pénz után kapjon. Ám ha az ilyen kategóriájú ismerősök hirtelen vőjelöltekké avanzsáltak, csak akkor remélhették, hogy kölcsön nélkül megússzák, ha előbb

felmásznak egy fára, és ott be is rendezkednek. Kivéve persze, ha nem hagyják olyan őrültségekbe belerángatni magukat, mint Desborough Topping, aki közös folyószámlát nyitott Adelával. Lord Shortlands az általa kitervelt pénzügyi manővert már kész tényként könyvelte el magában, így szinte túláradóan boldog lelkiállapotba került.

- Gyere csak! - mondta vidáman.

Minthogy kihagyta aznap a reggelit, farkaséhség marcangolta, és már előre örült annak, hogy próbára teheti a Barribault's Hotel mindig bőséges vendéglátását.

Terry nem mozdult.

- Menjünk máshová, Shorty!

- He? Miért?

- Inkább másutt ennék.

- Legyen, ahogy akarod. Menjünk a Ritzbe?

- Az jó lesz.

- Hé, taxi! - kiáltotta Lord Shortlands, és az admirális már pattant is, a parancsait lesve. - A Ritzbe! - vetette oda hanyagul Lord Shortlands az admirálisnak.

- A Ritzbe! - világosította fel az admirális a sofőrt.

- A Ritzbe - vette tudomásul a sofőr.

Lord Shortlands busás borravalót adott az admirálisnak, aki a sapkájához emelte a kezét. A sofőr csikorgó zajokat csalt elő a sebváltójából. A taxi elhajtott.

- Terry! - mondta Lord Shortlands.

- Shorty! - mondta Terry, vele egyszerre.

Lord Shortlands, aki már kis híján kibökte, hogy:

„Mit gondolsz, a vőlegényed nem adna nekem kölcsön kétszáz fontot?", udvariasan elhallgatott.

- Igen?

- Jaj, sajnálom, Shorty, akartál mondani valamit?

- Csak teutánad, drágám.

Mivel ilyen gálánsan elsőnek hagyták szóhoz jutni, Terry habozni kezdett. Volt egy olyan érzése, hogy mondandója esetleg árnyékot vet majd apja derűs kedvére. Hiszen tisztában volt vele, hogy milyen sokra tartja Mike-ot.

- Nagyot hibáztam, Shorty.

Lord Shortlands igazán megértőnek látszott. Ő maga is gyakran követett el hibákat.

- Aztán miben?

Terry nagy nehezen rászánta magát, hogy letudja az előtte álló kellemetlen feladatot.

- Mike-kal kapcsolatban. Mégsem megyek hozzá feleségül.

- Micsoda?

- Nem én - mondta Terry.

Lord Shortlands megtört emberként hanyatlott hátra az ülésen. Az idő ugyan továbbra is kellemes maradt, neki mégis úgy tűnt, hogy a nap hirtelen leáldozott.

21. fejezet

A komornyikok, akár a pókerjátékosok, remekül palástolják az érzéseiket. Mervyn Spink viselkedésében, amint aznap délután négy órakor kecsesen a telefon fölé hajolt Lord Shortlands dolgozószobájában, semmi sem utalt rá, hogy keselyűk tépik a máját. Modorából még maga Sherlock Holmes is csak bajosan jutott volna arra a következtetésre, hogy nem is olyan rég felmondtak neki, méghozzá egy olyan jelenet során, amely - legalábbis munkaadója, Lady Adela Topping részéről - tele volt igencsak viharos és bántó személyeskedéssel. Külsőleg a régi, hűvösen elegáns komornyik maradt, és a hangja, ahogy beleszólt a készülékbe, halk és érzelemmentes volt.

- Halló! - mondta. - A *Kentish Times* szerkesztőségével beszélek? Meg tudná mondani nekem, hogy melyik ló nyerte a kemptoni fél négyes futamot? Köszönöm.

Letette a kagylót, olyan rezzenéstelen arccal, akár egy rézbőrű harcos. Lehetetlen volt leolvasni róla, hogy a hír, melyet kapott, vajon jó avagy rossz volt-e. Kiment a dolgozószobából, és méltóságteljesen a hallba vonult. Ott mindig akadt némi tennivaló - hamutálakat kiüríteni, újságokat a helyükre tenni, meg ilyesmi -, s bár éppen felmondás alatt állt, mégsem volt az az ember, aki kibújik a kötelességei alól.

- Holnap elhordja innen magát! - mondta Lady Adela elég nyomatékosan, és holnap ő el is fogja hordani innen magát. De amíg a kastélyban van, addig továbbra is a Szolgálat a jelszava.

Délután négy órakor rendszerint számíthatott rá, hogy magára marad a hallban, így elemelheti a középső asztalon lévő ezüstdobozból a szokásos fél tucat cigarettáját, ám aznap ketten is tartózkodtak ott. Az egyik karosszékben Lord Shortlands nyúlt el enerváltan - olyan benyomást keltett, mint akit a mentők cipeltek be oda egy vasúti szerencsétlenség után -, egy másikban pedig Terry üldögélt. Ahogy a komornyik a hallba lépett, a lány felnézett. Sápadt és merev volt az arca.

- Mr. Cobbold már visszajött, Spink?
- Igen, kisasszony. Azt hiszem, a szobájában van.
- Kérem, adja oda neki ezt a levelet!
- Igenis, kisasszony!

Lord Shortlands életre kelt.

- Spink!
- Méltóságos uram?
- Megjött már... khm... megjött már Mrs. Punter?
- Igen, mylord.

- Á!

Mervyn Spink egy darabig tiszteletteljesen várt, hátha lesz még a másiknak további hozzáfűznivalója, de miután rájött, hogy őlordságánál rövid adásszünet állt be, visszavonult, Lord Shortlands pedig Terryhez fordult. Olyan mély és rekedtes volt a hangja, mint egy ódivatú vígopera haramiájának.

- Terry!

- Igen?

- Láttad?

- Micsodát?

- Hogy az a csúszómászó Spink milyen képet vágott? Észrevetted, hogy felcsillant a szeme?

- Nem.

- Én viszont észrevettem. Határozottan felcsillant a szeme, mintha csak rejtegetne valamit a tarsolyában. Hallottad, mit mondott? Mrs. Punter visszajött.

- Igen.

- Olyan rémes, kárörvendő hangsúllyal mondta. Gondolom, mióta csak megérkezett, azóta folyton ott lebzsel Mrs. Punter körül. Ezért jó neki, hogy ő a komornyik. Semmi sem választja el a szakácsnőtől. Azt is mondhatnám, mindig közel van a tűzhöz, s így addig ugrálhat körülötte, amíg csak bele nem sajdul a lába. Biztosan a fülébe duruzsolta, hogy milyen kimerült lehet az utazás után, és rávette, hogy igyon pár kortyocska sherryt. Pont az ilyen apró figyelmességek segítenek elnyerni egy nő szívét. Nem mintha ez most már bármit is nyomna a latban - állapította meg Lord Shortlands keserűen. - Ha te mégsem mégy hozzá ehhez a Cardinal gyerekhez, nekem mindenképpen befellegzett.

Terry felsóhajtott. Ebéd közben és a vonaton hazafelé, továbbá mialatt azt a levelet írta, az ötödik earl már ízekre

szedte felbontott jegyessége témáját, és most mégis úgy látszik, hogy újból napirendre tűzi.

- Sajnálom - mondta a lány.

- Még mindig nem fogom fel, miért tetted ki a fickó szűrét.

- Már elmagyaráztam.

- Nahát, én akkor sem értem. Miért ne ebédelhetett volna azzal a nőszeméllyel? Biztosan régi barátok.

- Akkor meg minek bámult úgy rá?

- -Bah!

- És azok után, amiken Geoffrey miatt keresztülmentem.

- Bah! Bah!

Annak a lánynak, akinek úgy fáj a szíve, mintha kettéhasították volna, már egyetlen árva „Bah!" elviselése is embert próbáló feladat, de Terry ezt még - miután ökölbe szorította a kezét és az ajkába harapott -, ha nagy keservesen is, de kibírta valahogy. A dupla adag azonban teljesen kiborította.

- Az Isten szerelmére, ejtsük már ezt a témát, Shorty!

Lord Shortlands kikászálódott a székből. Tekintettel volt lánya bánatára, ám ezt a hangnemet mégis sértőnek találta.

- Megyek, járok egyet - mondta.

- Helyes, menj csak. Sokkal jobb lesz, ha sétálsz, mintha itt ülsz és vársz.

Ahogy eszébe jutott, mire is vár, Lord Shortlands hátán végigfutott a hideg.

- Megyek, sétálok egyet a vizesárok körül. A vizesárok! - borult el az arca. - Lehet, hogy beleölöm magam - tette hozzá, a gondolattól kicsit felderülve. Ám a lelki szemei előtt megjelenő kép vonzereje gyorsan elenyészett. - Kíváncsi vagyok, vajon hová tűnt Adela.

- Biztos a kertben van.

- Szörnyű ez a feszültség! Már oda jutottam, hogy szinte azt remélem, összefutok vele - mondta Lord Shortlands, azzal kiment. Pár perccel később Stanwood Cobbold érkezése zökkentette ki Terryt gondolataiból. Stanwood feszültnek és komornak látszott, ahogy más is annak látszana, miután darabokra tört a szíve. Őt is, akárcsak Terryt, teljesen lesújtotta Mike és Eileen Stoker látványa a Barribault's Hotel ajtajánál, szertefoszlatta minden reményét, és tönkretette összes álmát.

- Ó, hát itt vagy? - kérdezte síri hangon. - Spink nekem adta át a leveledet.

- Micsoda! Pedig én Mike-nak szántam!

- Persze, tudom. De Spink eléggé összezavarodott.

Nem hibáztathatjuk érte. Elmondta, hogy nemrég kirúgták, és szerintem azóta is ezen rágódik. Szóval, talpára kötötted Mike-nak az útilaput?

- Igen.

- Teljes joggal - vágta rá Stanwood hevesen. - Ettől majd rájön, hogy mégsem ő a világ közepe. Később, ha már egy kicsit összekaptam magam, én is írok egy levelet Eileennek, amelyben felvilágosítom, hogy ő sem a világ közepe. Ki is volt az a némber a Bibliában, aki mindig olyan cudarul elbánt mindenkivel?

- Delila?

- Nem, Jezabel - jutott Stanwood eszébe. - Augustus Robb szokta őt emlegetni. Ezzel indítok majd. „Jezabel!" így kezdem. Majd én megmutatom neki! Meg van valami babiloni parázna nőszemély is, akiről Augustus időnként le szokta szedni a keresztvizet. Őt is beleveszem abba a levélbe. Most már csak az itt a nagy kérdés, hogy verni vagy nem verni?

- Ezt meg hogy érted?

- Beverjem-e Mike etetőjét, amiért ezt tette, avagy sem?

- Ne verd be!

- Talán neked van igazad - mondta Stanwood.

Újból komor hallgatásba merült. Terry azt kívánta, bárcsak elmenne, és ő egyedül maradhatna a bánatával, de teljesen egyértelmű volt, hogy a fiú marad, mert mindenáron beszélgetni akar. A lány olyan téma után kutatott az elméjében, amelytől nem úgy érzi magát, mintha csorba tőrt döftek volna a szívébe.

- Találkoztál Adelával? - kérdezte.

- Őnagyságával? Nem! Miért? - firtatta Stanwood hirtelen megriadva. - Csak nem engem keres?

- Nem tudok róla.

- Hál' istennek! Ha sohanapján találkozom legközelebb azzal a spinével, szerintem az is túl korán lesz. Miért kérdezted, hogy találkoztam-e vele?

- Nem is tudom.

- Bárcsak ne hoztad volna szóba! Tiszta libabőr lettem. Az a tegnap éjszakai parti igazán klassz volt!

- Bizony. Sosem tételeztem volna fel rólad, hogy ilyen talpraesett vagy!

- He?

- „Minden rendben lesz, asszonyom! Jegyesek vagyunk!"

- Ja, az? Hát, csak mondanom kellett valamit!

- Gondolom.

- És be is jött. Ejha! - rezzent össze Stanwood. A jelek arra utaltak, hogy a vaskos csontok mélyén megbúvó parányi agyban valami gondolatszerűség kezdett mocorgásba. - Na de ilyet! Egész jó tippet adtál nekem. Figyelj csak! Miért is ne?

- Mit miért is ne?

- Miért ne lehetnénk valóban jegyesek?

Terry levegő után kapkodott.

- Komolyan gondolod?

- Tutira.

- Pont ezt a percet pécézted ki arra, hogy megkérd a kezem?

- Mérget vehetsz rá, és azt is megmondom neked, hogy miért. Te Mike-nak akarod megmutatni, hogy nem körülötte forog a világ. Én Eileennek akarom megmutatni, hogy nem körülötte forog a világ. Te úgy érzed magad, mint akit ledaráltak és a kukába hajítottak. Én is úgy érzem magam, mint akit ledaráltak és a kukába hajítottak. Fogjunk össze!

- Jaj, Stanwood! - nevette el magát Terry.

Stanwood gyanakodva nézte. Ez a kitörő öröm nem volt kedvére való. Hiába volt olyan dallamos a lány nevetése, Stanwoodot hamarosan mégis az a gondolat kezdte bántani, hogy hisztérikus felhangok is vegyülnek bele, és attól még az ő bátor szíve is visszahőkölt, hogy kettesben maradjon egy hisztis lánnyal. Abban sem volt biztos, hogy ilyenkor mi is a teendő. Netán égő tollat dugjunk az orra alá? Vagy pusztán sózzunk egy nagyot a hátára?

- Hé! - kiáltotta. - Nyugi legyen már!

- Nem megy. Olyan muris ez az egész.

Stanwood érezte, hogy kezd kissé morcos lenni. No jó, végül is valóban nem egy jóravaló férfi szerelmét kínálta fel ennek a lánynak, de a szeretetét, azt mindenképpen; és sehogy sem bírt rájönni arra, hogy mi lehet egy jóravaló férfi szeretetében, amitől ekkorát kell nyeríteni. Jóval hűvösebb modorra váltott.

- Föl nem foghatom, mi olyan átkozottul vicces ebben!

És Terry, hirtelen lecsillapodva, szintén ráébredt, hogy igazából ő sem találja olyan viccesnek a helyzetet.

- Sajnálom - mondta. - De ez most nagyon váratlanul ért. Ismerd be, hogy elég hebehurgyán ugrottál fejest ebbe a lánykérésbe! Tényleg komolyan gondolod?

- Naná!

Terry figyelmesen mérte végig Stanwoodot. Igazán kedveli a fiút, gondolta magában. Mindig is kedvelte. Anyai érzéseket vált ki belőle. Ráadásul Stanwood megbízható is. A jövő sokkal rosszabb dolgokat is tartogathat számára, mint hogy Stanwood Cobbold felesége legyen. Ha Stanwoodhoz menne hozzá, az olyan lenne, mintha biztos révbe futna a vihar elől. Talán a sors már kezdettől fogva azt mérte rá, hogy egy csendes, szenvedélymentes kapcsolatban éljen, amelyben semmi helye az ostobaságnak, és szilárd, baráti alapokon nyugszik.

Ha Stanwoodhoz megy feleségül, akkor végre elhagyhatja a kastélyt, kiléphet a széles nagyvilágba, ahol talán mindent sikerül elfelednie - és csak most ébredt rá, hogy ez milyen sokat jelentene neki. Egyszerűen képtelen leszek rá, gondolta magában csüggedten, kilátástalanul, hogy továbbra is itt éljek, egy szál magam, ezen az iszonyú helyen, ahol mindig, minden Mike-ra emlékeztet. Rájött, hogy így lehetősége lesz kiszabadulni a börtönből.

- Ha azon tipródsz, miből fogunk megélni - mondta Stanwood -, felesleges. A fater aranyat záporoz majd rám, ha megtudja, hogy téged veszlek el.

- Nem azon tipródom, picinyem - mondta Terry. - Téged féltelek, és aggódom, vajon jól meggondoltad-e, hogy mibe mászol bele.

- Ha szerinted minden oké, akkor szerintem is az.

- Tuti?

- Tuti.

- Tutira tuti?

- Tutibb már nem is lehetne.

- De én tartok tőle, hogy mindig is Mike-ot fogom szeretni - mondta Terry elfúló hangon.

- Én pedig mindig Eileent fogom szeretni, a csalfa mindenit! De mit számít az? Ne gyere nekem a szerelemmel

- mondta Stanwood, teljes határozottsággal elutasítva magától eme isteni érzelmet. - A szerelem sötét verem. Nézd csak meg azokat a szerencsétleneket, akik az elején még azt hitték, hogy megőrülnek egymásért. Az első pár hónapban szinte alig engedik el a másik kezét, meg a saját kanalukkal etetgetik egymást, aztán meg olyan szélvészgyorsan robognak a válóperes ügyvédhez, hogy csak úgy porzik. Pokolba a szerelemmel! Kutyának se kell! A hócipőm is tele van vele.

- A barátság az igazi, úgy gondolod?

- Tutira. Ha egy pali és egy lány csak cimborák, akkor cimborák is maradnak.

- Ebben lehet valami.

- És mi ketten mindig is olyan jól elvoltunk, mint a befőtt meg a szalicil. Remekül megleszünk egymással. Mint abban a dalban, amelyik így szól, hogy: „tamti-tamti-tamti-tamti-tamti, épp ilyenre vágytam, mint te, pajti!"

Terry felsóhajtott.

- Akkor részemről rendben, Stanwood.

- Hozzám jössz?

- Hozzád megyek.

- Remek. Akkor most megcsókollak, jó?

Miután megcsókolta Terryt, mindketten kissé zavartan elhallgattak. A jegyespár egyik tagja sem tudta, mit is mondjon ezek után. Így aztán mindketten megkönnyebbülten fogadták Lord Shortlands újbóli felbukkanását, amint visszatért a vizesárok körüli sétájából. A vizesárok, mint mindig, most is mélységesen lehangolta őlordságát. Eme víztükör láttán mindig is a rémséges borzadály kerülgette. Szinte tapintható volt körülötte a rettentő levertség, ezért Terry egy percet sem habozott,

hanem sebtében elújságolta neki azt a hírt, amelyről tudta, hogy újból felragyog tőle a szeme.

- Adela kirúgta Spinket, Shorty!

Egy pillanatra, ahogyan Terry várta, e szavak szinte mágikus erővel bírtak. De hatásuk - akárcsak annak az elixírnek, melyhez Stanwood folyamodott legsötétebb óráiban - bármilyen varázslatos is volt az elején, mégis kérészéletűnek bizonyult. Mi haszna származik abból, gondolta magában Lord Shortlands, hogy a Beevor kastély megszabadul Spinktől, ha ő maga továbbra sem képes előteremteni azt a nyamvadt kétszáz fontot?

- És Stanwood meg én eljegyeztük egymást - mondta Terry.

Az ötödik earl a homlokához kapta a kezét. Ismét elfogta az a gyötrelmes érzés (ami már a vonaton is annyit kínozta), hogy egyszerűen képtelen nyomon követni az eseményeket.

- Te és Stanwood?

- Igen.

- Nem te és a Cardinal gyerek?

- Nem.

- Hanem te meg Stanwood? - kérdezte Lord Shortlands, nagy óvatosan, lépésről lépésre derítve fel a tényállást.

- Igen.

Lord Shortlandsnek felderült az arca. Végül mégiscsak összeállt a kép.

- Remélem, nagyon boldogok lesztek! - mondta - Stanwood fiam, neked csak annyit mondok: légy nagyon jó az én kicsi lányomhoz. Kölcsön tudnál adni nekem kétszáz fontot?

Ha Stanwood meg is lepődött ezen, nem látszott rajta.

- Hogyne - mondta kedvesen.

- Drága barátom!

-Illetve, amikor azt mondtam, hogy „hogyne" - helyesbített Stanwood -, akkor úgy értettem, hogy most éppen nem.

- Nem-e? - nyögte Lord Shortlands, önmaga mélyéről.

- Egyelőre nem. Nincs ennyi kápém. A fater ugyan pár napja átutalt nekem egy ezrest, de azt már csaknem mind elvertem, úgyhogy várnia kell addig, amíg megint megvághatom.

Lord Shortlands kebelében bágyadtan éledezni kezdett a remény.

- És nagyjából mikor gondolod, hogy újra... khm... megvághatod? Stanwood egy darabig eltűnődött ezen.

- Hát, eddig leginkább az vált be, ha a fatert úgy egy hónapig hagytam lógva.

- Egy hónapig? - Miután Mervyn Spink kikerül a képből, s így végzetes vonzerejének romboló hatása többé nem érvényesülhet, egy hónap már igazán nyúlfarknyi időnek tűnt Lord Shortlands előtt. - Nos, ez igazán remek. Szóval, szerinted mától számítva négy hét múlva...

- Ó, tutira. Talán még hamarabb is.

Lord Shortlands lehunyta a szemét. Akárcsak korábban egyszer, most is nagyon úgy tűnt, mintha imádkoznék. Amikor felnézett, észrevette, hogy Spink halkan beszüremlett a szobába.

- New Yorkból keresik telefonon, uram - mondta a komornyik, Stanwoodhoz intézve szavait.

- New Yorkból?

- Igen, uram.

- A mindenit, ez biztos a fater! - kurjantotta Stanwood, és kiügetett szobából.

Lord Shortlands érezte, amint feltör benne az alantas ösztön, és azt sugallja neki, hogy bukott vetélytársa szívében forgassa meg a tőrt.

- Hallom, megválik tőlünk, Spink - mondta kajánul.
- Igen, mylord.
- Ezt igazán sajnálom.
- Köszönöm, méltóságos uram. Magam is fájlalom, hogy befejeződik a kastélybeli szolgálatom. Igazán nagyon boldog voltam itt.
- Kedves barátokat szerzett magának, igaz?
- Igen, méltóságos uram.
- Biztos hiányozni fognak.
- Igen, mylord. De azért van, ami enyhítse a bánatom.
- He?
- Nemrég nagy szerencsével jártam a lóversenyen, méltóságos uram. A ma délutáni fél hármas, Kempton Park-beli futamon Ezüstkirályra tettem, nyolc a százhoz. Hogy micsoda ló az! - jegyezte meg Mervyn Spink, egy pillanatra engedve, hogy emberi énje kerekedjék felül, amire komornyikok csak ritkán ragadtatják magukat (hacsak nem válnak meg másnap a posztjuktól).

Lord Shortlands állkapcsa olyan lassan ereszkedett alá, mintha láthatatlan zsinóron húznák lefelé. Fojtott hangon szólalt meg, mintha nem akarná hangos beszéddel megtörni az áhítatos percet.

- És menynyivel tette meg?
- Ötven fonttal, mylord.
- *Ötven* fonttal! Nyolc a százhoz?
- Úgy éreztem, ebben az esetben fölösleges lenne minden óvatosság, méltóságos uram. Az összes megtakarított pénzemet föltettem rá.

Ezzel Mervyn Spink visszavonult, Lord Shortlands számára teljesen észrevétlenül, mivel őlordsága az íróasztalhoz pattant, és egy papírlapon vad számolgatásba kezdett.

Hamarosan halotthalványra sápadt arccal fordult Terry felé.

- Hatszázhuszonöt ficcs! Az a csúszómászó hatszázhuszonöt fontot vágott zsebre! Megmondtam neked, hogy egyszer még kiszúr magának egy sokat fizető nyertest! De figyelsz is te rám? - Elhallgatott, hogy felhős homlokáról felitassa a verítéket. - A könyvtárba megyek, ledőlök pár percre - mondta. - Adelának álmában se jutna eszébe, hogy ott keressen. Ha látod, mondd meg neki, hogy fogalmad sincs, merre lehetek.

Kitámolygott a szobából. Nagyjából két perc múlva kedélyes fütyörészés hallatszott kívülről, és Mike toppant be.

22. fejezet

Alighogy Mike megérkezett, látni lehetett, mennyire elégedett magával. Már a fütyülése is ezt sugallta, a viselkedése pedig csak még jobban alátámasztotta ezt a benyomást. Csak úgy sugárzott belőle a derű - és Terry annyira felháborítónak találta, hogy bárki is elégedett lehet Mike Cardinallel, a csélcsap pillangók e fejedelmével, hogy megdermedt, és ridegen kihúzta magát. Ahogy dacosan szembefordult vele, olyan volt, akár a Jégkirálynő. Az ember szinte látta, amint zúzmara képződik a felsőtestén.

Azonban Mike figyelmét valahogy mindez elkerülhette, mert hirtelen lehajolt hozzá, és gyengéden megcsókolta, majd két kezével derékon ragadta, fölemelte, és ide-oda hintáztatta egy darabig, végül visszatette a székére, és megint megcsókolta. Nyoma sem volt rajta bármiféle félszegségnek vagy annak, hogy esetleg kétségek marcangolnák a szíves fogadtatással kapcsolatban.

- Angyalkám! Tündérvirágszálam! Álmaim cicamicája! - kiáltotta. - Úgy érzem, mintha már vagy ezer éve nem láttalak volna! És mégis, egy nappal sem tűnsz idősebbnek!

Terry semmit sem válaszolt. Egy olyan lánynak, aki kimért és távolságtartó akart lenni, az adott körülmények között nagyon nehéz megfelelő szavakat találnia.

- Látod, milyen a szemem? - kérdezte Mike

Terry olyan pillantást vetett Mike szemére, melyet fagyosnak és közönyösnek szánt. Már az előbb is felfigyelt rá, hogy Mike szeme körül eltűnt a sötét karika.

- Kipingáltattam egy pingálószalonban. Hogy tessem neked. Augustus Robb óva intett, hogy a lányok nem szeretik a bevert szemű pasikat, és az ő szava mindig aranyat ér. És most, gyermekem, sok az újságolnivalóm! Shorty merre van?

- Azt hiszem, a könyvtárban.

- Olyan híreim vannak, hogy ha meghallja, újra felragyog a szeme, és akkorát ugrik, mint a nikkelbolha. Augustus ismét csatasorba állt!

Terry nem értette, mire céloz ezzel, és ezt azzal jelezte, hogy hűvösen felhúzta a szemöldökét.

- Igen, Augustus megint munkához látott! Ott folytatja, ahol tegnap éjjel abbahagyta. Ma reggel odamentem hozzá, és alázatosan a bocsánatáért esedeztem. Csakis azért rúgtam bele, magyaráztam, mert cafatokban lógtak az idegeim, és kérve kértem, legyen már egy kis belátással. Eleinte ugyan kissé durcás volt, de aztán csak megenyhült. Ha elmegyek a Seven Dials-i úri barátjához, mondta, és kölcsönkérem tőle a szerszámait, akkor a többit nyugodtan rábízhatom. „Mondja neki azt, hogy Gusnak kellenek a jó öreg kasztninyitók!". így aztán beugrottam Augustus úri barátjához, egy elbűvölő fazonhoz, akinek egyetlen hibája, már amennyiben ez egyáltalán felróható neki, hogy a két szeme túlságosan közel van egymáshoz, és a fülébe suttogtam a jelszót. Most pedig éppen Augustustól jövök, miután odaadtam neki a jó öreg kasztninyitókat. Azt ígérte, tüstént munkához lát. Adela nővéred, ellenőriztem, kint van a kertben, és a változatosság

kedvéért a helybéli csigák életét teszi pokollá, a férje pedig a szobájában kezeli forró vízzel a lumbágóját. Egyszóval tiszta a levegő. Ha Shorty a könyvtárban van, e percben biztosan repeső szívvel segédkezik Augustusnak - hiszen jól tudja, ahogyan te is, hogy hamarosan fütyül majd a világra. Augustus halálbiztos volt benne, hogy öt perc alatt végez azzal a nyamvadt páncélszekrénnyel.

Mike elhallgatott. Még egy nála tompább agyú egyénnek is feltűnt volna, hogy Terry részéről elmaradt az ujjongás.

- Arra számítottam, örömödben tapsikolni kezdesz, ha ezt meghallod - mondta.

- Ó, teljesen odavagyok.

- Akkor miért nem sikkantottál fel? Az ilyen hírek csak megérnek egy pár sikkantást, nem? - Mike újra elhallgatott, és szimatolni kezdett. - Milyen furcsa kölniszag terjeng idebent! - állapította meg. - Csak nem énbelőlem árad?

Terry gúnyosan elhúzta a száját. A Mike észlelte illat az ő figyelmét sem kerülte el.

- Ha nem vetted volna észre - mondta hűvösen -, szinte bűzlesz valami pacsulitól.

- Tényleg? Tényleg. Hm!

Terry eléggé frivolnak érezte Mike hozzáállását egy olyan felfedezés kapcsán, melytől az arcának szégyenpírban kellene égnie, miközben zavarában a föld alá süllyed. Hát ennek az embernek már semmitől sem sül ki a szeme? - gondolta magában.

- Nem mintha ez nagyon meglepne - mondta epésen. - Finom volt az ebéd?

Mike meghökkent. - Hogyan keveredtünk az ebéd témájához? Az előbb még szagokról beszélgettünk.

Terry az ajkába harapott. Félő volt, hogy mindjárt remegni kezd, ám előbb halt volna kínhalálnak kínhalálával, semmint hogy sírva fakadjon.

- Miért éppen az ebéd témája került terítékre? - kérdezte Mike.

- Véletlenül megláttam, amint ebédelni mész.

- Nem is tudtam, hogy te is Londonban voltál.

- Nem?

- Ott jártál a Barribault's tájékán?

- Pont előtte álltam.

- És láttad, amikor bementem?

- Igen.

- Akkor láthattál csúcsformában - mondta Mike. - Láttad, milyen is az, amikor teljes mellszélességgel bedobom magam, és akkor tényleg lenyűgöző látvány lehetek!

- Ezt meg hogy érted?

- Rávettem a Stoker lányt, hogy a szerződés aljára odabiggyessze a nevét. Mostantól számítva öt éven keresztül a jó öreg cég menedzseli őt, a művésznő szédítő gázsijából tíz százalékért cserébe! Ez most már bombabiztos megállapodás, úgyhogy ha megpróbálna valahogy kibújni alóla, akkor vad, hegyi ügyvédek fogják ízekre szaggatni. És én voltam, aki leszerződtette! Én, Cardinal! Mondtam neked, hogy szuper vagyok! Szuper, szuper, szuper!

Terry eltátotta a száját. A szíve, amelyről eddig úgy hitte, hogy összetört és jobblétre szenderült, hirtelen nagyot dobbant. Az a percről percre erősödő gyanú suhant át rajta, miszerint Lady Teresa Cobbold bizony jókora bolondot csinált magából. Ugyanakkor lágy muzsikaszó járta át a lelkét - előbb kissé bátortalanul, majd amint Mike szavainak jelentése teljesen eljutott a tudatáig, mindinkább erőre kapva.

- Jaj, Mike! - mondta.

- Már rég el kellett volna mesélnem neked, hogy abban a táviratban, amelyik visszarendelt az irodába, a főnököm arról is említést tett, hogy a Stoker lány, mielőtt elutazott volna

Hollywoodból, megvált az ügynökétől, és nem szerződött le máshoz. A góré ezért arra buzdított, hogy mielőbb keressem meg és csapjak le rá. „Dobd be magad nála!" kérte, és mondhatom, apait-anyait bele is adtam. Fényes hadjáratom első lépéseként tegnap ebédelni vittem őnagyságát, ami ugyan húsz ficcsébe fájt az irodának, viszont a nőn már látszott, hogy ingadozni kezd a tűsarkain. Ma pedig újra abrakolni vittem, és rátettem még egy lapáttal. De a győzelem még így sem hullott könnyen az ölembe. Ez a Stoker lány azon bugyuta nőszemélyek egyike, akik, ha az ember bármire is kéri őket, ösztönösen rávágják, hogy „Hát, én nem is tudom", aztán meg juszt is az ellenkezőjét csinálják, és bevallom, időnként elfogott a vágy, hogy bedobjam a törülközőt, és abból merítsek vigaszt, hogy kupán vágom egy üveggel. Ám a végén mégis diadalt arattam, és hogy mi a csudáért nem ugrálsz körbe a farkadat csóválva, azt fel nem foghatom. Mi baj van?

Terry alig kapott levegőt. Furcsa dolgok zajlottak le benne. Kétségtelenül a lágy muzsikaszó tehetett róla, de a szíve most már teljesen elszabadult a helyéről, és elandalodott táncba kezdett.

- Tényleg csak ennyi volt az egész?
- Micsoda volt csak ennyi?
- Az egész tényleg csak egy munkaebéd volt?
- Csakis és kizárólag munkaebéd!
- Jaj, Mike!
- Tőlem mondhatod éppen azt is, hogy „Jaj, Mike!". Egyszerűen szuper voltam. Úgy játszottam azon a tyúkeszű díván, akár egy húros hangszeren. Mindent bedobtam, amit csak lehetett: a fülbe suttogott bókoktól a gyengéd kézszorításon keresztül a megnyerő mosolyig és az olvatag pillantásig...

Terry reszketegen felnevetett. - Az olvatag pillantást... azt láttam!

- Láttad? Szent isten, remélem, nem arra gondoltál, hogy...

- De bizony, hogy pontosan arra gondoltam! Azt hittem, már megint kifogtam egy Geoffrey Harvestet! Hiszen egy árva szót sem szóltál nekem az egészről! - védekezett Terry.

- A Cardinalek nem jártatják fölöslegesen a szájukat. Teszik, amit tenniük kell.

- Ráadásul hajnalok hajnalán osontál ki a kastélyból...

- Még hogy hajnalok hajnalán! A 9.45-ös vonattal mentem. És a legkevésbé sem osontam! Emelt fővel, kihúzott derékkal, peckesen masíroztam ki a házból, kezemben kackiásan pörgetve a sétabotomat! Szóval azt hitted, hogy én is csak egy csélcsap pillangó vagyok?

- Bizony. Amelyik folyton ide-oda csapong a virágok közt.

- Ezt teszik a csélcsap pillangók?

- Igen. Szokásaikra nézve szinte teljesen olyanok, akár a mezei pillangók. És ne nézz rám ilyen vádlón, mintha te lennél Artúr király, én pedig Guinevra...

- Egyáltalán nem akartam vádlón rád nézni! Szomorúságot szerettem volna a tekintetembe csempészni! Hiszen tudnod kell, hogy a világon egyedül téged szeretlek, és csakis egy hájfejű hólyag csapongana félre, ha egyszer te itt vagy neki! Hát sohasem néztél még tükörbe?

- Én viszont továbbra is kitartok amellett, hogy nem csoda, ha félreértettem a helyzetet. Hiszen úgy ragyogott a szemed, ahogy arra a nőre néztél...

- Mert az a bizonyos tíz százalék járt a fejemben,

- ...és nagyjából úgy viselkedtél, ahogy Rómeó viselkedne Júliával! Más is jogosan értette volna félre! Stanwood sem volt kivétel ez alól.

- Stanwood?

- Ő is ott volt mellettem.

- A rézangyalát! És ő is azt hitte, hogy...?

- Hát persze! Ha azt mondom neked, hogy arról beszélt, levelet ír majd Miss Stokernek, s abban a babiloni paráznának fogja nevezni...

- Egyáltalán hol a csodában hallott Stanwood a babiloni paráznáról?

- A jelek szerint Mr. Robb szokta időnként emlegetni előtte ezt a nőszemélyt. Úgyhogy amikor Stanwood idejött hozzám, és megkérte a kezem...

- Hogy... mit csinált?

- Megkért, hogy legyek a felesége. És én azt mondtam neki, hogy hozzámegyek.

Mike megtántorodott. - Azt mondtad neki, hogy hozzámész?

- Igen. Az ő ötlete volt, hogy így bizonyítsuk be neked, hogy nem te vagy a világ közepe.

Mike egy mély lélegzetet vett. - Ha Shorty berzenkedne attól, hogy három guinea-t kiadjon a fejed vizsgálatára - mondta mély átéléssel -, majd én összeszedem rá a pénzt. Mondok neked valamit, csak hogy tudd: semmiféle nyamvadt Stanwoodhoz nem fogsz te hozzámenni. Az én feleségem leszel, senki másé.

- Igen, most már én is így gondolom.

- Biztos, hogy ezt jó erősen a kobakodba vésted?

- Igen.

- Elég nagy baj, hogy valaha is aggályaid voltak ezzel kapcsolatban, mert nézd csak meg, mit csináltál! Azt is mondhatnám, hogy felelőtlenül játszottál mások szívével! Most pedig rám vár az a kellemetlen feladat, amikor azt kell mondjam egy régi barátomnak, hogy ha nem kopik le, átrendezem az arcvonásait. És az egészben az a legkínosabb, hogy kötve hiszem, hogy pont Stanwood arcvonásait valaha

is képes lennék átrendezni, hacsak nem használok ki egy óvatlan pillanatot, amikor éppen elkalandozik a figyelme.

- Tényleg te fogod megmondani neki?

- Hát persze.

- Jaj, Mike, ez igazán rendes tőled! Már éppen azon kezdtem törni a fejem, hogyan adjam be neki a dolgot.

- Hol van ez a családi fészkeket feldúló kakukkfióka?

- Éppen telefonál. New Yorkból hívta az édesapja.

- Akkor mondok neked valamit, amitől egy kicsit jobb kedved lesz. Nem hinném, hogy túl sok halálhörgés, siralom fogadná a hírt, amikor közöljük vele, hogy ugrott az eljegyzésetek. Az ebéd vége felé, mikor a főbb üzleti ügyeket már tisztába tettük, gőzerővel dolgoztam az érdekében, és a Stoker lány most már bármikor boldogan hozzámegy. Esetleg erről is ejthettem volna néhány szót.

- Nem ártott volna.

- A régi hibám: folyton fokozom a feszültséget. De hagyjuk már a csodába Stanwoodot! Az ő románca pusztán mellékvágány. A miénk az igazán fontos.

- Igen.

- Van valami kifogásod az ellen, hogy ripsz-ropsz férjhez menj?

- Egy szál se, ha tehozzád megyek!

- Ez a beszéd! Még szép, hogy énhozzám! Máshoz nem adnálak! De csakis ripsz-ropsz tudunk összeházasodni, mert fogytán az idő. Jövő héten mindenképp indulnom kell.

- Hogy örülnek majd a hollywoodi lányok, ha újra láthatnak!

- Lányok is vannak Hollywoodban?

- Stanwood szerint akad ott egy pár.

- Nem hiszem, hogy bármelyiket is észre fogom venni.

- És mi lesz, ha utánad vetik magukat, azt visítozva, hogy: „Ó, *drága* Mike"?

- Rendőri védelem is van a világon, vagy mi a szösz. De arról volt szó, hogy egy szempillantás alatt el kell húznom innen. Csak egy szerény kis szertartásra lesz időnk egy anyakönyvvezetőnél.

- Mondjuk, a Beak Streeten?

- Vagy a Greek Streeten. Az ég szerelmére, el ne keveredj a sok hasonló hangzású helyen lévő anyakönyvvezető közt, mint Augustus szerelme! De most némi beszédem lesz Stanwooddal. Á! - mondta Mike, ahogy hatalmas lúdtalpak csattogása szüremlett be a folyosóról. - Ha nem tévedek, kedves Watsonom, itt jön az emberünk.

Stanwood Cobbold úgy rontott be a szobába, mintha egy láthatatlan csatársort akarna szétzilálni.

23. fejezet

Napnál világosabb volt, hogy az iménti telefonbeszélgetés nemcsak érdekfeszítő, hanem egyben felettébb kellemes is lehetett, hiszen Stanwood minden porcikája ezt sugallta. A szeme csak úgy vibrált, a haja (ahol izgatott ujjakkal beletúrt) összekócolódott, és arcán már-már a lélek ébredéséhez hasonlatos kifejezés jelent meg - már amennyire csak tellett tőle. Képzeljünk magunk elé egy olyan hím vízilovat, amelyik pont most tudta meg, hogy az a nőstény víziló, aki iránt már régóta sokkal mélyebb és szenvedélyesebb érzelmeket táplál egy átlagos barátságnál, viszontszereti őt, és máris magunk előtt látjuk Stanwood Cobboldot életének eme sorsdöntő pillanatában.

-Sssssz... - sziszegte szótlanul, szinte szódásszifon-szerűen, és Mike az asztalra csapott, hogy rendreutasítsa. Az ember jobb, ha már a csírájában szigorúan elfojtja az ehhez hasonló kezdeményezéseket.

- A kígyó-utánzást talán hagyjuk máskorra - javasolta, és Stanwood, miután nyelt egy párat, úgy tűnt, úrrá lesz felindulásán. Legközelebb már jóval higgadtabban szólalt meg.

- Szóval, épp most beszéltem Eileennel...

- Nem akarok mindenbe belekötni, de nem az apáddal?

- Nem, Eileennel. Őt hívtam fel, miután a fatert letettem. Minden rendben. Hozzám jön feleségül.

- Hozzád megy?

- Tutira.

Mike összevonta a szemöldökét. - Álljunk csak meg egy szóra!

- Nem akarok megállni - ellenkezett Stanwood türelmetlenül toporzékolva. - Azonnal a fogadóba kell rohannom, hogy megint kibéreljem azt a kocsit! Londonba megyek Eileenhez!

- Ezzel együtt - folytatta Mike - még egyszer mondom, hogy álljunk csak meg egy szóra! Azt mondtad, elveszed a Stoker lányt?

- Naná!

- Én egészen mást hallottam. Ha jól tudom, úgy volt, hogy Terryt veszed el!

- Ó, hogy az a...! - torpant meg Stanwood. Látszott rajta, hogy kínosan érzi magát. Semmi kétség: Tényről teljesen megfeledkezett.

- Igen, velem most mi lesz? - kérdezte Terry. - El fogod dobni ezt a hű szívet, akár egy kifacsart citromot?

Stanwood eltűnődött ezen egy darabig. Nem kellett neki sok idő, hogy elhatározza magát. - Tutira veheted, hogy eldobom! De ezt nem bánod, ugye, vagy igen?

- Csöppet sem - mondta Terry.

- Príma - jegyezte meg Stanwood.

- Legfőbb ideje, hogy ezt a kérdést végre tisztába tegyük - szögezte le Mike -, ugyanis Terry hozzám jön feleségül, és egyáltalán nem hiányzik nekünk, hogy ott caplass a padsorok között, azt kiabálva, hogy: „Tiltakozom!"

Stanwoodnak a csodálkozástól elállt szeme-szája.

- Terry hozzád megy?

- Igen.

- Micsoda! Azok után, hogy...

- Mike mindent megmagyarázott, Stanwood - mondta Terry.

Félelemmel vegyes tisztelet jelent meg Stanwood arcán. Őszinte elismerés csillant meg a tekintetében, amint Mike-ra nézett. Ha Mike képes volt mindent megmagyarázni - lehetett kiolvasni a szeméből -, akkor le a kalappal előtte, mert tényleg olyan szuper, ahogy azt hangoztatja. Megrázta Mike kezét, és kijelentette, hogy ez igazán remek.

- Mike-ról kiderült, hogy olyan ártatlan, mint a ma született bárány.

- Vagy még annál is ártatlanabb - tódította Mike. - Az égadta világon semmi okod sem volt a gyanakvásra, kedves Stanwoodom. Kérdezd csak meg erről a barátnődet, amikor majd odaérsz hozzá, és ő is csak azt fogja mondani, hogy üzlettársi minőségemben leszerződtettem őt a cégemhez, a Schwartz és Cardinalhez - akik mellesleg immár Hollywood első számú rabszolga-kereskedői. Az egész csak üzleti megbeszélés volt, teljesen érzelmektől mentes, hivatalos ügy. A te rémséges Stokered meg köztem egyáltalán nincs semmi, és soha nem is volt. Jobb, ha tőlem tudod, hogy még ha a feje tetejére áll, akkor se kéne nekem!

- Na, de ez... ugyan már! - horkant fel Stanwood vérig sértve, Terry pedig azt mondta Mike-nak, hogy ez azért egy kicsit erős volt.

Mike fontolóra vette a dolgot.

- Tényleg az volt - adott igazat a lánynak. - Sajnálom, kissé elvetettem a sulykot. Tudod mit, ha a feje tetejére áll, akkor legfeljebb egy cirkuszhoz is leszerződtetem!

- Ez rendes tőled, öreg haver!

- Szóra sem érdemes!

- Akkor hát minden rendben - mondta Terry. - Úgy örülök, hogy minden jól végződött, Stanwood.

- Igen - értett egyet Mike. - Az ember örül, ha boldog fiatalok veszik körül.

- És milyen rendes, hogy az sem számít neki, ha egy fityinged sincs.

- He? - kérdezte Stanwood. - De hisz nekem most már van elég dohányom! El is felejtettem szólni nektek. Az a csiptetős kis mókus biztos sürgönyözött a faternak, hogy eljegyeztelek, és a fater annyira odavolt az örömtől, hogy százötven rongyot letétbe helyezett a számlámra. Ezért is hívott fel. Úgyhogy egész jól állok anyagilag - mondta Stanwood, és minden további szószaporítás helyett kisüvített az ajtón, hogy a fogadó és a bérautó felé vegye az irányt.

Távozását döbbent csend követte.

- Nahát! - kiáltott fel Terry, és Mike is úgy vélte, hogy a „Nahát!" nagyjából dióhéjba foglalja az eseményeket.

- Remélem, boldog lesz azzal a nőszeméllyel - jegyezte meg Terry, kevés meggyőződéssel a hangjában.

- Boldogan élnek, amíg meg nem halnak - mondta Mike. - Persze annyira azért nem lesznek boldogok, mint mi ketten. Nekünk teljesen külön bejáratú mennyországunk lesz. Ettől függetlenül fényes jövőt jósolok a gyereknek. A Stoker lány egész rendes kis teremtés. Némileg hajlamos ugyan a beszélgetést a legutolsó filmjére terelni, de Stanwood azt is imádni fogja.

- Szerintem rémes az a pacsuli, amit használ!

- Stanwood szereti. Többször mondta már nekem.

- És ez a Stoker lány nem valami csélcsap pillangó?

- Abszolúte nem. Csendes, otthonülő jószág, imád olvasni. Több interjúban is ezt nyilatkozta. Esténként gyakran magára kanyarítja a kis pamutkötényét, és nekiáll vacsorát kotyvasztani magának.

- Gondolni sem szeretnék rá, hogy Stanwood esetleg boldogtalan lesz!

- Ne emészd magad emiatt! Őket az isten is egymásnak teremtette! A lány fejébe ugyanúgy nem szorult egy csepp ész sem, akárcsak a Stanwoodéba. Á, kedves Shorty! - váltott témát Mike, utóbbi szavait már a szobába lépő Lord Shortlandshez intézve.

Az embernek egy szempillantás elég volt ahhoz, hogy rájöjjön: ez már egy teljesen más Lord Shortlands, mint az a megtört vértanú, aki nemrég kitámolygott, hogy a könyvtárszobában ledőljön kissé. Bár a köztük lévő különbség csak árnyalatnyi volt, az ő arckifejezése talán egy fokkal mégis jobban megközelítette a lélek ébredését, mint az imént Stanwood Cobboldé.

Terry kérdőn nézett Mike-ra.

- Egyből zúdítsuk rá, vagy közöljük vele kíméletesen?

- Szerintem zúdítsuk rá!

- Rendben. Drága Shorty, fogj kezet...

- Hadd mutassam be...

- Igen, ez tényleg jobb lesz. Hadd mutassam be a vőlegényemet, Mr. Cardinalt, Shorty! Össze fogunk házasodni.

Lord Shortlands szemébe eltéveszthetetlenül egy olyan ember űzött tekintete költözött, akin lassan kiütközik, mennyire megártott neki a sok macera. Látszott rajta, feladta, hogy lépést tartson az eseményekkel.

- Össze...? - kérdezte elhaló hangon.

- ...házasodunk.

- Te és Cardinal?
- Igen.
- Akkor hát nem te meg Stanwood?
- Nem.
- Hanem te és Cardinal?
- Igen.
- Ó, édes istenem! - motyogta Lord Shortlands, kezével végigsimítva a homlokán.
- A helyzet az, kedves Shorty - mondta Mike -, hogy némileg összekuszálódtak a dolgok, és beletelt némi időbe, amíg szép lassan kibogoztuk a szálakat. Volt néhány tévedés meg egypár félreértés, éppúgy, mint a *Percy fogadalma* című mű második kötetében - talán maga is olvasta, de az is lehet, hogy nem. (A könyvet különben Marcia Huddlestone írta, és a Popgood and Grooly Kiadó gondozásában jelent meg, 1869-ben.) Ezeknek azonban most már vége szakadt, úgy-hogy alaposan kefélje ki a cilinderét, és készüljön a menyegzőre. A kis falusi templom - vagy inkább a kis Beak Street-i házasságkötő terem - harangjai biztosan hamarosan megkondulnak. Ezt tekintse hivatalos meghívónak. Egyébként találkozott Augustusszal?

A lélek ébredése-szerű kifejezés (melyet egy időre mintha spongyával töröltek volna le róla) ismét visszatért Lord Shortlands arcára. Az előző este történtek után soha nem hitte volna, hogy az Augustus Robb név valaha is újra zene lesz fülének. Most azonban az általa kedvelt és megbecsült emberek listáján Augustus Robb igencsak előkelő helyet foglalt el.

- Igen, éppen most jövök tőle.
- Miért nem maradt ott, hogy figyelje, mit csinál?
- Kituszkolt a szobából. Azt mondta, idegesíti, ha nézem. Nagyon temperamentumos egy ipse. Mondtam neki, hogy ide jöjjön, ha befejezte.

- És hogy boldogul?
- Nagyon magabiztosnak látszott.
- Akkor most már biztosan nemsokára... Á!

Augustus Robb jött be a szobába, olyan ruganyos léptekkel, mint egy artista, ha tisztában van vele, milyen szenzációs produkcióval rukkolt elő. Kitörő ováció fogadta.

- Augustus!
- Mr. Robb! - kiáltotta Terry.
- Megszerezte? - kurjantotta Lord Shortlands.
- Hello, haver! Hello, tubicám! Egen, pajti, megszereztem - válaszolt sorra mindenkinek Augustus Robb. - De...

A mondatot azonban már nem tudta befejezni, mert váratlanul félbeszakították.

- Á! - szólalt meg egy hang a hátuk mögött, és ahogy megfordultak, Lady Adelát pillantották meg az ajtónyílásban.

Lady Adelán védőkesztyű volt, és kezében ott szorongatta azt a metszőollót, amely olyannyira megfélemlítette Mike-ot, amikor először találkoztak. Lord Shortlandsre szegezett szeme ugyanolyan könyörtelenül csillant meg, mint a nőstény tigrisé, ha arra készül, hogy rávesse magát a vacsorára kiszemelt kecskére. Mivel apja nyúlszívű megfutamodása miatt arra kényszerült, hogy jogos felháborodását visszatartsa, már fél tíz óta csak úgy dúlt-fúlt magában, és látszott rajta, mennyire kapva kap az alkalmon, hogy az egészet végre Lord Shortlands nyakába zúdíthatja.

- Á! - mondta. - Beszédem van veled, apa! - Tekintetét végighordozta a többieken, és hozzátette: - Négyszemközt!

Amit most mondani akart, azt nem a mások fülének szánta.

Augustus Robb mindig is tökéletes úriember volt. Tudta jól, mi illik, mi nem. Különben is feltett szándéka volt, hogy hallgatódzik az ajtónál.

- Azt akarja, hogy lelépjünk, tubicám? - kérdezte barátságosan. - Rendicsek.

Lady Adelát eddig még soha életében senki sem tubicázta le (és egyáltalán nem volt ínyére ez az új titulus), ezért gőgösen felhúzta a szemöldökét. Nagyon úgy tűnt, hogy Augustus Robb még Lord Shortlands előtt megkapja tőle a magáét.

- Maga meg kicsoda? - kérdezte.

- Robbnak híjnak, kedveském. Augustus Robbnak.

- Ő Stanwood inasa - mondta Terry.

- Csakugyan? - mondta Lady Adela, és lenyelte az ajkára toluló szavakat. Stanwood csatlósaival és egyéb szolganépével szemben nem táplált haragot. Később talán majd fel fogja hívni a figyelmét annak a jóravaló fiúnak, hogy az emberéből milyen fájón hiányzik mindaz a választékos jómodor, amit az ember szeret az inasokban látni, de momentán ez a kedélyes cseléd megúszta a letolást. Egyelőre csak jó alaposan a szeme közé nézett.

Többre nem is volt szükség. Augustus Robb - olyan szaporán pislogva, mint akit villám sújtott - Mike-kal és Terryvel a nyomában kivonult a szobából, Lady Adela pedig Lord Shortlands felé fordult.

- Apa! - mondta.

- Nos? - kérdezte Lord Shortlands.

A „nos" szóban, így, ahogy le van írva, az égadta világon semmi sincs, amitől az embernek hirtelen elakadna a lélegzete vagy nagy szemeket meresztene. Igazán kedves és ártalmatlan szónak tűnik. De ha ezt a „nos"-t egy olyan férfi üvölti nyers, kihívó hangon, aki agresszíven előreszegezi az alsó állkapcsát, miközben a két hüvelyujját a mellénye karöltőjébe vájja, akkor mindjárt ég és föld a különbség. Ez a szó olyan erővel hagyta el Lord Shortlands ajkát, akár a puskacső lövedéke, s egy néma, levegő után kapkodó Lady

Adelát hagyott maga után, kinek érzései nagyjából megegyeztek a fent említett nőstény tigrisével - mármint, ha annak azt kéne tapasztalnia, hogy az étlapján szereplő kecske hirtelen megfordul, és belekap a lábába.

Egy krónikus pénzhiányban szenvedő grófra minden szíverősítőnél frenetikusabb hatással van az a tudat, hogy ezerötszáz font szerepel a főkönyv bevételi oldalán. Augustus Robb a szavát adta Lord Shortlandsnek, hogy azt a bélyeget, amelyért már annyi mindenen keresztülment, szinte a markában érezheti, és ebből az értesülésből őlordsága ritka bátorságot merített. Felmenői ugyancsak kitettek magukért a csatamezőn, amikor szörnyű dúlást végeztek a pogányok között, és ebből a harci kedvből neki is jócskán kijutott. Olyan benyomást tett, mintha páncélruhát viselne és szekercét lóbálna a feje fölött.

- Nos? Mi van? Csak ne akarj megfélemlíteni engem, Adela! - harsogta (bár egy vérbeli stiliszta talán inkább a „mennydörögte" szót használta volna). - Úgyis már túl régóta nyögök a rabigád alatt!

Lady Adela nem volt az a kimondott anyámasszony katonája. Keményen küzdött, hogy túltegye magát azon az érzésen, mintha valaki jó alaposan fejbe vágta volna egy bikacsökkel.

- De apa!

Lord Shortlands felhorkantott. Ősei (kiknek bátorságát ő is örökölte) egyik fő vezérelve volt az életben, hogy a cserfes fehérnéppel mindig keményen szembe kell szállni.

- Ne ácsorogj már ott, és ne mondd nekem, hogy „De apa!" Úgysem mész vele semmire. Már megmondtam: nem tűröm tovább, hogy terrorizálj! Azt is megjegyezném, hogy a viselkedésedtől már többször is fölfordult a gyomrom. Az én időmben a lányok még tisztelték az apjukat.

Ez utóbbi megjegyzés persze remek lehetőséget kínált Lady Adelának arra, hogy rámutasson: az ő idejében a lányoknak biztosan egészen más, sokkal tiszteletre méltóbb apjuk volt, de az a különös, főbe kólintott érzés még mindig a szavát vette.

Lord Shortlands pedig így folytatta: - Úgy döntöttem, hogy itthagyom ezt az istenverte kastélyt - mondta. - Amint csak lehet. Jelentősebb összegre sikerült szert tennem, úgyhogy semmi sem tarthat vissza. Már belebetegedtem, és halálosan rosszul vagyok attól, hogy nap mint nap ezt a dögvészes vizesárkot meg azt a nyavalyás, 1259-ben épült szárnyat kell néznem, hogy ennek a nyomorult helynek a többi részét ne is említsem. Ha érdekel, elmondom, mik a további terveim. Veszek magamnak egy kocsmát.

- De apa!

- Abbahagynád végre a deapázást? Hát mi vagy te, papagáj?

Lady Adela mostanra már abba a lelkiállapotba került, amikor az ember azt sem tudja, fiú-e vagy lány; de akár ez, akár az, minden kétséget kizáróan kóvályog a feje. Csak abban az egyben volt biztos, hogy olyan szédítő forgatag söpörte el, amely némileg a nagy francia forradalomra emlékeztet, bár annál azért valamicskét jelentősebb horderejű.

- Ja, és mellesleg - tette hozzá Lord Shortlands -, feleségül veszem Mrs. Puntert!

Jobb bizonyítékot keresve sem találhatnánk arra, hogy Lady Adela szellemi képességei eddigre egészen kaotikus állapotba jutottak, mint hogy ez a név hirtelenjében semmit sem mondott neki. Mrs. Punter? - morfondírozott magában kábán. Ismer ő egy Mrs. Puntert? Netán a dorsetshire-i Punterek közül? Vagy az essexi ágból?

- Punter? - suttogta maga elé.

- Igen, Punter. Punter, Punter. Nagyon jól tudod, ki az a Mrs. Punter. A szakácsnőnk.

- A szakácsnőnk? - sikoltotta Lady Adela.

- Igen, a szakácsnőnk - mondta Lord Shortlands. - És felesleges sikoltoznod.

Amikor legközelebb megszólalt, Lady Adela nem sikoltozott. Olyan borzadály lett úrrá rajta, hogy szavai száraz suttogásként törtek elő torkából, ám előtte még olyan furcsa zörejt hallatott, amelyet csak egy igen vájt fülű orvos tudott volna megkülönböztetni a halálhörgéstől.

- De hát nem veheted el a *szakácsnőt,* apa!

- Nem-e? - kérdezte Lord Shortlands, hüvelykujját még mélyebben mellénye karöltőjébe süllyesztve, és ujjait le-fel mozgatva. - Majd meglátjuk!

Lady Adela úgy vélte - hiszen elég egyértelmű volt, hogy ezzel a nekivadult emberrel meddő szócséplés lenne vitatkoznia -, hogy utolsó mentsvárként Mrs. Punterhez kellene sietnie, hogy a helyes és helytelen cselekedetek megítélésében az ő józan belátására bízza magát. Terve valóra váltásához olyan sebbel-lobbal fogott hozzá, hogy mielőtt Lord Shortlands egyáltalán felfogta volna, mi történik, már el is tűnt. Valaki szökkent egyet, valami süvítés hallatszott - és Lady Adelának hűlt helye volt. Egy perc múlva Augustus Robb tért vissza a szobába, és le lehetett olvasni az arcáról, hogy az iménti beszélgetés alatt fülével mindvégig a kulcslyukra tapadt.

- Hűha, méltóságos úr! - mondta, elismeréssel a hangjában. - Jól megadta neki!

- Aha - felelte Lord Shortlands. Még mindig alig bírt magával. Öles léptekkel, peckesen járt-kelt a szobában, ujjait le-fel billegtetve.

- De nekem is mondanom kell magának valamit, haver - szólt Augustus Robb. - Mégpedig azt, hogy...

Itt elhallgatott, mert Mike és Terry lépett be a szobába. Terry elég nyugtalannak tűnt, Mike pedig vigasztalóan cirógatta a kezét.

- Az ön Teresa lánya - mesélte Mike - úgy izgult magáért, hogy minden körmét tövig rágta, kedves Shorty. Azt mondta, le merné fogadni, hogy itt találjuk szétmarcangolva, és meg kell vallanom, magam is arra számítottam, hogy nekem kell majd leperkálnom a koszorúra és koporsóra valót. De ahogy elnézem, még mindig egy darabban van.

Lord Shortlands kijelentette, hogy remekül érzi magát, soha jobban, és Augustus Robb is egyetértett az előtte szólóval.

- Teljesen földbe döngölte a naccságát. Jól megadta neki, mondhatom. De még hogy!

Terry meghökkent. - Shorty! Ez komoly?

- Hát persze - vágta rá Lord Shortlands, és ha némileg öntelten viselkedett is, ilyen látványos győzelem után ezt vétek lenne felróni neki. Wellington is minden bizonnyal kissé öntelt lehetett Waterloo után. - Eddig túlontúl elnéző voltam Adelával, mindig, mindent megbocsátottam neki, és ő alaposan visszaélt ezzel. Már épp itt volt az ideje, hogy helyre tegyem. Mint azt Mr. Robb olyan találóan megjegyezte, most... khm... most jól megadtam neki. Mondhatom, fülét-farkát behúzva kullogott el innét! Hah! Látnotok kellett volna, milyen képet vágott, amikor megmondtam neki, hogy feleségül veszem Mrs. Puntert!

A gróf lelkesedése immár nem ismert határokat.

- Ezt is megmondtad neki? - kérdezte Terry.

- Meg én!

- *Adelának?*

- Neki hát! „Ja, és mellesleg", mondtam neki, „feleségül veszem Mrs. Puntert".

- De nem addig van az, haver! - szólt közbe lágyan Augustus Robb. - Mán az előbb is ezt kezdtem vóna el mondani magának.

- He? - Lord Shortlands haragos tekintetet vetett rá. Bármennyire lekötelezte is őt ez a mackósok királya, de akkor sem volt hajlandó ilyesmiket lenyelni tőle. - És ki mondja ezt?

Augustus Robb levette szarukeretes szemüvegét, megtisztogatta, és újra az orrára biggyesztette. - Hát, először is én, pajti, másodsorba pedig ő. Ugyanis az a nagy helyzet, tudja, hogy Alice hozzám jön feleségül.

- Micsoda?

- Egen. Ez egy elég hosszú történet - mondta Augustus Robb. - Múlt éjjel mán ejtettem erről pár szót Mr. Cardinalnek meg az ő kicsiképének. Mán évekkel ezelőtt egybe kellett volna kelnünk, csakhogy ő tévedésből a Meek Street-i anyakönyvvezetőhöz ment, és ott várt rám, míg én a Beak Street-i anya-könyvvezetőnél őrá vártam. Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy mások is összekutyulták mán őket.

Terry levegő után kapkodott.

- Akkor...

- Egen, tubicám. Ő volt az a kicsi asszony, akit szerettem, de elveszítettem. Majd hanyatt vágódtam meglepetésemben. Minekutána megszereztem azt a bélyeget, és kijöttem abbul a könyvtárból, csöndben a szobám felé surrantam, hogy ott rejtsem el a nyavalyást, amikor valaki felém jön a folyosón, és kit látnak szemeim: őt!

- Szent isten!

- Mondhatja is, hogy „Szent isten!", tubicám. Úgy beleszédültem, mintha jól hókon nyomtak volna. „Alice!" aszondom, és azt se tudom, hová legyek meglepetésemben. „Gus!" aszongya ő, a szívire szorítva a kis kezit. „Tényleg te vagy az?" aszondom. „Egen, én vagyok!" aszongya. „Te

pedig, szép firma, megéred a pénzed, mondhatom!" aszongya. „Mit tudsz felhozni a mentségedre?" aszongya. Aminek utána persze mindenki elkezdte magyarázni a bizonyítványát, mán ahogy azt szokták mondani, és az egésznek az lett a vége, hogy a jövő héten elmegyünk a Beak Street-i anyakönyvvezetőhöz - csak most mán kéz a kézbe.

- Ne lepődjön meg, ha minket is ott talál majd - mondta Mike. - Gratulálok, Augustus!

- Kösz, pajti!

- A legjobban azt szeretem, ha két szerető szív hosszú távollét után újra egymásra talál. Különösen így, tavasszal. De nem siklott át egy igen lényeges kérdésen? Mrs. Punternek elég magasak az elvárásai. Aki elnyeri a kezét, annak kétszáz fontjának kell lennie, hogy kocsmát vegyen rajta.

- Van annyim, sőt, több is akad.

- Netán kirabolt egy bankot?

- Nem, bankot azt nem raboltam, de nemsoká egy kevés pénz üti a markom, azt viszont senki előtt sem fedhetem fel, hogy honnan. Akár fél tucat kocsmát is vehetek nekije.

Ezt a kijelentést Lord Shortlands részéről halk nyögés fogadta. Őlordsága már az elbeszélés elején a karosszék mélyére süllyedt, és olyan összeesve feküdt ott, mint akit kifiléztek - ezt a különös pozitúrát akkor szokta felvenni, amikor az érzelmei teljesen magukkal ragadták. Terry némi bűntudattal nézett rá. Augustus Robb érdekfeszítő története hallatán elfeledkezett róla, hogy ami egy exbetörőnek étek, az egy szeretett apának méreg.

- Jaj, Shorty, drágám! - kiáltotta. - Rád nem is gondoltam!

- Semmi baj - mondta Mike. - Mi még mindig itt vagyunk neki.

- Igen, Shorty, mi még mindig itt vagyunk neked.

- No meg a bélyeg - tette hozzá Mike.

Lord Shortlands megmoccant. Félig kiemelkedett a székből, akár egy holttest, amelyik éppen kilépni készül a koporsóból. A bélyeg teljesen kiment a fejéből. Most, hogy eszébe juttatták, máris kissé élénkebbnek látszott.

- Addsza! - suttogta bágyadtan.

- Rajta, Augustus, adja oda neki a bélyeget! - mondta Mike.

Augustus Robbot a jelek szerint kellemetlenül érintette, hogy a beszélgetés ebbe az irányba kanyarodott. Zavartan egyik lábáról a másikra állt, mint aki nem találja a helyét.

- Nahát, pont ezt akartam mán szóba hozni - mondta. - Egen, mán én is épp azon voltam, hogy megemlíccsem. Sajnálattal kell közölnöm magukkal, pajtikáim, hogy ekkis baleset történt. Lássák, ahogy kigyüttem abbul a könyvtárbul, azt a bélyeget a szájamba tettem, hogy biztonságba legyen, és abba a nagy izgalomba, mer annyira felkavart, hogy az asszonkával találkoztam, én...

- Mi történt? - kiáltotta Lord Shortlands, hogy a beszélő elhallgatott. Mostanra már elhagyta a karosszéket, és lázasan hadonászott mindkét kezével. - Mi történt?

- Hát véletlenül lenyeltem aztat a bélyeget, haver - vallotta be Augustus Robb, és Lord Shortlands vérnyomása akkorát ugrott, mintha csak valaki azt kiáltotta volna neki, hogy „Hoppá!" - és új magasságokat ostromolva meg sem állt a háromszázas értékig. - Soha nem akartam vóna én, hogy ez történnyen, semmi pénzér, de mégis ez lett! Az élet mán csak ilyen. Hát, viszlát, pajtikáim - mondta Augustus Robb, és már ott sem volt. Még maga Lady Adela sem mozgott nála gyíkszerűbb fürgeséggel.

A három, sóbálvánnyá dermedt ember közül Lord Shortlands találta meg elsőnek a hangját.

- Ezt a maszlagot! - kiáltotta szenvedélyesen. - Ez csak kamu! Egy szavát se hiszem! Amikor elment, a bélyeg ott volt a zsebében!

Mike részvétteljesen rábólintott. Neki is ugyanez a gondolata támadt.

- Attól tartok, igaza van, Shorty. Mielőtt Augustust felfogadtuk, azt is számításba kellett volna vennünk, hogy ő bizony egy végtelenül alamuszi pasas. Most már az is világos, miért mondta olyan lazán, hogy akár fél tucat kocsmára elegendő pénze van.

- Beperlem! Egészen a Lordok Házáig viszem az ügyet!

- Hm - mondta Mike. És Lord Shortlands, jobban átgondolva a dolgot, szintén azt mondta: - Hm.

Egy perccel később olyan hangos és kétségbeesett kiáltásban tört ki, hogy Terry akkorát ugrott, mint egy riadt őzike, és még Mike is kijött a sodrából. Az ötödik earl kiguvadt szemmel meredt maga elé; Mike-ot egy olyan komornyikra emlékeztette, aki bogarat talált a portóis pohárban.

- Most mi a búbánathoz kezdjek? - jajveszékelt, és közben megvonaglott kínjában. - Kellett nekem mindent kitálalni Adelának!

- Bizony, bizony - helyeselt Mike. - Hogy Augustus kedvenc kifejezését idézzem: „Hűha!" De ne emésszé magát...

- Pokollá teszi majd az életemet! Egy nyugodt percem se lesz többé! Árgus szemekkel fogja figyelni minden lépésemet! A mindenit, úgy rám tapad majd, mintha csak a sziámi ikerpárom lenne!

Terry szeme elkerekedett.

- Jaj, Shorty! - kiáltotta, de Mike bátorítólag meglapogatta a hátát.

- Semmi vész, minden rendben - mondta. - Hallhattad, amikor azt mondtam apádnak, hogy ne emésszé magát. Hát már soha nem jut el a publikum tudatáig, hogy ha Mycroft Cardinalt maguk mellett tudják, a sors egy ujjal sem érhet hozzájuk?

- Netán van egy terved? - kérdezte Terry.

- Naná, hogy van egy tervem! Shorty is velünk jön Tengerparti Tündérfalvába.

- Hát persze!

- Mindenképpen leszoktatlak majd róla, hogy folyton hátperszézz, amikor előállok egy újabb briliáns megoldással! Mintha csak te magad is pont azt fontolgattad volna!

- Sajnálom, királyom!

- Oké-zsoké, királynőm!

- Merre van az a Tengerparti Tündérfalva? - kérdezte Lord Shortlands.

- Los Angelestől egy kicsit nyugatra - mondta Mike. - Van, aki Hollywoodként ismeri. Most már bármelyik nap arrafelé vehetjük az irányt. Csak előbb összeházasodunk meg elintézzük az útleveleket, estébé, estébé. Pakoljon össze pár cuccot, és osonjon el a klubjába, ott várjon a további utasításokra. A pénzügyeket majd én lerendezem.

- Drága fiam!

- Micsoda remek szervező! Igazán minden részletre kiterjed a figyelme, nem? - lelkendezett Terry.

- De igen - mondta Lord Shortlands.

- És hogyha már Hollywoodban leszünk - folytatta Mike -, és úgy érzi, szüksége lenne egy kis költőpénzre, azt hiszem, abban is a segítségére lehetek. Nem tudom, feltűnt-e már valaha is magának, kedves Shorty, de ránézésre teljesen úgy fest, mint egy komornyik.

- Úgy nézek ki, mint egy komornyik? - kérdezte Lord Shortlands.

Terry felsikkantott.

- Már hosszú évek óta - mondta - azon töröm a fejem, hogy Shorty vajon mire is emlékeztet, de csak most ugrott be. Hát persze, édesem: hajszálra úgy festesz, mint egy komornyik!

- Tényleg? - kérdezte Lord Shortlands.

- De még mennyire! - felelte Terry.

- És az ilyen külsejű színészekre - folytatta Mike - állandóan nagy a kereslet. Azzal persze nem kecsegtetem, hogy sztár lesz magából, de állandó, rendes munkalehetőséget kínálok. Mondja azt, hogy: „Igenis, mylord"!

- Igenis, mylord!

- Egyszerűen tökéletes! Ez már művészet a javából! A filmszakma igazi kincsre bukkant az ön személyében, kedves Shorty! De most, ha nem bánja, magára hagyjuk. Az én drága menyasszonyom meg szeretné mutatni nekem a rózsakertet.

- De hiszen már láttad!

- De nem ővele! - mondta Mike.

Miután magára maradt, Lord Shortlands egy darabig mozdulatlanul állt, lelki szemeivel a fényes jövőbe meredve. Azután, mivel még mindig elég gyengének érezte magát, kissé remegő lábbal a tükörhöz lépett, és belenézett.

- Igenis, mylord! - mondta, két könyökét a kellő szögben eltartva testétől. - Igenis, mylord!

Arca elégedett kifejezést öltött. Ezt a komornyikszerepet akár a kisujjából is kirázza.

Mervyn Spink nesztelenül a szobába lépett, és Lord Shortlands, megpillantván őt a tükörben, hátrafordult. Ez a két kemény férfi, akiket összekötött a végül kudarcba fulladt szerelmi vetélkedés, egy ideig némán meredt egymás szemébe. Mervyn Spink úgy érezte, hogy Lord Shortlands

alapjában véve egész rendes öreg csont, és Lord Shortlands is furcsamód megenyhült Mervyn Spink iránt.

- Lordságod is hallotta?

Lord Shortlands rábólintott.

- Igazán szörnyű csapás, méltóságos uram.

- De még milyen szörnyű!

- Férfiasan kell elviselnünk, méltóságos uram.

- Mi az, hogy! Angolok vagyunk, vagy mi a szösz! Meg kell őriznünk a hidegvérünket!

Mervyn Spink köhintett egyet.

- Ha lordságod netán úgy vélné, hogy egy kis itóka segítene elterelni a figyelmét, a tálalóban tartogatok néhány palackkal.

Lord Shortlands megnyalta az ajkát. Nagy örömmel fogadta a javaslatot. Egész megdöbbent, ha arra gondolt, hogy képes volt valaha is ellenszenvesnek találni ezt a komornyikok közt ritkaságszámba menő, életmentő bernáthegyi kutyát.

- Mutassa az utat, Spink!

- Erre, mylord!

- Ne hívjon engem „mylord"-nak!

- Erre, Shortlands!

- És Shortlandsnek se hívjon! - mondta az ötödik earl. - Magának egyszerűen csak Shorty vagyok!

Ezzel karját új barátjáéba fűzte, és mindketten kivonultak a szobából.